

Phybnialuafi 25,12-30,12.88 השבוע אשראי ללא ריבית על קניה מעל 180 שיח למשלמים ב-'ישרכאט' ו'ויזה'

כולל מוצרי "מרקס אנד ספנסר"

StMichael MARKS & SPENCER בולל מוצרי

יום שלישי 27.12.88

כותנות לילה פיג'כוות לנשים,גברים וילדים

ופוך סינטטי

יום ראשון 25.12.88 יום שני 26.12.88 מעילים שמיכות חורף ממולאות פוך

ז'קטים צמר

הנחות סוף החודש

לקפה/תה לקפה/תה 4 חלקים יק 12 חלקים רק 12 חלקים רק מחממי אוכל לשולחן בלגים "לפיד-נעמן"

2 ספלי קרמיקה רק 2 590 ספלי פרמיקה 2

מבצת

קרמוגית של פרומין - פינוק חדש לאוחבי תקרם! קרמוגית - עוגיות ממולאות קרם שוקולד ואנוזים בטעם מעודן תעוגיות מונחות אחת אחת במגשית חמבטיחון את שלמותן ומוגוות במעטפת אלומיניום, חשומרת על תטריות והארומה ארנות הקרטון הסגורה מבטיחה לקרמוגית חננה מלאה קרמוגית - פינוק מלא טעם בחפיסות של 200 גרם.

כל עוגיה הגיגוה!

פסיכואגליזה יהודית־ערכית עמוס לכב רן פקר. כלי כנפיים סימה קרמון

RIDEDio

ט"ן בטבת, תשמ"ט 1988 23.12.

1988 🤁 בל הזכויות שמווות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

טיול סופשבוע, עצי דפנה בכרמל נילי פרידלנדר

ורטהיימר, הבן תלמה ארמון שטח פרטי, מוקה לימון נורית ברצקי

אולגה היפה רות כקי

כבד אווז פיגורטיבי מנחם חלמי

מחביאים את הבושה בבולטימור עפרה ישועה־ליית׳

שיפורים מאיר עוזיאל

חיים ואוהכים 143 חמר אכידר

דורוסקום רות אלי

מעריב לילדים 45

מודעות: אורי דגן

נשער: רן פקר, אחרי תכנפיים. כתבח בעמוד 10. צילום חשער: שמואל רחמני.

עורך: עמי דור־און סגנית עורך: דניאלה בוקשטין סגנית עודך: אודית הראל עורך גרפי: יורם נאמן מעצבות: אורלי אנשל, שרי אנסקי

"אוין איזה כאב ראש פתאומי"

שמיד

בעל במהוה

עובוב הנישואין ותנשאי במהרה

מאוזן מאוזן

פסיכואנליזה יהודית־ערבית

שתי חברות בטראומה על ספת השיפולים של שני פסיכולוגים קליניים. ד"ר חנוך ירושלמי, ישראלי־יהודי, וד"ר שפיק מסלחה, ישראלי־ערבי, חוקרים את השפעת האינתיפארה על יהודים וערבים משני צידי הקו הירוק. מסקנותיהם מפחידית. בעד הישראלי רואה ד"ר ירושלמי שברון מיתוסים בסיסיים, ארישות לסבל הזולת – בכל התחומים, הרחקה, אטימות כלפי כל מה שמחוץ ל"אני", קיטוב חברתי, וחמור. מכל – נטייה לאמץ את האלימות כדרך חיים. ד"ר מסלחה משווה את העם הפלשתיני לארם שקם זה עתה מתהליך ממושך של אבל שהחל עם אוברן ארמותיו, ב־48'. הלם והכחשה הובילו לכעם ופנייה לכוח שמובילים, עתה, לקבלת המציאות ואחריה – אולי לנסיון אמיתי להידבר. טיפול. זה מה ששני העדדים עריכים.

שונות, בערכים הומניסטיים כל הזמן, אתה מסכן את

מאת עמוס לבב עילם: בני גלור

ד"ר חנוך ירושלמי (מימין) וד"ר שפיק מסלחה: "אם אתח

נקרע מבפנים בנאמנויות

"זה כמו אדם שחש בי מפעפעת בתוכו מחלת נפש. זה אותו שהוא קיומה. לכן הוא פעולה עם הרופאים, וזה לטפל בו".

> מהחלומות מופיע עימות עם חיילים ישראלים. ברוב המחלט של החלומות מופיע מחד עצום. רק מופיעות בחלומות יותר מאשר האב". עוד חלום: "חלמתי שהמתנחלים גכנסו לכית

ד"ר מסלחה מדווה גם על גירול ניכר במספר של האב נפל, והוא דק התכופף, הרימו והמשיך הרטבות הלילת. בצר מסקנתו העיקרית, שהילרים ללכת". הארייב, לא היתדים". הא הארייב, לא היתדים". חלום נוסף: "חלמתי שהחוילים נכנסו לבית, חשים עצמם סרבנות של תוקפנות יוומה על ירי שברו את החלונות תוארונות, שברו את היר חיילים המושים, הוא מצא כי המסגרת המשפחתית בשפיעהד של אכא, היטו את הבנות והכריון עוצר לחמישה ימים. הפסיקה להיות המגן. האב כמעט אינו מועיע הינשתי מאור מפוחרת כי הם נכנסו כאופן פתאומי". בחלומות, הוא כבר אינו אוטוריטה. "זו מהפכה", אומר ר"ר מסלוחה "הפתאומיות גם היא מאפיינת את ר"ר מסלחה הילד לא מודהה עם אניו אלא עם יושבי הצלחה".

ישראלים', ובארבעה בשבי בער הרום יתודים'. כלומר, והתחילו להכות אותנו. כשראיתי את הרם יורד את האכ. הרבה דברים קרו לפרויר, בהבנת עצמו, הצר השני מזרהת כחייל. האוייב מווהת בחלומות מאחיותי, הרגשתי פתר, צרחתי התעורתי". כחייל, לאוידווקא כיהודי. המלחמה היא בצבא כובש,

שרכית החלומות. ב־35 מחם – החיולים קומו את מחנה השליטים. גבולות המחנה – אלה גבולותיו של תתקיפה. רק כשלושה מסרים חיו אלה המתנחלים. הילד, ולא גבולות המשפחה הגרעינית. האחיות ברוב החלומות".

חלומות: סיוטיםו כשפה המקצועית מגדיר ד"ר

פת הסיפולים בקליביקה בכפו ערה בעליהן שהתיישבו בתום הארוחה בחרר האורחים, החקומות שלהם, "ער כה ברקבו 73 חקומות , יה

הוא עובר עם ד"ר חגוך ירושלמי בשירותי הייעוץ נעים". כמו אותו חלום של ילרה קטנה: "חלמתי

חברה היהודית והחברה הערבית הושכבו על רווק), לבושות בג'ינם בלתייפורמלי, הצטרפו אל ג'בליה וג'לזון. ביתד עם יוסוף נאשף הוא כודק את שבמשולש. שתי חברות שעוברות טראומה לשיחה מקצועית. רק הילרים הכלונדינים של חנוך אומר. 757 חלומות של 24 ילרים כני 11, כנים וכנות. קשה, אכורית, מתמשכת. בעיצומו של התפלשו לבדם כחוץ בערימת חול. הילדים הערבים החוצאה ברורה – הקונפליקט היהודי־ערבי הופיע תטיפול הרימו שני הפסיכולוגים הקליניים את לא הצטרפו אליהם. ראשיהם, ועיניהם הצטלבו. מכטם אמר ראגה. ד"ר שמיק מסלחה שב לא מכבר ארצה לאחר חנוך ירושלמי ור"ר שפיק מסלחה לא אהבו את שסיים לימורי רוקטורט בברקלי שבקלימורגיה, היום מסלחה "סיוט - חלום שמתעוררים ממנו, חלום לא . המימצאים שהעלו

אחרייכן הצטרפו השניים אל כני משפחותיהם לסטורנט באוניברסיטה העברית. ד"ר מסלחה הוא : שהמתנחלים באו, תקפו את המחנה שלנו, הרגו שני שכבר היו ישובים ליד השולחן, לארוחת צהריים. לרגע הפסיכולוג הקליני הערבי היחידי כירושלים. כארץ אנשים והטילו פחד על המתנה, כי הם היו חמושים. שהיכו את הנשים אהריכן הצטרפן אליהם חיילים שהיכו את הנשים של געלמה הראגה, השיחה שלחה ושלות צחוק בקעו בכלל ישנם רק שני פסיכולוגים קלינים ערבים. אהריכן הצטרפן אליהם חיילים שהיכו את הנשים מעם השלחן עמוס התיקיובת. הוריו של חנוך ניהלו ד"ר חנוך ירושלמי מתעניין מאור במימצאי והכריוו על עוצר. הייתי מפוחרת מאור. שיחה, כאמצעות מתורגמן, עם הוריו של שפיק, ביניים של מחקר שעורך ד"ר שפיק מסלחה בקרב ד"ר מסלחה: "כאן החלום הסתיים. רוב החלומות והרעיות של חגור ושל אחיו של שניק (הוא עצמו ילרים ערכים כמחנות הפליטים רהיישה, קלנדיה, שברקנו מסתיימים כד - ללא פתרון. ב־70%

כל כך מפחיד מבחיש את גם לא משתף פוגם באפשרות

"בחברה שלנו

פועל כיום מנגנון

הכחשה. אנשים

פשוט מתחילים

המציאות שהיא

בשטחים הרוגים

הרגשי־מנטלי זה

לומר על

לא קיימת.

יודעים שיש

ופעועים, אך

במובן

לא קיים".

ר"ך ירושלמי: "יש חלום מפורסם של פרויר. הזא

והאם תערפיה, דיר מסלחהו כיצר היא יהיא מופיעה כמישתי שמנסח להגן, אכל גם חיא

פיצוץ בתים מופיע בוהושות? (תמשך בעמוד הבא)

7 Biaeain

מסלחה (מימין) וד"ר חנוך ירושלמי ליד ביתו של שפיק בבסר ערה שבמשולש.

אם אתה רואה אלימות זמן רב, אתה נהפך אדיש לה. כמו הסטל בדרכים. זה נהפך לעוד עוברת חיים. לא מרברים על זה". פורטרט של משפחה

(המשך מתעמוד חקודם)

ר"ר מסלתה: "היו חלומות שבהם המחנה כולו נשרף, או בית־הספר. והילד מגיע ומנסה לכבות את

האין חשש שהמרואיינים ממציאים חלומות "בשבילכמ"? מספרים לכם מה שהם חושכים שאתם מצמים לשמוע מדמ?

"כרי לבורך את האפשרות הזו, אמרנו להם שהם לא חייבים לספר לנו רק חלומות, אלא גם לספר לנו סיפור. ואכן, הופיעו סיפורים פרי דמיונם. גם הסיפורים סככו סכיב הקונפליקט".

בעוד ר"ר חנוך ירושלמי בודק את השפעת האינתיפאדה על יהודים, כרק ד"ר שפיק מסלחה את השפעתה על ערכים. לדעתר, שונה השפעתה על ערביי השטחים מהשפעתה על ערביי ישראל שכתוך הקו הירוק. "אנו, ערכיי ישראל, צופים כמתרחש מהצד, כמעט כמו היהודים, אולי עם יותר מעורכות רגשית", הוא אומר.

אז יש ככם גם פרות שנאה מאשר אצל ערביי משמחים?

"לא הייתי שם את זה כמונחים כאלה. שם הם פשוט חיים במציאות אחרת".

ד"ר חנוך ירושלמי יושב כל העת כצד ומאזין לרברי חברו כעניין רכ. גם הוא כרק את השלכות האינתיפארה על החברה היהודית־ישראלית, והוא מנתה את מימצאיו עם הרכה יותר מעורכות רגשית מאשר ד"ר מסלחה. כתרש לאחר תחילת ההתטוממות אף חתם על עצומה, כיחר עם 480 אנשי מקצוע מתחום כריאות הנפש, שכה נאמר: 'אנו מאמינים שפעולות הכיכוש מביאות להשחתת הנוער, יוצרות חברה פגומה ובעייתית ודוחפות אותה לנקיטת עמדות

ר'ר ירושלמי חושב שהשנה החולפת ומאורעותיה לא רס שלא החלישו את המסר שהיה בקול־קורא הזה, אלא לפנות לקיצוניות. או שהם נסוגים מבחינה אלא אף חיוסו אותו. "המגע היום־יומי עם האלימות, כפי שהיא מתכטאת בשטחים, ההסתגלות הלכאורה־נורמלית שאנשים כוגים לעצמם – גורמים עצרו מי האוייב היום מי האוייב מחרו" לקהות במוכן היכולת לפתח אמפטיה עם הזולת, במוכן היכולת להזרהות עם סכלו של האחר", הוא

רעתו של ד"ר ירושלמי, שחיקה כיכולת מבודרת ולא סוכבת רק את הערבים", הוא 🏲 בריאות הנפש", הוא אומר. "אם אתה נקרע 🥕 אומר. "הישראלים נעשים ארישים לסבלו של הזולת. מבפנים כנאמנויות שונות, בערכים הומניסטיים, אם במספר המתנרבים ליחידות קרביות. ד"ר ירושלמי לא הם אדישים גם לבעיות אקולוגיות, למראות הנפגעים אתה עומד בפני דילמות כל הומן, אתה מסכן את כתאונות הדרכים. אדישות. סקטור אחד במשק כבר בריאותן הנפשית". לא מזרחה עם בעיותיו של סקטור אחר. אנשים שמפושרים כמפעל סמוך כבר לא מעניינים את מחוסן בפניהו אלה שמורהים כאופן מחלט. עלידם זה המובחרת, האינטימיות המשפחתית קיבוצית, השחיה חבריהם העוברים במפעל חשכן. ארישות. ארישות לא פועל. "הבעיה היא", אומר ד"ר ירושלמי, "עם : כמחיצתם של חבריה טובים". לסבלו של הוולת".

> מאמצים לעצמנו את האלימות כררך חיים קבילה אינטלקטואלי, אלה שהחברה וקוקה להם יותר מאשר. ומסתדרת ופח מאוד עם מכנה האישיות הלאומי שלנו. לאחרים שלא חושבים – ומורחים עם מטרות שונות . מעוה ד"ר ירושלמי אינן מניב. "אותם כוחות שתגל היים של האדם הם שנורמים לו באופן עיוור".

קעור חמור מוה, ד"ר ירושלמי חושש שאנו אלח שחושבים נצורה עצמאית, בעלי יושר בבריחה מהמציאות אנחנו, הדיוטות האוחוים רק בעם

אשר נכנסים הוריו של ד"ר מסלחה לחדר שקמים כל הבנים ותבנות על רגליהם. את אחד, ד"ר טאופיק מסלחה, רופא, מפרש נכונה את מבטינו ואומר בחצי חיוך: "אגא עבד כפועל במחצבות, וכאשר הגיעו סוף־סוף מים לאדמותיו, תזר אל השור והחמור. אבא הוא פלאח".

ואילו את נוסף, ד"ר רפיק מסלחת, אף תוא רופא, מוסיף בחיוך רווב: "פער דורות כזה לא תמצא בשום מקום בעולם". משפחת מסלחת, תמונח קבוצתית. האב מלאת שאינו מדבר כלל עברית; חאם – עקרת בית, שילדיה ונכדיה וביתה הם כל עולמת. גם היא אינה דוברת עברית; האחים הגדולים -- כולם פועלים או בעלי מקצוע, אנשי הצווארון הכחול; שלושה תאחים הצעירים - משכילים, שני רופאים וד"ר לפטיכולוגית אחד.

ויש לות גם הסבר בפיתם: "אבא ניסת לעזור לגדולים, אכל הם בכל זאת נאלצו לצאת לעבודה מוקדם, כדי לעזור בפרוסה חבית. אחרייכן הם גם עזרו לאחיהם הקטנים ללמוד בתו"ל. בהרכת משפחות ערביות תמצא את התמונת הזו: האחים הגדולים לא משכילים, הקטנים כבר כן".

להפוך את האלימות לדרך חיים", הוא מזהיר. "האלימות היא גם דרך טבעית ולגיטימית לפודקנם של תיסכולים".

בן, אבל זה היה מאז ומתמיד... "נכון, אבל כאן ככל זאת קיים הבדל משמעותי. כאשר מרכאים התקוממות, האוייב הוא בלתי מוגדר ולא ממוקר. כל אחר יכול להיות האוייב. כל מצב יכול להיות מאיים או כלתי מאיים. גם התראות שנותנים לחיילים הן – מנקורת הראות של בריאות הנפש – הכי גרועות שאפשר. עמימות היא שם המשחק: הדברים כלתי ברורים. במקרה כזה לאנשים אין כרירה רגשית. או שהם מזרחים כאופו מוחלט עם המשימה ומוהים כל אחר כאוייב. והשאלת היא – איפה כל זה באמת מיץ

"מחר יכולים פועלים שובתים להיות האוייב. ראית איך המשטרה פשטה על כית־התרושת 'אליאנס'ז ראית איך הם פשטו על טייבה והרסו 15 בתים? הם הרי פשטו על הכפר הישראלי כאילן זו עזת".

בפיו של ד"ר ירושלמי חזון קשה. הוא צופה מכבר מגבולות הקו הירוק. "היא כבר לא במונן האישי. "אינטגרציה פנימית היא מרכיב חשוב אקטיבי, אנסה להשפיע".

> הנוסחה הזו כמוכן שאינה פועלת על כולם. מי האנשים היותר דינאמיים כאישיותם, היותר איכפתיים,

הפסיכולוג הקליני טוען כי אחד המשברים הקשים כמלחמת וייטנאם היה שברון המיתוס. החיילים האמריקנים אמרו: "לא, לא, זה לא מה שאבא שלי עשה כאשר הוא נלתם בנאציום כאירופה". דבר דומה מתרחש עכשיו אצלנו, ממש מתחת לחוטמנו. החיילים אינם מאמינים שזו מלחמה על קיום ישראל. "חוסר

היכולת להזרהות גורם למשבר נפשי", אומר ד"ר ירושלמי. הוא משרת כפסיכולוג במילואים ומשוחח רכות עם חיילים. הוא מוצא עצמו גאבק מול האדישות גם בצבא וגם ב"אזרחות". כן, הוא יודע גם יודע שתמיר יימצאו אנשים רגישים. "אבל צריך לחשוב על האנשים שעצמאותם האינטלקטואלית קטנה", הוא

בהתמשכותה והתמרתה של האינתיפארה הוא רואה סכנה בתחום הסתגלנות, האדמטציה, אם נשתמש במונחיו המקצועיים. "כשאתה חושף מישהו לגירוי חוק במשך זמן רב", הוא מסביר, "הוא מקטין את רגישותו לגירוי הזה. אם אתה רואה אלימות זמן רב, אתה נהפר אדיש לה, כמו הקטל בררכים. זה נהפך לעוד עוברת חיים. לא מרכרים על זה, מדלגים על הידיעות בעניין זה המופיעות בעיתוך".

בפסיכולוגיה, אומר הפסיכולוג, קיימים כמה מנגנונים רעים. אחר מהם הוא מנגנון ההכחשה. "אנשים פשוט מתחילים לומר על המציאות שהיא לא קיימת. יודעים שיש בשטחים הרוגים ופצועים, אך במוכן הרגשי־מנטלי זה לא קיים. בדיוק כמו אדם שחש כי מפעפעת בתוכו מחלת נפש. זה כל כך מפחיד אותו שחוא מכחיש את סיומה. לכן הוא גם לא משתף פעולה עם הרופאים, וזה פוגם כאסשרות לשפל בו".

וזו בדיוק בעייתה של החברה הישראלית היום. בבחירות האחרונות היא הוריעת שהיא מסרבת לסבל. טיפול, שהיא מעריפה את המצב הקיים. אין בעיות. איך אומרים היום במקומותינוז "לא צריך להפריו".

לכן צופה רדר חנוך ירושלמי, בקומו מעם ספת הטיפולים בבית היפה על הגבעה שטופת השמש בכפר ערה, שהקישוב כארץ רק יגבר. "הדיולמה מפוררת את החברה הישראלית", זותי הדיאגנווה שלו. "אלה" משלימים עם המצב, אלה מסרבים להשלים עמו".

תרונותו אחר, לא מומלץ, זה לחמתלק מפה אחר, מאוד לא מומלץ, כבר טמון בתחום הרגשי: "אני אתחמק מהשרות, אכרה לתמקידים כלתי אחראיזם, אהיה ראש קטן פי האמפטיה אינה יודעת גבולות, והיא חרגה זה אצלנו תהליך מפורד אישיות, כמובן הלאומי כמו גם כמה וכמה. פתרון אחר, מאור מאור מומלץ – אהיה

רק שאינו מופתע, אלא שזה גם מסתדר היטב עם הניחוח שלו. "המניע מבוסם על חיפוש האינטימיות". הוא מסכיר. "הסתתרות מאחורי המסך של חיחירה

ד"ר ירושלמי, מקצועו, מסרב להגדיר ואת סופרים, מעיוים לנחש שהמתנדבים למעשה בורחים

אפשר להנות משני העולמות חסכון עולמי

' עכשיו אתה יכול להצטרף לתכנית

חסכון ברירה דולר מדד או צמוד לדולר המעניק זכות

אתה משקיע את כספך בתוכנית חסכון "כח וולר מדד" ומקבל ריבית צמודה לדולר של ** 7.25% לשנה (עבור 6 חודשים הראשונים) אובחטכון "כח צמוד דולר" ומקבל ריבית צמודה לדולר של ** 7% לשנה.

האטרקטיבית "חסכון עולמי" ולהנות משני

מיד אתה, או מי שתחליט, זכאי בתוך שנתיים להלוואה דולרית* בגובה מחצית שווי החסכון, בריבית זהה. כך יש לך גם חסכון וגם כסף נזיל בריבית נמוכה במיוחד

מתי שתחפוץ. במידה ויתבצע פיחות הרווחת בחכנית החסכון, ותוכל להשקיע את יייוטבין, יייי ביייית אוניקח בצמודי מדד או "יישעורי הריבית נכונים דיוס 20.12.88 ההלוואה הדולרית* שתיקח בצמודי מדד או "פרטים בבלסניפי בנק לאומי, בנק אינוד. בנק עליה לאומי

את ההקוואה ניתן להחזיר בתום שנה או ב-24 החורים חודשיים. הבנק נושא בהיטל על רכישת המסיח לפרעון ההלוזאה בער עורו היום.

הריבית שתקבל היא

' הריבית שתשלם

ההלוואה כנגד פתיחת התוכנית "כח דולר מדד" תהייה בריבית קבועה בשיעור הריבית ההתחלתית שנקבעה לתכנית החסכון לששת החודשים הראשונים. * ההלוואה דוקרית או צמודה לדוקר ** שעודי הריבית נכונים ליוס 80.12.88

בנק לאומי-רווח יומי

(המשר מהעמוד הקודם)

אותו. עשרות שנים הוא פונס כילד:הפלא של חיל מייצג, היה בשבילי אותו דבר. האוויר. הטיים מספר־אחר בחיל, אמרו. אולי הטיים אני בכלל כן כפר־ויתקין. גדלתי הטוב ביותר בעולם. מיתוס שטופה. ולא רק על ידו. מועמד טבעי לכהונת מפקר חיל האוויר. והיו שאמרו, קצת יותר בשקט: טיים טוב, מפקד טוב, עם יחסי ציבור מעולים. מה שכרור הוא שרן פקר הורגל שאת הרכרים הטובים עליו כותבים ואומרים בכותרות גדולות. את הדברים הועים לוחשים בשקט. שלא ישמע. והוא מתייחם לביקורת הזו כפי שיתייחם לדכרים אחרים שאציין כאוזניו ש"אמרו עליו": לא כליכך לרברים עצמם, כמו לעצם העוברה שמבקרים

> "בטח שיש אנשים שאומרים עלי רברים. תלוי איפה תסתובבי. את יכולה להסתובב בין אנשי חיל האוויר ששירתו תחתי, שהייתי מפקד שלהם בזמן לחץ. אלה שלא שירתו תחתי – אומרים שאני קשות קשה, לא מתחשב. לא ייתכן שעל אדם שהיו לו דעות שלא פחר להכיע אותן, שפיקר על יחירות, שהיו לו גם הישגים וגם כישלונות – לא יהיו חילוקי דעות. לאדם כזה יש גם גרופי'ם וגם כאלה שפחרו ממגו. שהוא רפק אותם. אכל אין אחר מהפיקורים שלי שיגיר שאני לא ישר. כמה אנשים מסתכלים לך ישר בעיניים כשהם מדברים איתרו? הוא אומר בלהט ומסתכל לי ישר כעיניים, "אגי תמיר מסתכל ישר בעיניים. אם יושב אצלי חייל, מנכ"ל, כל אחד. אני תמיד מסתכל ברורות כהמוז שטחים, אכל אני לא חושב את עצמי

ששכחו מה שתוא היה. אם הוא מרגיש ששכחו לו הכל. "מה פתאומו" הוא מתפלא. "מה שרציתי לומר הוא שאיש שעושה, שיוצר, שיש לו רעות, שיש לו

חברים מכל מיני תחומים – הספורט, האמנות, הצבא, ההתיישכות העוברת – זה מעורר קנאות, התנגדויות. אני חושב על הנתיכ שעשיתי כנושאי כטחון, צכא, כלכלה. על תפקירים שעשיתי. שנתיים וחצי בהרווארד, שנה בחיל האוויר הצרפתי, בפו"מ האמריקני. גיבשתי דעות. ובדברים שאני לא בטוח, אני מודה. איפה שאין לי דעה – אין לי".

אכל, הוא מתעקש, גנושא שבו זיכה את הציבור בהופעותיו הטלוויזיוניות - דווקא יש לו דעות ברורות. אמנם הוא לא ידע, לרבריו, ש'רחף" מייצגים את הליכוד כאשר ז'ורבין הציע לו להצטרף לסוכנות הפירסום שלו, והוא אפילו לא ידע על קירבתו של אליעזר ז'ורבין עצמו לליכור. כאמת שלא. ובכלל, ז'ורבין לא שאל אותו דכר וחצי דבר על עמרותיו הפוליטיות. "אם הייתי יורע שאני נכנס לתוך תעמולת הבחירות, הייתי אומר לו שניפגש יום אוציי הבחירות. לא שאני מצטער. נכנסתי כתנאים קשים מאור. זה כמו להיכנס לטייסת כזמן מלחמה - ואני הרי קיכלחי שייסת פאנטום בומן מלחמת ההתשה – וכאן זה היה במלחת של הכחירות. הייתי מוכרח להשתלב מיד בפעילות. ועמר לי נסיוני במצבי לחץ והתחלתי מיר לפעול כמקצועו".

ואו, רק או, התברר לרן פקר שמעביריו החרשים יועצים למיפלגת חליכור במערכת הכחירות. ומה זה

#132310 12

משנה! - "כל מי ש'רתף" היה על ברכי מפלגת העבודה. אבא שלי מפא"ינים".

האחרונותי

"לליכור. אבל איו לזה סשר עם העוברה שאני עובר פה". גם להופעה שלו כשגי

ולמי הצבעת כבחירות

מישדרים של הליכוד איז. לרבריו, קשר עם עבודתו ב"רחף". "הופעתי ביוזמתי. הם פנו אלי כקצין ככיר. ואני אמרתי שאני מוכן להופיע בשני תנאים כלכד: רק על הצד הבטחוני, כי בזה אני מקצוען, וללא שום הכתבות".

אני שואלת אותו, לא בתור איראולוג אלא בתור מקצועו. אם הוא באמת חושב שיש איזו משמעות לכמה קילומטרים בעידן של טכנולוגיות כל־כך

להסתכן ולגלות מראש את הקלפים על מה אנחנו מוכגים לוותר, אלא לשבת לשולחן הריונים במשאדומתן ישיר עם הרכה רצון ופתיחות. יכול להיות, אני שואלת, שהקלפים שיש לך הם

בעצם כמו אלה שמחזיק המערך, רק שהטקטיקה, לרעתך, צריכה להיות שונה: אבל פקר מחזיק את הקלפים כל כך קרוב לגוף שקשה להציץ כהם. אני מנסה אחרת: אתה, אולי, בער

ארץ ישראל השלמהז הכיסא שבחרר המרווה שבכניין המרווח של

"דדף" נראה פתאום לא נוח, ופקר משלב את ידיו על עורפו ומותה את מרפקיו לאחור, סוקר ממושכות את תיקרת החדר, מתמתה ואומר: "אני לא מעוניין להיכנס לנושא המוליטי. יש לי דווקא רעות ברורות

"אני? שובניסט? אני חושב שהקומפלימנט הגדול ביותר שגבר יכול לחת לאשה, זה להגיד לה שהיא אשה. אשה צריכה, כמובן, להיראות יצה, חכמה, תשובחת, ולאופרת. ונקייה".

"אם הייתי צריך לדרג את התכונות שמאפיינוח את מקר", אומר קצין גבוה כחיל האוויר. "הייתי אומר כךו יש לו אנרגיה מנימית עצומה, יש לו עור עבה, כמעט אנטי גרעיני, והוא מאור הישני. בעיקר בתחום ההישגים שאפשר לראות ולמדוד. הוא מזדהה עם ותפקיר שלו כמהירות שיא ובעוצמה יוצאת דופן. ולא משנה איזה תפקיד. הוא זקוק מאור לאנשים והא לא מסוגל להיות לבר. והוא זקוק לחיבה מתמרת, לפידבק מאנשים לגבי ההישגים שלו. והישגים זה בכל ווטיסה שלו".

"חבל, חבל לי על רן", אומר אחד מהבריו, דווקא כד הרבה מסרים יילכו לאיבור.

.'INTO YEAR האושו, למטול. זהו חלק מה'אני פה'. મંગાત ાલાસત אצלו, בפידוו מטיימת, את התרים. הצורך להתפרטם. זהו גטיון להיאחו,

"הוא אוהב כבוד. כמו כולנו. השאלה היא עד כונה אנחנו אוהבים להתפשם בשביר הכבוד הזה. רובנו מחבשטים קצת. הוא ננוכן להיות

עירום".

רבה. אגי יכול להרבים את רן ל'אליאנס'. הם לא היו

שורפים צמינים, הם לא היו סוגרים את המפעל אם רן

היה מנחל אותו. הוא היה מנחל אותו נכון. שיתנו לו

לנהל את רכבת ישראל. את רשות שרות התעופה.

אלה הרברים שהיה יכול לעשות מצויין. הוא יביא את

האנשים הנכונים, יידע לקבל את העצות הגכונות,

קביע את האנשים הנכונים. והוא, אולי, לא זיהה את

תכינון זהוה שתא צריך ללכת בו, אבל איפה כל אלה

שיכלו לזהות אדם עם תכונות כאלה ולשים אותו

נסקם הנכון ותכובוו שנים טובות, אכל אולי עדיין

ת רן לא צריך לשים כשום מקום". אומר

עד לא מצא את עצמו בחיים והאורחיים. אני רואה את

זה על פי התנורות של תעסוסותיו מאז שהשתחרר

מוצבא. אבל זה רבר שלוקה זמן. כל חייו הוא יועד

לתפסיד של מפסד חיל האוויר. ובסוף הוא נאלץ

לעווב בצורה לא חלקה. זה דבר שמשאיר משקעים.

והוא עדיין בתהליך של חישוש. עדיין לא התרגל

לעבורת צוות. הוא אינדיווידואליסט. והוא צריך

למצוא לזה פתרון. וזה שהוא צריך לדווח לבוס

שמונה שנים אחרי שעזכ את חיל האוויר פתח

עתה רן פקר, בן 52, פרק חויש בחייו. הפרק הקודם

המתיים עם פירוק החברה "מורן אוויאיישן", שהיתה

נבעלותו ועסקה בטכנולוניה מתקרמת. "לא, לא

כשלוך", הוא אומר. "קרה לנו הדבר הכי מכוכר שיכול

לקרות. כתוצאה מהתמורות שחלו במשק אמרנו, אגי

ששעליו, זה חלק מהלימור".

בתקיפות תת־אלוף (מיל.) אהרון (יאלו)

שבים, חבר ושכן של פקר. 'הוא איש עם

שתי רגליים על הקרקע. או בסרר, הוא

לא מאוחר מדי".

יחניונב לו גאוד בנושאי תעופה. הנשיא מטלפן אלי פעמיים, שלוש

התכונות האלה".

הכלכלית שהציע לו ז'ורבין, כי הרי חברה ישראלית לא יבולה להציע מה שחברה אמריקנית מסוגלת לחת. "היתה לי הרגשה שאם אי פעם ארצה לשנות כיוון ולא לגמור את חיי בין הברגים והמגועים, להזדקן ליד המתכת הקרה, אולי עכשיו זה הצ'אנס האחרוו. והאתגר היה לחזור לאנשים, לניהול, לאתגר האנושי. לדברים שיש לי כהם נסיון. וזו היתה אחת ההחלטות – שאינה קשורה כחיי אדם – הקריטיות בחיי. הייתי במעמר טוב בחברה האמריקנית, חנאים כלכליים נוחים, בוסים שיושבים בשיקאגו, כך שהייתי עצמאי לנמרי. האתגר שאליעזר שם בפני היה החזרה לנושא

אני מזכירה לפסר אתגר אחר שעמר בפניו, פעם, כשעוב את חיל האוויר אחרי שהפיקוד עליו נלקח ממנו. או ראה אתגר גדול כתחום הכלכלה הפרטית. אני שואלת מה פודם אצלו למה. כשלח שדם לאתגר החדש, או אתגר חדש קודם לכשלון.

"זה קרה רק פעמיים בחיים", הוא אומר. "ורק מעם אות מתוסר ברירה. נורא רציתי להיות מפקר חיל האוויר. אכל מי שמחליט חשב שיש טובים ממני. ואני לא הצלחתי להנשים חלום. אני אולי הקצין היחיד בעולם שמתוך עשרים ושבע שנות שרות היה רק שמונה חודשים במיפקדה. כל היתר, עשרים ושש שנים, הייתי ביחידות. פיקרתי על טייסת מיראו'ים, פאנטומים, על בסים תלינוף, בית הספר לטיסה. יש לי ארבע מאות גיחות מכצעיות. הפלתי שיבעה מיגים". כשפקר מדבר על חיל האוויר, על חברים, על מבצעים, משתנה קולו בצורה מרהימה. החוה שלו מתמתה,

מהבטו. "כשאתה בדרג המבצעי", הוא אומר, "אתה הרבה מעמים ממריא למשימות. נידמה לך ששם, למעלה, כדרג המדיני, יושכים אנשים חזקים. אסטרטגים. שיודעים מה הם עושים. נושא הפרשה של כן להיות מפקד חיל האוויד, לא להיות, העלילה שהפיצו עלי – פתאום נחשפתי לכל האנשים האלה. למדתי להכיר אותם מקרוב. ושם התמוסכ עלי עולמי. ראיתי מכצר שהוא מגול סלפים. מגול שתרב לנגר עיני. והתחלטה המופית שלי נעשתה לפני שמונה שנים, כיום חמישי

העלילה שאותה מזכיר פקר הסעירה בזמנו את צמרת חיל האוויר ופרצה בתרועה רמה לתקשורת. פקר חור או משנתיים וחצי של לימודים באוניברסיטת הרווארד ועמד לקבל את תפקיד ראש להק סגן מפקר החיל. מתחת לדלת ביתו שולשל מיכתב שתוכנו לא היה חדש לו, כמו גם לרבים אחרים בחיל האוויר. במכתב הועלתה האשמה כברה שיוחסה לפקר שנים רבות לפנייכן.

ושותפי – גיורא אורן וגד ויכס, שניהם יוצאי חיל השבוי לחקירה מרסיה. כדרך צדריה עצר את הג'יפ

האוויר - בואו נסתכל פרימה ונראה אם יש זכות סיום גם לתכרה סטנה שבנוייה בעצמה על ייצוג חברות קטנות. התחוית היתה קשה. ואז, מעמרת כות, אמרנו הוציא תת-מסלט ופתח כאש. בואו נתארגן מחרש. באחר בינואר כל אחד מאתנו ילך לדרכו. ויכח חברה אחת על עצמו. אני לסחתי את השלוחה הישראלית של החברה האמריקנית לאספקת ציוד למטוסים א.א.אר. הם הכניסו לי הכיתה טלפון ופקסימיליה ובקשו שאהיה יועץ שלהם בארץ ובעולם

> כשפנה אליו אליעזר ז'ורבין וביקש ממנו להצטרף ל"דחף", אמר לו פקר: "אליעזר תשמע, אני עובר של חברה אמריקנית מהגדולות בעולם. יש לי משרד יפה, ב.מ.וו. עם טלפון וכל מה שצריר, ואיז לי מושג בערסום". ואליעזר ענה לה "אני כבר 36 שנים במקצוע. עריף לי לפחת מישהו עם כושר מנהיגות, יכולת קבלת החלטות, ניסיון בגיהול ושאת נושא

והקול הופך עבה, נמוך. כאילו הוא יוצא ממקום אוצר.

בערב, וביום שישי כבר הייתי משחדר".

המקרה ארע לאחר מלחמת ששת הימים בטיול־טייסת בגדה המערבית. במיפקרת המימשל הצבאי ביריחו נודע לפקר כי שבוי ירדני סיפר בחקירה, שבומן המלחמה תפטו הוא וחבריו טים ישראלי שצנה, שעכו עליו שכן והציחו אותו חי. פער ויהה שמרובר בסרן שבתאי בן אהרון ויל. הוא לקה את

וצער עם השכוי לכיוון גבעה סמוכה. לדכריו, החחיל השכוי לרוץ בריצת זיגוגים לכיוון מזרת. פקר הוציא את אקרתו וירה על החיל הכורח. זה התרחק, ופקר

לפי פסר – השבוי נעלם. לא נימצאה גופה, פסר טוען שדיווה על כך לממקד הכסים שלו. שש שנים מאוחר יותר, לפני שהתמנה פקר למפקר בסים תל־נוף, נשלח מכתב אנונימי לשר הבטחון ראז, משה דיין ז"ל, ובו הואשם פקר כרצת השכוי. אותו מכתכ אנוגימי נשלח גם לפני מינויו של פקר כסגן מפקר חיל האוויר. פקר, שיורע היטב את זהותו של הכותב האנונימי, כפי שיודעים גם אחרים, טוען שאנשים מסויימים חששו שקידומו יזיק לעתידם בחיל האוויר ולכן העלילו עליו רצה.

למרות שחסירה לא העלתה דבר, המליץ הפרסלים הצבאי הראשי שלא לקדם את פקר בצה"ל ושלא למנותו לסגן מפקד חיל האוויר. פקר עזב את חיל האוויר. לא לפני ששלח מאות מכתבים לעתונאים, אנשי ציבור וחברים שבהם פרש כהרחבה את עמדתו, כשאינו חוסך ביקורת נוקבת גם מפיקוד חיל האוויר.

"הוא יכול היה להיות מפקר חיל אוויר לא נורמלי". אומר יאלו שביט. "מי שלא מסכים עם זה,

שילך לראות את הכיצועים של המתחרים". "פשר לא התאים להיות מפשר חיל האוויר", אומר קצין גבוה בחיל. "ולא כגלל טימור השבוי. יש לנו ציפיות ממפקר חיל האוויר שיהיה לפחות סגן של אלוהים. לא פחות מזה. ואני לא יכול לומר שהציםיות תמיד מתממשות. אכל מצפים ממפקר כזה שיהיה אדם יצירתי. שמלבר החלם הניהולי יתווה גם את רמות חיל האוויר העתירי. שיסתכל כמה שנים קרימה. הוא צריר לעבור על רכש, על הכשרה, על פיתוח ועל מוסר עבורה, ולא רק לפתור בעיות יומיומיות. וזה בריוק מה שחסר לרן. הוא כן מעולה בניהול שוטף".

שוב לו מאוד הכבוד החיצוני". אומר לי מישהו. "האוטו, למשל. זהו חלק מה'אני פה'. האוטו החליף אצלו, כמירה ממויימת, את המדים. הצורך הזה לפרסם ולהתמרטם. זהו נסיון להיאחו, להישאר כמרכו העניינים, כשלמעשה יום אחרי שהשתחרר – הוא כבר לא היה שם. כמו כולנו. ההסתכלות היחידה של אנשים היא על מה שהם עושים היום. לא על מה שהם עשו

בעכר. 'עם המכונית שלו', מסביר אחר, "הוא משדר לעולם את המעמד והאופי שלו בכל רגע. כשהוא איש עסקים מכובד, הוא יסע כ'אורי 100', כשהוא יותר נועו וחופשי, פרילנסר, הוא יסע בכימון 318. אינג'קשן, כמוכן. הוא לעולם לא יטע כ־318 ללא אינג'קשן, אם יש כזו בשוק".

פקר גוסע עכשיו במיצובישי. בלי טלפון במכונית. במכתב לקבוצת הכדורסל של "מכבי" חל־אכיב ושפורסם בעתונות – כתב פעם פקר: "טוב יותר' זה רק דכר אחד: נצחוח חכרות, סכוצות, הנהלות, שחקנים, מאמנים, כולנו – נמדרים רק לפי קריטריון אחר: נצחון כשטח. כל היתר פחות חשוב. הנגו חייבים לגרל דור של מכצעים, מצליחנים ומנצחים, כי האלטרנטיבה היא שנמצא עצמנו מסוככים ברור של מסבירנים, מוצאי־תרוצים ומאשימים. מי שמנצה לא צריך להסכיר. לוח התוצאות עושה את העבורה בשבילו. רק המפסירים נהפכים להיות תרצגים ללא

אני שראלת את פקר על הצלחות שהיו לו כאו

"יש לי כשלונות כל יום. הרכה מאור כתוצאה של וווסר נסיון. אין ארם, אפילו גאון, שייכנס לשטח חרש ולא יעשה כשלונות. הצלחותו זה שאני עריין שורד. אני תושב שזו אולי ההצלוה שלי. אני לא יכול לרשום הצלחה בסרר גודל שאניר: הנה, הצלחתי. פה ושם היו הישנים, אכל לא הצלחות".

חשוב לו מאוד מה שאומרים עליו. היום כבר פחות. כן, חוא חושב שהוא מאור רגיש. "אם בכיתי פעמו" - שתיקה. "בהחלם. כן. בטות. אפילו כמת פעמים. בנסיבות שקשורות כחיי אדם, ופעם אחת שלא (המשך בעמוד 42)

13 Biazaio

מתקרמות. לא, הוא לא חושב כך. "נכון שמבחינה סכגית וטכנולוגית אין משמעות לכמה בעיניים. ואני תמיך אומר את האמת. יש לי דעות קילומטרים. אבל כדי לשגר טיל, מישהו צריך ללחוץ על הכפתור לאיראולוג. כשעובתי את וויל האוויר נלחמתי על חיי. הארום. ובזה שאנחנו מוכנים יש לי שלושה ילדים ושתי נכרות, ולא היה לי כלום. לוותר על קרקע שבשביל הערבי מבטאת עוצמה, חוסן לאומי ני היום כמו ילך בן שבע. כשאני נפגש עם אנשי עסקים בני גילי, הם כבר עשו וכבור, זה יכול לשמש חיווק לזה שחולך ללחוץ על הכפתור. לכיתם. אין לי נגדם שום דכר. אכל הם עכשיו, כשאנחנו חוקים, הם לא כאן", מרים פקר את ידו ומחווה על יעזו לעשות את זה. אבל אם נקודה נעלמת מעל ראשו, "ואני כאן", משפיל את היד ניסוג זכו יגידו: אל"ף, הנה, הם לעבר ריצפת החרר. "ואני צריך לקחת הרבה יותר מוותרים על שטח, ובי"ת, תיראו סיכונים, הרבה יותר ריסק. לעשות שיקולים מחושבים. את המפה המצחיקה הזו של אם אעשה שתי שגיאות, כמו שעשה יאק (יעקב גבר -גבולות שישים ושכע. כואו נחסל ס.ק.), אהיה כמוהו: כשהוא פשם את הרגל טילפנתי את הפרוגקל הזה אחת ולתמיר. אליו. הלכתי לבקר אותו. יאק היה מהדור של טייסי רן פקר: "אני תמיד מסתכל ישר בעיוניים, ואני תמיד אומר את תאמת". ורק מפני זה רציתי להתריע. הקרב שתרמו הכי הרבה לחיל האוויר. והוא תרם הכי ללא שום לחץ, וללא שום הרבה מכווינת הלוזימה. הוא המציא את קרב האוויר. הזרהות פומבית עם איזושווי מפלגה. הייתי עושה את בעניין חוה. אני כער להיוהר מלפגוע בבטחון מדינת ופתאום שכתו לו הכל. הלכתי אליו להאנגר שלו כנמל זה גם למפר"ל ול'צומת' בנושא הבטחוני". יפו. הוא ישב שם, משייף בעץ. הוא מיכק אותי וככה. פקר ממשיך לשטוח את מישנתו הביטחונית: לא שכחתי לו מה שהוא היה". המוטו שלו, הוא מסביר, הוא שגכול הבטחון של אני שואלת את פקר אם הוא עצמו חי בתחושה מדינת ישראל צריך להיות הירדן, ושאסור לנו

התחומים. מאיכות הבדיחות שהוא מספר ועד רמת

לא פקור שלו, "חבל לי שהשתחרר והלך לאיבור: פשוט הלך לאיבוד. אני לא מצליח להבין מה רו יכול לעשות ב'דחף או בעסקיו של וזורבין. מה הוא עושה שם בכללו תוא שוב הולך לתחום שהוא לא בשבילו. אָני רק מקוה שוורבין יהיה בשכילו מבוף שיחזיר אותנ לתחומים שבאמת מתאימים לו. לצד הארגוני, הניהולי. משום שנשורה הקותונה רן הוא אדם מאוד חיובי. זה אדם שלא רק תרם את כל זמנו ומירצו למדינת ישראל, אלא שיעשה את זה שוב מתר בבוקר. צריך לעזור לו ולאחרים לגלות אותו ולשים אותו במשמות הגכונים. חבל שנטיונו ויכולתו שתכחו גכל

רן הוא לוחם בלחי רגיל, כריומטי, שהגהיג אנשים בשעות קשות מאוד ובצורה ראויה להערכה. ההיכט הטיסתי בכלל לא רלוונטי אחרי כליכך הרבה שנים. אבל הררך שבה ניהל ארגון גדול כמו בסים תלינוף, הקמה ופיתוח של דברים – ראויים להערכה

הפרסום הוא ילמר, מאשר לקחת איש פרסום שאין לו להישאר במרכז מה ששיכגע את פקר לא היתה התמורה הענייניס".

בשבוע, ואנתנו משוחחים".

שבע "כתיבות" לחתן אחד מאת אביבה לורי

דוד גרייה קצת מלחש, קצת מנחש, אוסף את הכסף – ומבטיח חתן לכל מי שרוצל בהיות כלה. קצת אש – לשרוף את הכתיבות (פתקים קטנים וסתומים), קצת עופרת – לעטוף בעיתונים ולקבור באדמה, קמיע אחד עם מילים סודיות – שמותר לענוד ₪ לשירותים, והרבה הבטחות. מלקוטוש ביו ראשך, 150 שקל ביד – ותוך שנה יהיה לך חתן. ככה הוא אומר, בלי קנלות כי האיש שעושה את הכתיבות לא נותן קבלות״.

> מדר ההמתנה של רוד גרייה משכונת נוהרשלום בנתניה אין סימני אזהרה למה שהולך להתרחש בחדר הקבלה עצמו. זה יכול היה להיות חדר המתנה של רופא נשים, עורך רין או יועץ מס. אבל זה חדר המתנה של "עושה הנפלאות" התורן. אב רוחני לנשים מתבגרות שטרם מצאו את איש חימן הנצחי, או בשפת העם - עוד לא התחתנו.

הלכנו לברוק איך עושה הנפלאות
יכול לשפר את מזלנו. את התור קכעה
לגו פקידה. שבוע מראש: "נא לבוא
כלכוש צנוע", היא אמרה בטלפון.
"אפשר כמכנסיים. גם אם את במחזור.
אם זה כשביל מישהי אחרת, צריך
להכיא תמעה. כשביל 'פתיחה ראשונה'
המחיר הוא עשרים שקל. אחריכך זה כמו
שאת הולכת לרופא. הוא נותן לך
אנטיביוטיקה או תרופה אחרת ואת
משלמת בעבורה. חוץ מזה את משלמת
קופת־חולים, הבנת"ז הבנתי. ביום
המיוער הצטיירתי בלבוש צנוע וכסף
מומן לפתיחה ראשונה.

דוד גרייה מקבל קהל כבית' קטן כסוף נתניה. כמטכח מאולתר יושבת הפקידה המסבירה בטלפון ומצווה על הבאות ליטול ידיים לפני הפתיחה. כחרר ההמתנה, הקירות מקושטים כמו במסיבת סיום של בית ספר עממי. כמה פלקטים עם מסוקים מן התנ"ך: "אשת חיל מי ימצא" ו'ה' ישמרך מכל רע", בתוספת תמונות קיטש של חיות מפתירות מהג'ונגל. ספסל עץ אחר, שתי ספות, שולחן קטן מכוסה כמפת תחרה סינטטית ועליו מונחים ספרי תהילים. מתות לספרי התהילים כרטים כיקור של "דיטה", ספרית מדופלמת במחירים

באופן מפתיע, חדר ההמתנח היה ריק. מתוך הלישכה של גרייה נשמעו קולות עמומים. מן הסתם השכנו, המצכ הכלכלי פגע במרנסתם של איצטגננים וגם כאן ניכרים סימני ההאטה. מאוחר יותר הוסבר לנו שטעינו. שעות הלחץ הן בעיקר אחרי הצהריים. הגיוני.

רוד גרייה מתח את הדלת לרווחה. אשה כלוגינית יצאה משם כצעדים מהירים ומכט מושפל, כמו מבויישת על שנתפסה בקלקלתה.

האיש גרייה הומין אותנו ללשכתו. הציפיה לקוסט זקן, כפוף וחיוור התבדתה. גרייה הוא ארם צעיר, לא חיוור, חימני, לבוש חילוני המציג את (המשן בעמוד 19)

> צילם: ראובן קסטרו 14 **סומפסוט**

מימין: ככח שורפים כתיבה. משמאל: חעופרת שעוטפים בעיתונים וקוברים באדמה.

למטח: חקמיע. מותר לעמד

15 Blaeaio

אולי אחרי ערפאת

ולי הגיע הזמן שגם אנחנו נכיר במריגת ישראל. בלי גמגומים ותרגילים מלוכלכים, פשוט גצהיר קבל עם ועולם: "אנחנו מכירים בעצמנו ועומרים על זכותנו ההסטורית לחיות, ולהפסיק למות, ולשלום על ישראל". אולי הצהרה קצת בוטה, אבל הגיע הומן שנצהיר אותה. ויפה מלחמה אחת קודם.

טרקטור! טרקטור!

א מככר קראתי כותרת מרנינה באחר מהעיתונים: "שרון: תיק בכיר או שאני חוזר לטדקטור". ומאוד מעניין אותי אם אפשר לגיים מהר מאתיים אלף אנשים שיתקכצו לערב חורף אחר בכיכר מלכי ישראל, ויצעקו בקצב אחיר עד לב השמיים: "מרקטורו טרקטורו סרקטורו שרקטורו טרקטורו טרקטורו".

אחת לשניה, וכשאתה רואה התגודרות בכיכר־ מלכי, אתה לא בדיוק יודע אם זה בער או נגד מה – ומי. כבר קרה שכאתי לחפגנה בעד חוקה לישראל ולקח זמן עד שהכנתי שמרוכר בהפגנה של ושים מוכות. ורק בגלל שאני ג'נטלמן כמו אוסקר ווילד ומתנגד להכאת נשים ללא סיבה - השתלכתי ישה הפגנות לא חסר לנו. ובכיכר כבר יש יותר של" טים מעוכים ממלכים.

ולפעמים, אדם אחר, כזמן הנכון במקום הנכון. הא הפגנת המחאה הכוסה ביותר והפרובוקסיווית ביו־ תר. דורון אטלם שכרע ליד קברו הטרי של ממקרו לשעבר, מג"ד גולני אמיר מיטל ז"ל, לא אמר מלה, אנל החולצה שלו צעקה בקול רם יותר מכל קריאה קצובה בככר מלכי, שבה נערכה לפני כחורש הפגנה ונו משתתפים נגד השתמטות בחורי הישיבות משרות

"13 מנדטים ללא משרחים בצה"ל, והם יקבעו

ולנעדרים מכל פעולה קרבית.

בתוך מערה עתירת מחכלים.

הפגנת יחיד

צרה עם ההפגנות היא שהן דומות יותר מדי

רורון לא אמר מלה, רק כרע ליד קבר מפקדו לשעבר, הסתכל על ערימת זרי הפרחים של הפלוגות השונות בגדור, ועל גב הולצת הטי הלבנה שלו צעקה וכתובת הואת:

את גורל המדינה".

13 מנדטים לחיפוי על אלפי בחורים צעירים שמעולם לא יהיו כשום פלוגה ולא יגיוזו שום זר על שום קבר של שום מג"ד. 13 מנדטים לאלוו שלא מש" תתפים במשחק אבל מתעקשים לקכוע את החוקים. תשונתו של רורון פורסכוה בעיתונים ביום הלוויתו של שיר, וזאת היתה ההשגנה החוקה ביותר שהוסגנה אצלנו. והחולצה הואת, לפי דעתי, צריכה להיות חלק מהפק"ל של כל חיילי גולני. טלית קרושה של כל חייל חילוני שנשבע למות למען מרינה שמתחלקת ללחמים ולתלמידי חכמים. לנעדרים כפעולה קרביח,

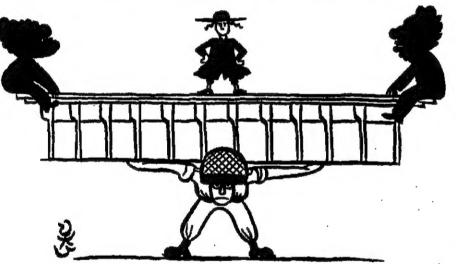
ואם יש אלוהים, עניין שמוטל בספק מיום ליום, אני בטוח שביחר עם כל הפתקאות בסידקי הכותל (הכותל הוא תיבת הדואר של היושב במרומים) הוא קדא גם את החולצה של דורון, ושומר אותה בזכרון ליום הדין, או לפחות עד לבחירות הכאות.

עזית, כלבה פיצוץו אומרים על הכלכ שהוא ירידו הטוב כיותר של העולם. ידירות פיצוץ ממש. והכלב, עם ידירים כאלה, באמת לא צריך אויכים.

ביטוי המושרש בשפתנו "חיי כלב" כרוגמה לחיי השפלה בלתי נסבלת, הולך ומקכל משמעות ואמינות מיום ליום. לפני חודשיים ראינו על המסך הקטן כיצד משמירים כלבים באקרח מסמרים בצער בעלי חיים, ובפעולה האחרונה בלבגון התבשרנו שיש כלבים שחייבים בשרות פעיל, אלא אם כן הם מצהירים שהם רחיים ושומרי עצמות, ואחת המשימות של חלק מהכלבים היא להתפוצץ

רגל של אש"ף, ומגיבים בררך כלל כמו פר לסמרטוט למרות שנשמע איושהו גמגום חלוש של הכחשה, אדום. אנחנו מבקשים מהמקומיים בנימוס לשרוף את הרי שלפי המרסומים בתקשורת ברוד שיש לגו עוד הרגל שעל חום החשמל או לקשור את העיניים ולע־ יחירה טורית שמכצעיה עדיין עלומים, אכל עוד הרבה לות על האוטובום לאנצאר. והמקומי מבעיר סצה של אגדות ינכחו עליה - סיירת כש"מ, כלכים שיעים

מוט ארוך ושורף את הדגל שעל חוט החשמל. לפעמים נגרם קצר, וגם המקומי נשרף. ההכרל הגדול, כמוכן, כין שיעי לכלב, הוא

שהשיעי יורע שהוא הולך להתפוצץ, ועושה זאת על דעתו, ואילו הכלב גויים ופוצק בניגוד לרצונו, ובכפייה גמורה.

הכלב לא יכול להגיד שאין לו עניין במאבקים המוויינים שלנו, וגם ככה די חרא לו להיות כלב, ואין לו כל עניין להיות גם חייל. ואם הוא כבר בשרות פעיל, במח אין לו ענין להתפוצץ. אכל כל מה שיוצא לו מהפה זה נכיחות קטרעות ומאוד לא ברורות, שהמפקרים כנראה מפרשים אותן כיכן המפקרו ושולחים את הכלב להתפוצק. מוטה גור, שהמציא את עזית הכלבה הצנחנית, אומר בעיתון: "צריך לוכור שבמדינות רבות בעולם משתמשים נכלכים לצרכים

אבל אף אחד לא שואל את הכלב, ופני הרור כפניו, לפני הפיצוץ. במקום שכו מפוצצים כלכים כניבור לרעתם, יום אחר יפוצצו גם אנשים לצרכים מכצעיים. ככתבה ברחבת על כלכי הקמיקוה, בעיתון "חרשות", נכתב שהכלב היעיל ביותר למטרות מלחמה בשרוך הוא השפארך הגרמני, ואין צורך לתוסיף ער: כמה כל זה גרמני. ומתועב. ומכיוון שלכלכים אין בדרך כלל טורים אישיים במוספי השבת, אחיה אני לוכם לפה, ולרקה רומיה לוכר הכלבים שנרצון ברם קר, ופוצצו בשלטירוזים, אחרי שחיו כמו כלכים ומעו. כמו שיעים.

מעניין כיצד היינו מגיבים אם בארץ כלשהי היה יהודי מצווה לשרוף את רגל המרינה שלו. אכל הדגל שלנו כחול ולכן, ואנחנו נראה להם מאיפה משתין המקל. בחרשות בטלוויויה אנחנו רואים יהורי רחב ערם עוצר, את המסתרית שלו במחסום, ועל מכסה המ: נוע דגל ענק, והמגדדור מסתכך לו בוישרים. "אסור לנסוע כאן עם רגלים", אומר החייל כמחי

כל הארץ דגלים דגלים

מתנחלים עלו על גימיק חרש: לנסוע בשטחים

עם דגל גרול על האוטו. דגל מרינה ישראל

שיסביר למקומיים שאנחנו באנו כמקום המקו־

מיים. דגל מטבעו הוא רבר מרגיז. אנחנו רואים

"אני מצטער", אומר החייל, "אכל יש הוראה

"מיצנע לא פה, ואתה חייכ להוריד את הדגל". 'זה לא מתאים למיצגע", אומר המתנהל.

לרעתי זה דווקא חיובי שהמתנהלים יסעו עם לא מסתבבים.

ואולי גם מחנה השלום יחקע לעצמו ענף זית באנות, וכצורה כואת – אולי יראו סוף סוף גם אותנו. הבנק הבינלאומי הראשון. יוצא מהכלל.

כאשר אתה בוחר בקופת גמל חשוב "קרן השפע" היא קופת גמל לשכירים

אשר רוצים לשלב עם החסכון בקופת מהכלל – 16.97%

זו הסיבה ש"תוחלת", קופת הגמל 6.5% לשנה.

לחבריה להשיג ביטוח חיים גבוה חוחים נאים.

במיוחד ~ 50,000 ש"ח, לעומת כ־

2,000 ש"ח הנהוגים בקופות גמל

אחרות. לידיעתך סכום הביטוח

מאד שהיא תתאים לדרישותיך ולעצמאיים, שהגיעה מאז תחילת

של הבינלאומי הראשון. מאפשרת כל מי שהשקיע ב־קרן השפע" צבר

נותנת לך 48,000 ש"ח קופת גמל "קרן השפע" עכשיו הבחירה בידיך...

ולצרכיך המיוחדים. יש אנשים רבים חשנה לתשואה ריאלית יוצאת המס לשנה זו.

יותר בביטוח חיים. תשואה יוצאת מהכללו בחר את קופת הגמל המתאימה לך.

גמל גם ביטוח חיים, וזאת כדי בשבע השנים האחרונות הגיעה לבחירתך קופות גמל נוספות:

להבטיח את עתידם בכל המישורים. התשואה הריאלית הממוצעת ל' מיטב – קופה לעצמאים

הזדרו והפקד בה כספים עד

30.12.88 וכך תוכל ליהנות מהטבות

עתידות – קופה לעצמאים ולשכירים.

פרטים נוספים בסניפי הבנק

שתי אפשרויות יוצאות מהכלל להשקיע בעתיד:שקור

"זאת הארץ שלנו". אומר המתנחל הרגלו.

"אני חבר של מיצנע", אומר המחנחל, "ואני לא

כאן נשמעו צעקוח בוטות של המתגחל, בפייד אאוט, ועכרו לכחבה אחרת, מעניין איך זת נגמר שם בטוח שלא אמרו לו לשרוף את תרגל, או משהו כוה. דגלים, וככה נוכל לזהות אותם, כשהם חולפים בכברי שי אוצנו, זערע לעקוף אותם בוהירות, כי עם רגלים

17 Biaeala

ארת של נוה אמיר

יינות אמיריםיי איננח טתם שכונת. יינוה אמיריםיי 11 קומות פלוס קומת פנטהאוז, בתכנון מרחיב. במגדלי אמירים בונה חברת יינוהיי דירות מפוארות בוא לקנות דירה ביינוהיי החברה שקבעת ב-12

כמן יינוה אביביםיי הפכה למושג בתרבות הדיור. בישראל. בהרצליה, על וכול רמת השרון, כמרחק כ-2 קיימ מצומת הכפר הירוק תוכל ליחנות מרמת 🛊 שתי מעליות נדולות ומהירות. מגורים אכסקלוסיבית ונותה במיוחד. תמצא כאן 🎍 מועדון כושך. תכנון חדשני, עיצוב ארכיטקטוני מעולה, מדשאות אנטנח לקליטה מלווינים. מוריקות רחבות ידיים, מרכז מסחרי מודרני, מרכז 🗷 הכנה לפעולת שוער (DOORMAN). ספורט כוכל בריכת שחיה ומגרשי טניס, גני ילדים 🔳 חנייה תת-קרקעית או רגילה. ובית ספר בקירבת מקום.

לובי מפואר ומרווח מצנח אשפת נכל קומה.

חברת בנין (1956) בע"מ

חברת בת של החברה לנכסים ובוין בע"מ

מגדלי אמירים - המגדלים שבצמרת

נוה = אמינות, שלמות ויוקרה

תבניה מבוצעת עייי חברת הכניה א.צ. ברטבין,

מתוותיקות בארץ ומהגדולות בענף.

חלונות אלומיניום. הכנה למוגנים מפוצלים בכל

קבלן מבצע א.צ. ברנוביץ ובניו

נתון את מבנה הדירה הרצוי. כך תוכל להפרך דירת

4 חדרים ל-5 חדרים לפי צרכיך. בכל דירה: מטבח

גדול עם ארונות מטבת ומשטח עבודה מגרניט.

דירה. מערכת חשמל תלת-פאזית.

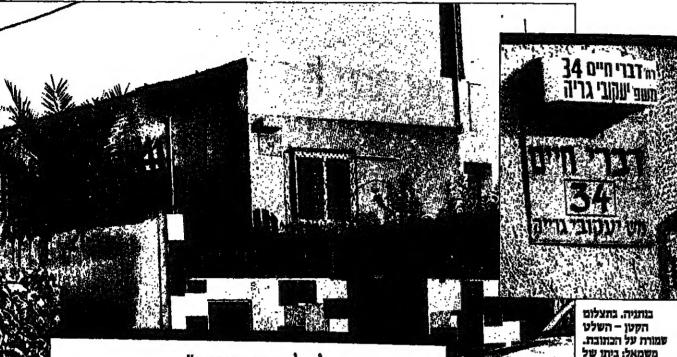
קבלנות ובניה בע"מ

במיוחד, 5,4 חדרים, גשיטת התכנון הגמיש. השנים האחרונות סטכדרטים גבוהים ביותרשל

השיטה מאפשרת למקדימים ברכישה לתכנן בשטח אמינות שלמות ויוקרה.

די המכירות: הרצליה, החי השופטים, נוה אמירים טלי 550227-052. בימים אי-תי 09-09-00-13, 00-16:00 18:00-10:00-09:00 תיא, רחי דיזלגוף 173

שבע "כתיבות" לחתן אחד

"פתי יאמין לכל דבר שטות"

ביהדות יש ניסים מחסוג שעושה דור בקול ישראל: "הקיצור היחידי הרשמי גריית. אמר חרב: "חיהדות חיא למעלה והמוכר לשולחן ערוך וכתב על־ידי שלמה מכל נס. אבל היהודים כנראה עושים ניסים גנצפריד ובו אנו מוצאים את הקטע הבא: – עובדה שאנשים כאלה מתקיימים ועוכרה "שלא לנחש, לעונן (לנבא בעננים עונות שיש לחם קליוטורה. אלה הם עובדי בשנה), ולכשף. ועוד אמדו רבותינו ז"ל, אלילים שמנצלים אנשים במצוקה. פעם אינהו המעונן: זה האוחו את העיניים. אחרונה שאני ראיתי קמיע היה כתוב בו: פרוש: כאילו אותז עיני בני אדם וסוגרן פילד"ש. פתי יאמין לכל דבר שטוח. קמיע שהוא מטעה אותן ובאמת אינו עושה כלום

להתרחש נסו

בענין קיצור שולחן ערוך מאת הרב לסירור. בענין בישול השום, זה שום דבר".

"זה כרור", אומר גרייה, ימיר הבחנתי אצלך

השלב השני הוא שלב השאלות האינטימיות:

עש כרתי מאמין שעושה את מלאכתו לשם שמיים. לל כך תעיד בווראי כיפתו הסרוגה ותיבת דואר ארומה גרולה התלויה אצלו על הקיר ועליה כתוב: ואם קוברים עופרת באדמת, יכול אותן... ולכן מי שיש בידו למחות, מחוייב כות זה שטויות". תפולחן כלשכתו של גרייה התנהל בטכסיות

שתכננת בדייקנות. לפני הכל, הוא הורה על כיסוי ואם, הושיט מטפחת צבעונית שהיתה מונחת בצד למקרי חירום ופתח בקול של מומחה: "קחי ספר תנ"ך ניד, עיצמי את העיניים וחיזרי שלוש פעמים על הפמק: 'לישועתך קוויתי ה". חורתי על הפסוק נעינים עצומות. "עכשיו תתרכזי בבקשה שלך", אמר וריה. התרכותי היטב וביקשתי ממי שזה לא יהיה - לוכות סוף סוף בוכיה הגדולה בטוטו/לוטו/פיס עדיין בעיניים עצומות. "עכשיו תפתחי את התנ"ך נמקום כלשהו", (נזכרתי בפתיחה ונפררתי בלבי "עכשיו מוחר לפתוח את העיניים" פתתי את העיניים ואת התנ"ך כספר מלכים כ' פרק

דוד גריירו,

רייה כתב את שמי ואת שם אמי, והתחיל לצרף צירופים תוך כדי דיפדוף בספר שתור מוסתר מעיני. אתר־כך ביקש לעצום שוב את העיניים פתקים רבים. הוצאתי באקראי אחר מהם. בפתק היתה ומראה לי, שם כתוב: "את שואלת על הצלחה", "נכון", רשם: "זה קרה לפני כשש שנים". קוסם אמיתי. להיות כתובה סיכת בואי. לפני טכם הפתיחה העזתי, "אבל אני התכוונתי למשהו מאור ספציפי. אחר־אפס לגרייה. ורשמי הנא רשם רבר מה על פתק ניר קטן והניה אותו

"עכשיו", אמר בקול חגיגי, "תנידי לי בבקשה בבעיה. מוכן שתחונה מירושה הצלחה" (ה). יתסלחי לי אם אני אשאל אותך כמה שאלות אישיות, היות ושופו/קוטו/פיס), לא גיליתי בקול. לעומת הברחי, האם היית פעם במצב של במעט אלא שבגלל ההתגהגות שלך יש עליך עיכוב. עין את נימנמתי משהו על ברידות וציפיה ארוכת שנים אבל זה הברחי, האם היית פעם במצב של במעט אלא שבגלל ההתגהגות שלך יש עליך עיכוב. עין לתו מיתובתי פהי משאלתך". כאן המקום לציין שאת סיבת בואי נישואים"ז אני עונה מיד ככן משכנע. גרייה תופס תאונה, לחון מיחל ייניר). בשלב הזה רוד גרייה עריין מגשש. כותב משחו על פיסת נייר ומניח כצר. הוא יודע כב עם בוודאות מרוע כל־כך הרכה נשים האם האיש הוה איתו היה לך קשר של כמעם באות אליו, אבל הוא לא יגלה זאת עד לשלב בו יהיה כשוח לחלושין, עכשיו הגיע רגע האמת. הפתק ששלפתי מן הקופסה נפתח ובו נפרש לאורך פסוק חכם התונה התחון ביניים אני עונה בכן מבויים של אווע לא הבנתי, גרייה קורא־מצטם בקול רם משהו על לא־יוצלחית. "מתי זה חיה", שואל גרייה, אני מנסה

רב שמואל אבידור הכהן ניהן בלא חיים דוד הלוי, עליו מסתמך דוד גרייה בשה לשמע הסיפור. שאלהי אותו אם אומר יחיאל ספרא, קריין לטעמי המקרא אלא בקלות ידיו ובתחבולות תוא מטעה

"אם קוברים באדמה מת, הוא נרקב. הרב גנצפריד: "כל הסיפור הוה הוא עורבא אם קוברים זרע, הוא צומה ואם קוברים נייר מרה. גובל בשערוריה. היהדות אינה מכירה או עופרת הם מונחים שם. חוץ מוה שום בקמעות ומעשי כשפים מן הסוג הות. אלה דבר לא קורת. אנשים במצוקה מוכנים הם שקרים ממדרגה ראשונה". בקשר לשלם כל סכום כדי לשמוע שטויות באלה. לקמוע שחוא, לפי גרייח, וייר קדוש, אומר אם נותנים להם עצה בחינם, הם מתאכובים ספרא שאף פיסת נייך אינה קדושה אלא אם נורא. אם מבקשים כסף - סימן שזה רציני. נכתבת על נייר קלף על ידי סופר סת"ם. אלה אנשים חולים, שרלטנים אבל זאת "אם זה חיה כליכך פשוט אפשר היה לומר אינה יהדות. הרמב"ם קורא למי שמאמין ש'הצופה' או 'המודיע' הם קדושים כי בכוכבים, מולות וקמעות, טיפשים או השם המפורש מווכר שם יותר מפעם אחת.

עיתון שמצטט קטע מתפילה לא הופך אותו

תררה ובקשה להצלחה. משהו מאוד לא מחייב, שיכול לחשב מהר את האפשרויות ועונה בחצי פה: "לפני... להתאים למצכים רכים. אני מסכימה איתו מיד. דוד בערך... שבע שנים". גרייה מחייך כאושר, חוגג את פישפשתי כמו עיוור בתוך הקופסה כה היו מגולגלים גרייה מרוצה מעצמו, שולף את הפתק שכתכ קודם לכן נצחתו ומראה לי את הפתק שהבין בעור מוער, עליו

יוויאל סברא מוסיף את דעתו על דברי

"האם היה לך קשר עם אדם נשוי או כזה שהיה כתהליכי גירושים"ז מה יכול להיות, חשבתי לעצמי ואמרתי כן. "זהן", צוהל גרייה, "דיכוך רעות. היית יכולה להתחתן כבר לפני שנים ואת זה כבר עשיתי)

מה עושים גרייה שאלתי מחוך יאוש מוחלם. "אין בעיה, צריך לכטל את עיכוב הנישואים הרובץ עליך. תנידי אמן". אמרוני. "עכשיו בעורת השם, הכל יטחררי, כדי לחוק את דבריו מראה לי גרייה ערימת (המשך נעמוד מכא)

19 Bipealo

(המשך מהעמוד הקודם) הומנות לחתונה המונחת אצלו על השולחן כצר, על כל צרה שלא תבוא. "את רואה את אלה? כולן היו אצלי בריוק במצב שלך ואני ביטלתי להן את עיכוב הנישואים. הלוואי שהיה לי זמן ללכת לכל החתונות שמזמינים אותי אליהן".

"מה יהיה איתי", שאלתי בקול חלוש. "בעור שלושה חודשים יתבטל העיכוב שלך ותוך שנה תתחתני וגם אליך לתתונה אבוא בעזרת השם. אל תראגי, זה כטוח יקרה".

שלב השלישי הוא שלב התכל עם. גרייה עובר לשם שמיים, אכל כדי לכטל עיכוב נישואים רציני הוא נזקק לעזרה. את העורה הוא מקבל במלקוחותיו בצורת 150 שקל נוספים. "זה לא כשבילי", הוא מדגיש, "זה בשביל האיש שיכין לך כמה דברים שיורוו את החתונה. יש כמה פעולות שתצטרכי לכצע". כשאני מבקשת לרשום את שלבי הכיצוע, גריה מרגיע אותי: "תבואי לכאן בעוד יומיים והכל יהיה מוכן בעזרת השם. תקבלי דפים מורפסים עם הוראות מרוייקות. מה שאני עוד מבקש ממך זה להתקשר אלי מיר כשאת מכירה מישהו כרי שאוכל לכדוק אם הוא בן המול שלך".

"צריך להכיא את החתן", שאלתי. "לא צריך להכיא אותו, מספיק שתגידי לי את

שמו בעזרת השם". איך אתה עושה את זהו

"אני עוסק בקבלה. זה עובר אצלנו בירושה. גם אבי וסבי עסקו בקבלה. לא כל אחד יכול. זוהי תורה

אחרי יומיים. כשעה היעורה מזמיו אותי גרייה ללשכתו ומנסה להצדיק את 150 השקלים שאני עומדת לאכר והוא עומד לשלשל לכיסו. מבקש שאוכיר- לו את שמי (וכרון קצר יש לדוד גרייה) ומתחיל לצייד אותי במלאי שומים וגרגירים שונים. תוך כדי כך הוא פותח מגירה קטנה, ממנה מציצים המון דפים מורפסים מצולמים מוכנים מראש. (יש שם כמה מגירות קטנות כאלה, כשבכל מגירה מתוייקים רפי הסכר עם הוראות שונות כמו וצפטים אצל הרופא). גרייה מושיט לי דף כו כתוב משהו על כישול שום כמחכת גרולה ארבע פעמים. אחריכך, כשהתבשיל מוכן (כך כתוב), יש להזמין את כל בני הבית לתפוס צמרות סביב המחבת ולהריח. אני לפי הזכרון הרחתי שמשהו כאן לא בסדר. הערתי לגרייה כעדינות שזה לא מה שהוא אמר לי לעשות בפעם הקורמת. גרייה לא

שאלתי מדוע הבנות שהיו 🛶 אצלו לפני למעלה משנה עוד לא התתתנו ענת דוד גרניה כך: "תלוי מי היה, מת היה, מתי זה היה. יש תקומות שצריך להמתיך יוונד זמן לביטול עיבוב חנישואים. אם למישהי יש איזה עניין, חיא יכולה לחזור אלי. תלוי אם הן עשו בדיוק מה שאמרתי. יש לי כאן ההצלחות הו הצויות".

אתת מאמין באמת וכחמים שמה שאתה עושת עוזר לאנשים! "בעזות השם"...

מה פירוש המילים "מלקוטוש בוקוטוש",.. שהיו כתובות על חעופרתו יאלה שמות מקוימים".

ישמות של מחז ילא ובול לחשוב לו על ווו. אין בכלל ומנע מלדבר עם שותואים, שלומיי

2. קמיע, הקמיע הוא דון נייר ארוך ברוחב שבי

של כ־40 ס"מ מתחת לעץ בגן או בחצר ולשים ובל: בתוך חבור. לפור קצת נפס, להולים ולאחר שהביירות ישופו לכסות בחול ולומר: כשם שעופרת ה נשמנה בחול ונשרפה באם, יהי רצון שבך ישמן וישרף עיכוב

וישואי במהרה". טוף ציטוט.

מאמינות בערך

ל דוד גריית תחוודענו באמצעות נירה אמיתי ואת וה אני וחברותי לא מוצאות. אושתי חברותיה. שלושתן נשים בנות בתחליך החיפוש הגעתי אל דוד גרייה. ארבעים בערך, שלא נישאו מעולם. נירה אחרי שתייתי אצלו שלחתי עוד שתי החקשרה אלי אחרי שכבר עברה שנה מאז חברות לשם. לשלושתנו הוא אמר את אותם ביקרה אצל דוד גרייה בנתניה. שנה שלמה מדברים. הו היו אצלו בשעות אחד חיכתה לביטול עיכוב הנישואים, שהיה הצהריים וסיפרו שחיו שם המון נשים. זה הירו בערך לפני שנת. אמור להסתיים בחתונה.

גם לה, כמו לחברותית. אמר גרייה את אותם הדברים בדיוק. מספרת נירה: "אני על הפתק היה כתוב למה באתי. זה עשה לי וחברותי שייכות לקבוצת וחבה מאוד של משתו. איך הוא ידע למה באתיז אתר־כר נשים בגילנו שעוד לא פגשו את גבר חבנתי שיש לו אינטואיציה חזקה. הוא חלומותיחן. אנחנו בוגרות תיכון, בעלות רואת בחורה בלי טבעת עם פרצוף עצוב חשכלה אקדמאיה, נאורות, אינטליגנטיות, והוא מסיק מסקנות. כל הסיפור אצלו ארך

עובדות במשרות בכירות ובכל זאת מאמינות כעשר דקות. גם לי תוא אמר שיש עלי עין בכל השטויות האלה. לא בדיוק מאמינות, הרע ושאני צריכה לקנות אצלו את הקמיע אבל הולכות לקבל חיווקים.

שלושה חודשים יתבטל העיכוב ותוך שנה "לכל אחת מאיתנו יש בעית. המצב אביר מישהו ואתחתו. כל הסיפור עלה לי שלי די נואש ווה הביא אותי לכל מיני 160 ששל. על 60 ששל תוא נתו לי קבלוו. מצבים אבטורדיים. הית לי קשר ממושך עם בשביל 100 שקל הוא לא רצה לחת קבלה. גבר נשוי שעוב אשה עם ילדים כדי אמר שמי שמכין את הקמיע הוא יהודי להתחתן איתי. עברתי איתו את כל התהליך שעושה עבודת קודש ומקבל את הכסף המכאיב של הגירושים ואחרי שהוא הרגיש כמתן בסתר. אחת מחברותי שום חיתה את החופש הוא נהו גם לי גע ועוב אותי. זה אצלו, סירבה לתת לו 100 שקל בלא קבלוו. שבר אותי לגמרי. עברתי תחליך נפשי מאוד תוא מאוד התרגז עליה. צעק עלית ואמר קשה אחרי הפרידה הזאת. הייתי פגועה שלא ישיר החדגו עלית. צעק עלית ואמר ואומללה. ניסיתי כבר תכל. עניתי על מודעות בעיתונים, פניתי לכל מיני מגידי תדבק בה לעולם ועד.

עומידות ושום דבר לא קרת. מאיתנו לא נישאה. תבותי שהוא חוליך "אני מקובלת כחברת, יודעת לדכר, אותנן שולל. שהיינו המימות. חבל שאנשים

יש לי ניסיון חיים עשיר וזה לא קורה. לא כמוחו מוצלים את המצב העגום שלנו רק אצלי. יש מאות ושים במצבי. ושים ונוטעים בלבנו תקווה שוא. זה לא וזנו. אני עצמאיות שמה שמשוחף לכולנו זו הבדידות הגעתי אליו במצב של יאוש. כנואה שוה הפוימית. זה לא עניין של זיון מחצר, את היה בולט מאוד והוא ניצל את מצבי כדי זה יש בלי סוף. מה שאני מחצשת זה קשר לספר לי סיפורים על עין הרעד.

יהי רצון מלפניך שיתבטל כמהרה עיכוב נישואיה של

ככתב סתרים לא מובן. הקמיע אגב, שוכפל כמכונה

צילום על נייר פשוט ולא נעשה על ידי איש מיותר

שמבין את הקמיעות כפי שהבטיח ברייה. אז מיהו

לכסותו היטב חיטב בבד או בעור ורצוי לתופסו עם

סיכת כטחון על החלק הימני העליון של הנוף. יש

אפשרות לשים את הקמיע בארנק, בתיק או במקום

העסק. כלילה לפני השינה אמשר להניהו מתחת לכרית

או כמגירה ליד המיסה. הערה: אין דברי קרושה מקבלים טומאה ולכן כשהקמיע מכוסה אפשר להיכנס איתו לשירותים ואשה בזמן מחזור יכולה לעונדו נראה

קיצור שולחן ערוך מאת חיים רוד הלויו. לעובת זאת

אסור לעונדו כבית קברות ואסור לשאת אותו

כשמחללים את השבת ולא להביאו במגע עם מים

העיר תל־אביב. דרב אישר באחנינו את הדנתה שתוא

מעולם לא עסק בעיסקי קמיעות ולא כתב את המיותם

נ. אחרוך אחרון חביב – העופרת. חתיכת עופרת

אמיתית עליה כתוב באותיות רפוס שחורות: "זה

העופרת לבטל במהרה עיכוב הנישואין ותנשאי בבחרה

מאוזן מלקוטוש בוקוטוש". אופן השימוש: "להביח

כחמישה רפי עיתון על השולחן ואת העופרת עם הכתב

כלפי מעלה לשים כאמצע העיתונים. לקצוק ציפורניים

של כל היריים והרגליים וקצון שיעה מן הראש. לשים

הכל על העופרת ולעסוף בעיתונים, לחפור בור בעומק

אביבה לורי

לו על ידי דוד נרייה באף אחד מספריה.

הרב מיים דור הלוי הוא רבה מספררי הראשי של

אופן השימוש: "אסור לפתוח את הקמיע. יש

האיש המסתורי שלוקח את כספן של הלקותתז

"בינתיים עברה כבר שנה ואף אחת

"הוא אמר לי לתוציא פתק מתקופסה.

כדי לבטל את תעיכוב. הוא הבטית שתוד

התכלבל, הכנים מיד למגירה את השקיות עם השומים, סנטימטר, מגולגל וסגור הרמטית בנייר דבק שקוף התנצל על הטעות כמוכן, ומצא את האביזרים כשעל גבו כתוב: "אסור לפתוח". פתודתי. מילות הקסם

לקתתי את כל המלאי וביקשתי מגרייה קבלה על ..." היורות על עצמן אלא שהמעם יש תוספת כתובה כספי, שגעלם בתוך המגירה עם השומים. הצחקתי אותו. "אני לא יכול לתת לך קבלה", הוא אמר, "כי האיש שמכין את כל הרברים האלה לא נותן קבלות". לפני שנפררתי מדור גרייה שאלתי אותו איך ניחש בדיוק כליכך את הבעיה שלי. על השאלה הואת השיב גרייה כבטחון: "זה בגלל הפתיחה. לפעמים יש פתיחה כואת שאני לא יכול לראות כלום. במקרים כאלה אני שולח את האדם הביתה. לא יכול לעזור לו. אצלר הסתיחה היתה טובה. מיד היה ברור למה באת. לא היית צריכה אפילו להגיד".

> לב חעבורה העצמית: אלה החומרים שניתנו לי על ידי גרייה להעביר ממני את רוע הגזירה. אל כל אחר מהם היה מצורה דף שם הוראות שימוש:

ו. שבע כתיכות לוירוז נישואים. אופן השימוש: "בערב לשים כתיכה על צלחת כשהאותיות כלפי הצלות. כשמרליקים את הכתיכה אומרים: 'אנא מלך רתום וחגון ארך אפים ורב חסד ומרבה להיטים ומנהיג את העולם כולו במירת רחמים כמו שהמצאת לאדם הראשון את זיווגו בעיתו, וכמו שהמצאת זיווגו של יצחק אכינו לפני אליעזר עבד אברהם אוהבד וכמו שהמצאת זיווגו של משה רבנו עליו השלום, נאמן ביתר, כן תמציא לי את זיווגי הראוי לי והחגון לי כמתרה, יהי רצון אמרי פי והיגיון לכי לפניר ה' צורי

הערה 1: אם הכתיבה נכבית, להדליק שנית, עד שכל הכתיכה תשרף כאש. הערה ג: ביום שישי מרליקים כתיבה כשעה לפני כניסת השבת ובמוצאי , שכת מרליקים לאחר יציאת שבת. מהן הכתיבות? כל כתיבה היא דף נייר דיבועי

קטן המכיל מספר אותיות מטודרות בצורת טבלה מיטתורית

חבל על כל דגע!

העוכדה שב.מ.וו סובילה את שלם 🏻 אם אתה רוצה ליהנות מהפחתה הרכב בתפוון וביכולת הספולוגית יחשה. במון לישראל, מנהינה את ענף הדכב בארץ בתוכנית מקורית ומתקדמת

תוכנית זו מהמוה פתרון פשום למי ששתעתד לדכום מכונית ונחצא עצמו מכולבל מרוב תחזיות כלכליות ושטועות על הפחתת מיסים מחד ופיתות מאידן אם אתה תנשם מפיתות ורוצה לדכום במוו ודידית, יוצבן שתפסיד את הפחונת

המכט הצפויה בינואר ומעוניין לדחות את הרכישה – אתה מסתכן בפיחות הצפרי. חברת רט קאר מציעה לך פתרון פנסום הניתן לסיכום במשפס

בדוך לך את ה־ב.מ.וו שלך היום, י מהפחתת המכס – והמתן

"מחיר של ינואר ובדולד של היום". שלם את המחיר הצפר כינואר כתוצאה

יעלו מיסים אחרים - לא הפסדת. שכן תוסיף רק את הפרש המיסים בעת ההטפאוו. חשוב רגע ותראה שאין לך היום עיסקה כדאית יותר. אנחנו חושבים שחבל על כל רגע. בוא עוד היום לאתת מטוכנויות

ואם בכל זאת לא ירדו המיםים או

MiRY 6734

ב.ם.וו ובקש פרטים ווספים. כי זו ההזדמנות שלך לרכוש את מכונית העתיד, כמחיר של ינואר ובדולר נפל היום. להספקה. אם יהיה פיחות – הרווחת,

כולל מעימ.

י ערבות בנקאית בתוספת ועסלום לכל דורט.

המחיר (הצפוי בינואר) החל מ־1.515 ש"ח

מוהיאה בכל דדך

לא כולל מוגן ואכיזרי רישוי).

דם קאד רכב בעית אולם תצובה דאשי: ת־א: דוך פתח הקוה פו, מלי ו-0326-227. חיבה: אזרת רכב בעים. שד ההסחזרות 202, מפרץ חיפה. מל 8-72527- 04. ירושלים: נירינו חברה בראן ומפיץ ב. מוב בל בער אל לדכב בעים. תלפיות, יד תרוצים 11, של 138887-20, חיא: שופיקאר, ידעדה המכבי 4. של 442842 ב0. חיא: שופיקאר, ידעדה של 11, של 18889-20, חיא: שופיקאר, ידעדה המכבי 12, מין 15889-15. מין 17 מין 18889-15. מין 17 מין 18889-15. מין 17 מין 1889-15. מין 17 מין 1889-15. מין 18 מין ספיר 10. מלי 19192-553. באר שבשי כדורי בע"ם, עמק שרה רוז' הנחושת 8. מלי 057-73007 אילות: רעים בע"מ. אוור התעשיה החדש. מלי 18146-659.

Hipealo 20

The state of the second control of the second of the secon 717777 השחחחחונות

המאמץ נמשו

בחורף שעבר, עקב בקשתנו ליישר את הקו -הופחתה צריכת החשמל בשעות השיא במידה משמעותית, ועל כך - תודתנו.

את הזמן שחלף מאז, ניצלנו להמשך עבודות רחבות־היקף לפיתוח תשתית ייצור החשמל

קידום בנייתה של תחנת-הכוח הגדולה, "רוטנברג" באשקלון; התקנת יחידות ייצור נוספות; גמר השלב הראשון של מוביל החשמל הארצי במתח-על.

נמתחו תיילים, הונחו כבלים, הוקמו תחנות מישנה חדשות והורכבו שנאים.

אולם במקביל עלתה גם צריכת החשמל בצורה

לכן גם החורף, בשעות השיא, יהיה הביקוש לחשמל קרוב למלוא יכולת הייצור שלנו. מצב זה פוגע באמִינות המערכת ולכן אנו מבַקשים, גם השנה: להפחית את צריכת החשמל בין 5 ל-9 בערב!

חברת החשמל לישראל

להשתדל, ככל שניתן, לדחות לשעות אחרות, או להקדים את הפעלת הדוד לחימום המים, מכונת הכביסה, מייבש הכביסה ומדיח הכלים.

להפחיח את צריכת החשמל בין 5 אחר,"צ ל-9 בערב בין 5 אחר,"צ

ויסלחו לי הבוטואים. גם אם השם רץ. המדעי הוא ער אציל – LAURUS באיר באני - באני בין עצים בוואים של הגון ובא באניבים בין עצים בוואים של השפחת חיאט, באניבי בין עדים מעשירו חיפה, יולד מהי עין, זה האורן שבאיצטרובלים שלו בקיץ, נשמרת הלחות. בחורף יש כאן ערבים מעשירו חיפה, יולד מהי ערן, זה האורן שבאיצטרובלים שלו בקיץ, נשמרת הלחות. באביב: צבי ברחל לות מרמוב ליייות באבים ביייות באבים ביייות באביב: צבי ברחל לות מרמוב ליייות באביב: צבי ברחל לות בתובב ליייות באביב: צבי ברחל לות בתובב ליייות באביב: צבי ברחל לות בתובב ליייות בתובב לייות בתובב ליייות בתובב ליייות בתובב ליייות בתובב לייות בתובב ליייו שמושבים שלו עשו זרי מצחים ובער הוא מורים שמשרים בין שתי עונים פרנים ותרציות. באביב: צבי ברמל לים, מרחוב לוטוס אל חוף הכרי לים שלו עשו זרי מצחים ובער שמושה שהואם בין שתי שונים פרנים ותרציות. לים שלו משתמשים לחיבול – דפנה. אבנים. עצי אילנתה שהובאו מהמורח שונים, פרנים וחרציות. ישרים אל עצי הדיבול – דפנה. אבנים. עצי אילנועו שווובסו בעבונה שור ממשיבים עם השביל בתוך חערוץ, עם טיול של שעה מקטימום, שעתיים בני הדדים אל עצי הדפנה בנחל לוטים. זוהי הדחוק וגדלים בכרמל כמו עשבים שו צם. אפילן ביום חול, בכל שעות האוד. נכנסים לחורש הים תיבוני: אשתר משמאל. כאן יש שביל לא זוח במי פואים לעכשיו עד סוף האביב.

שקט וירוק עם שדרות טבעיות של קלה ונותה והשביל קל, טבעי ונוח. ופה עצי דפנה ואלונים והבען צמיחה ופרי ושם שרידי טואסות, נדרות אבן, שוע

וחל לוטם במרכז הכרמל. (צילום: נילי מרידלנדר).

בים ועדף בהיר, אל תתעצלו. ילדים סים הים תיכתיים: קישוטית עם פיוחו השביל לא נוח זרצוי לבנוח כאן מדרמת מחווף איל ביה ביד, ואר נילו שלוש יקיות קשישות בנעליים נוס וולולת הקנוקנות, שם מסובך למט אם לא - יש שביל שעולה בעליה מתור מינות שביל שעולה בעליה מתור מו אלה ארצישי וה אל הרכס של כפר כבאביר, של בני מסרכו הכרמל לים התיכון בין רחוב השביל רחב ומפותל, והנה קבוצה של המלוח ווע רומוו עם נועים אחרום. להי

ה שאני אוחבת בחיפה בבניסה הראשית, מול מרכז פנורמה, ובכרמל שבו גדלנו, היא הגד חושה של טבע ים תיכוני האקוסטית". מימין לה, ויש שלט, יור ווישוו של טבע ים וויבותי דים אל הערוץ. משמאל, גדר של בית בתוך העיר. זה היה ונשאר בעיני עד היום הייחוד של חיפח. רק הספר הריאלי היסודי. לצערנו גם מוב שובים את מרכו הכרמל ומרכו פנורמה לה קטנה שלא מתאימה ליעדים התיכר וכל בדו הקפה ההתנויות, עוברים חמש נוים של בית ספר הריאלי בחיפה. דקות בגן האם ואנחנו בעולם אחר, מימין, הגדר של גן החיות והירידה היא

שו כאן עוד בימים שהבריטים היו בא־

נבעטים לוגור אלון מצוי, ירוק תמיד. שעולה בחזרה לאורך 200 מטר לרחוב ספר הרצל ברחוב לוטוס. השביל שמי תחתינו זוחלת וינקה עם פרחים תכולים דרך חים ליד הבית מספר 102. ומעלינו המסכים הירוקים של המטפי

השביל רחב ובשנונק וזמון אבו בין על היות ועץ רימון עם נועים אחדים. לפי הכת האחמדית על הכרמל. שביל שמטי עצי הדצמה הנבוהים. לקטוף עלה (לה: האלית ועץ רימון עם נועים אחדים. לפי עצי הדבמה הגבוהים. לשמון עלה לאח אורנים, חורה לרחוב דרך ועיים בגן שעשועים ליד הכביש. הרבי מוב לרדת אלין בען האם. נכנסים ריח. עלים אחדים רובשים דוחים את בני הכביש.

מאת נילי פרידלנדר

צילם דורון הורוביץ

91. עצי דפנה במרכז הכרמל

החרקים מחבילות של דבלים תורכיות הים. עוברים את הכניש לתחות האוטו־ מאיזמיר וגם מצנצנת ביתית של אורו בוס וחוזרים למרכז הכרמל. או קמח. הסופר היווני, ניקוס קאזאנצי קיס שנתן לעולם התרבותי את "זורבה

רס. חבר יעץ לו לקחח את הור כי השי

ניים תיכונו לצאת אחרי הלימודים למ־

סע ארוך בהרי יוון. ובאמת במהלך

המסע הרגלי הממושך. תלשו את עלי

הדפנה מהזר של הפרס, ותיבלו בהם את

בערך קילומטר אחרי תחילת המסלול.

יורד השביל אל ערוץ הנחל, אל הוואדי.

כאן הולבים על מישטחים לבנים של

המדרון הצפוני (הצד של רחוב התשבי)

חשוף לשמש ויבש. במדרון הדרומי.

לכיוון דרך הים, זה שתופס צל גם

סלע נירו שמשובץ בעדשות צור חומה

.הבשר שעשו על האש

ומעוגלות

● הזמן והתתכורה כשנת טיול כזה, לאט, עם מנוחות ובילוי בט־ בע אורך שעה. אפשר לעשות רק את הקטע עד עצי הדפנה זלחזור באותו שבול לגן האם. לקחת רק מים.

בחיפה, העיר היתידה בארץ שיש בה תחבורה ציבורית גם בשבת, מגיעים אל גן האם באוטובוסים 23, 22, 28, 18, 37. קו 22 מהעיר התחתית לכרמל לא פועל בשכת. לרדת מהאוטובוסים במר־ כו הכרמל. בגו האם יש מתקו משחקים חדיש וחדש. טבעות שלובות בצהוב, כתול, אדום. מקום טוב לשעשועי ילי

עוד ואדי אחד שהחיפנים מטיילים בו בשכתות. וחל שיח עם שרידי מוזרים

סומן בשתור על האבנים מתחיל ליד גן הילדים. הולכים פנימה. חטיול הוא בירידה לכיוון הים הכחול.

בט ויאינו ויקו קבום לבנים כמו נוצות: והקשישים, שמטיילים בנחל לוטם. הכומל לאסוף את המטיילים. פס יפהפת עם פרחים לבנים כמו נוצות: אם לא – יש שביל שעולה בעליה מתוי

23 8172510

(המשך מהעמוד הקודם) אז הרים את מכטו אל הסלעים שבמעלה הגבעה ואמר: "ראית את הרקפות שם למעלה?".

כתחילת שיחתנו פרש את הפלקט השחור המפורסם שסטף הוציא לאור, והסביר איך היתה הכלכלה כאן מבוססת על חקלאות נראשית, זה השורשים של עץ התעשיה. ואחרייכן הבטחון תבע את שלו ורכים הלכו לצבא הקבע, זה הגזע. ואיך קשה המעבר מן הצכאיות אל היצירה התעשייתית, שוה הענפים והעלווה והפרחים. "או אני יוצר פרת אחר של תעשיה, על הענפים האלה, ומקווה שבצילו יצמחו עוד כמה פרחים של יזמים עצמאיים".

חור שלנו צריך לקחת עכשיו את האחריות", אמר כשהעמקנו לתוך הגליק ועצי חרוב יצגו את הטבע הארץ־ישראלי 📕 לצידי הכביש. "זה לא דור הפלמ"ה, ווה לא דוך מטריאליסטי, זה גם לא הרור המבולכל הנוכתי. אז חלק מהדור שלי נטעו לבוסטון כדי לפתור את בעיית האחריות הואת. אני כאן כדי להמשיך כדרך שלי. אני בונה מודל לתעשיה בארץ".

הפתרון של ורטהיימר הצעיר לבעיה העלולה לצמוח כצילו של אב דומיננטי אינו הפתרון הסל ביותר. איתן כחר, ולא מן הרגע הראשון לחייו, ללכת בררכיו של סטף. לא ריאקציונר, לא מרדן לשם מרד, הוא מגשר על פער הרורות בדרך האתגרית, הלא־מוכנת מאליה: להצליח. לרשום לפעמים הצלחות גרולות יותר משל האב. ורטהיימר הבן לא קורא כשם לצורה הזאת של ההתכגרות, אכל העמודות כריאגרמת מחזור הכספים של "ישקר" מדברות בשבילו. ב־82'. השנה שכה נכנס לעכור כ"ישקר" בתפקיר קטן וצדרי, מכר המפעל ב־28 מיליון דולר. השנה נירשמו כאותה אינה מבחינתו אלא פינוק קטן שהירשה לעצמו, ולא משכצת 105 מיליון דולר. איתן ורטהיימר הוא היום מוצר תוויתי של חוג הסילון. אם הוא מבחין כמבטי מנכ"ל "ישקר" (נהריה, תפן, מעלות, פלוס חברות־בת), ההשתאות־קינאה ברמזורים, הוא לא מתעכב עליהב. מנהל 1500 עובדים ובמרומי ההר שקוע כתנופת בנייה הדיבור שלו מלא מלים יפות, לפעמים אפילו פואטיות, של קריית תעשיה המשתלכת בגוף הגליל המערכי. כמו קרועות מעולם מושגים של מישהו אתר. הוא לא באחרונה רכשה המשפחה קרוב ל-10% מ"דיסקונט מדבר סחבקית כרבים מבני גילו. ושמץ המבטא היקי השקעות", החברה השותפה עם חברת ורטהיימר שדבק בין הלשון לחיך רק מסמן את היתוד שלו ב"ישקר". הוא עשה זאת כחשאי, ותוך כדי וכישת 25% מהבחינה הזכרתית. מ־50 אחווי השותפות של "דיסקונט השקעות" ב"ישקר". משפחת ורטהיימר מעולם לא טחרה בכורסה

לפני שנתיים, כשהכטחון העצמי שלו היה עריין נתוו במסגרת של כמה סימני שאלה, דינר בבית־קפה זה כל היתר? "כן לאכול, לא לאכול, לראות עוד מרט". תל־אכיכי על העוצמה וגורל המעשים של רור הפלמ"ח, הדור של הוריו. הריחוק מן הטריטוריה הגלילית שלו שיווה לו או פנים של יסורי גירול קשים. השנתיים שתלפו עשו כו שינוי גדול. גחסרה ממנו עתה ההתחבטות בשאלה איך להיות פלמ"חניק כלי להיות נער ב־48'. איתן ורטהיימר הוא פלמ"חניק חרש. יש לו חברים דרווים מן הישובים הסמוכים, הוא אוהב זיתים

> "כשאבא חזר אחרי החאונה, הייחי שונח לחווד לדברים שלי. אבל הוא אתר: חישאר אמרחי: רק אם אוכל להציב לעצתי מטרה וללכת לקראתה, ובחנאי שאיני תפריע לר".

מרירים, מכשל מאכלים אנינים, שומע מוסיקה השיווק נתפן כשתסתיים הכנייה יציב בפתח הבניין קלאסית. יש לו מסנתר בבית. שהאורחים יוכלו לנגו. הוא אוהב לשיר שירי ארץ־ישראל ומאמין שהבוקר של הפרגטיות שבה מנוהל העולם שמקיף אותו רק תרמוז ישראל רק הפציע.

. מכחינות רכות הוא חי בתוך בועה אופטימית. מלאת אנרגיה ותגיגיות. הוא לא ייכחר ליצג את כני גילו, ואפילו לא את אלה שיושבים על כסף. הלבוש במקום. אני כל הומן עסוק בקרימה, רק קרימה", והוא על סיולים בג"פ ביער הארזים הממוך לכפר הוהדים. שלו פשוט, נקי ופונקציונאלי כמו אולמות הייצור יוצר מין חרטום כל מטוס כשתי כפות ידיו. המרוץ הזה מסע ניווטים בנגב. בכביש ניגריה מעלות הוא מרחיב! שלו. הוא לא גנדרן ולא מבקר במכוני כריאות. של ורטהיימר, גידול של 40 אחוים מדי שנה, תפיסת את הריבור על הנרסיסים שכבר פרחו, הסתווניות השמירת על גופו ("אני לא תולה אף פעם") הוא אומר, המסום הראשון כעולם בחירושים בתעשיית המתכת, והפעמוניות. "המרווה עריין לא בשיאה, אבל הרוזמרין היא הסשבה לצרכיו, אכל לא עד כדי הסתת הדעת. מותיר בצידי הדרך כמה בעיות אנוש. אתה יודע, בפריחתו המלאה". הוא לא שוויצר. האלפא רומיאו הנוסקת באוויר הנלילי אמרתי לו, שמעתי שיש אנשים במפעלים שלא אוהבים כשהוא מדבר על פלירט וגם על רומן, נושא

הוא מסוגל להגיר: "לפעמים אני הולך כאן על הסלעים עם עמוס קינן, כדי למצוא את המלים". (קינן

הוא המנהל האמנותי של מוזיאון תפן. ת.א.) או: "העיקר זה לעשות, כל היתר לא משוב". מה

במפעל, ליד המכונות צרוך לשכוע את תאמא היהודיה

שתעשיה זה לא דגר

יש לו הרכה מכרים. רבים מבקרים בווילה שלו במרומי כפר הוורדים, אבל האינטימיות, הרגיעה השתוקת המותרת רק בדקות של הסרת מסכות, קיימת, אם היא קיימת, בעיקר נחוג המשפחה. בחברת אתותו רותי. או עירית, האחות הבכירה. או אמא שלו, מרים, שרק בהקשר שלה הוא מזכיר את המלה הזאת, אהבת ויפתח, האת הצעיר התי בכפר תקוה ומוכיה לעולם כשאיתן מדבר עליו, הבעתו מתרככת, והוא כמעט לא דבר גורא". צוחק. "אני נהנה ממנו", הוא אומר. "הוא חכם". וסטף? על מה הוא מרכר איתוז "על הכל", הוא אומר.

בסד כל השיחות עם אנשים אחרים נותר איזה מרחק קטן וקריר. ניכור עדין שהוא תוצאה של נימוס, ענייניות ושמירה אישית נוקשה על עולם פנימי חבוי. הוא אומר "היו" (לא "אהלונ") קליל לכל פועל או מנהל אגף, ומסרכ כחביבות להצעת ספל קפה וחות. "אולי כפעם אחרת", הוא אומר, ואנחנו לא נהיה שם כפעם אחרת, לראות איד הוא מתיישב על אבק המלט יחד עם הפועלים, במבנה הענק הלא־גמור של המשרדים ואגף סלע גדול, אבן פשוטה, ומעליו חופת זכוכית. הריתוף הזה בין הפרגמטיות לחזוק.

לכרוח מכפנים החוצה. הוא אומר: "אני לא מתעסק כעבר, אני לא דורך ממשיך לחפש הלאה". אבל מעל לאוקינוסים הוא חושב

אני לא מתעסק כזה. אני מניח שיש אנשים שלא לגמרי מרוצים, אבל אני לא מחטט בדברים האלה. אני מבסוט מהאנשים שאני חי איתם, 'ישקר' זה לא רק אני. זה חבורה שלמה של אנשים מאוד מוכשרים. אני תמיד שמח שיש מישהו יותר חכם ממני".

צריך להבין, אמר מישהו ממקורביו, שתא עובד בקצב רצחני. כטוח שיש כאלה שלא אוהבים אותו. מדוכר במפעל פרטי, לא מפעל של חברת העוברים. יש תספולים שאין להם לאן לפנות. ב'ישקר' אין ועד עוברים. בחבורה שלו מתקבלות החלסות ענקיות במהירות עצומה. והחלטות האלה נוגעות לסכומי כסף גרולים, לכוחר אדם. לא כולם יכולים להיות מרוצים

COUNTY OF

7000

"הכותרת", הוא אומר, "היא אחריות מלאה. אני מצפה מהאנשים שלי שיקבלו אתריות עד הסוף. לא לבוא ולהגיד לה ניטינו את זה ענול חה לא הצליה. אלא לחביא לי דכר מונמר שכן הצלית. עד התוצאה הסופית. וכתוך האחריות המלאה אני נותן חופש פעולה. בריכת הרגים עם הסיפות האלה, זה המצאה של עובדי מפעל המשורים. גם הרובוטים. זה ישראל שגם הריגים יכולים להיות אנשים יצרניים ושמתים. של מוצ. צריך לשכנע את האמא היתודיה שתעשיה זה

תרי שהוא סוגר בפלאפון כמה עניינים פראגמטיים בסדר גודל של מאות אלפי דולרים, הוא משיב את השפופרת לכנה, מציק בחלון המכונית הנוסעת ואומר: "יש כאן עוד הרבה גבעות ריקות. אני נורא מזרהה עם הרעיון של לעשות הלאה. זה המפתח לכל העסק, ככה זה היה

בפלמ"ה. אני חושב איך לחבר את מטעי הזיתים עם הטראסות, עם הרובוטיקה. החלק הכי נחמר נכל העסק וה החיכור של האדמה עם היצוא". כן, יש כו העניין הזה, המזכיר את סטף, אומר מישהו המכיר אותם היטב.

לצרכי עסקים הוא טס הרכה כעולם. הוא מגריר לפסיכולוגים שבחבורה על הכאום המאיים תמיר עצמו כהרפתקן שדהר באופבוע בגדנגלים של האילנד, היה גם כסין, סניה, הורו, לפני שוה היה מודרני, "ואני

לא כל כך חזק. יש לי עכניקה עול עומירה על הכוח. אנחנו לא מכלאטשיק. כשהמצוקה קשה, וזה קורה, אני הולך בשקם הצידה, פוחר

"את זה, וחוזר

תמיר היה כסף, וגם כשהיה – לא עלה ברעתי לסמוך על כסף של מישהו אתר. תמיד מצאחי לי איזו עכודה. כנער שליח, כשומר לילה. מהכסף שקיבלתי לבר מצווה קניתי מכסתת רשא וקצצתי את כל נהריה". כחופשות הקיק עבר כפועל במפעלים, או ברפת של

הכניסה לתפקיר של סטף, כך הוא מדבר עליו. לא היתה צעד מובן מאליו. "בהתחלה רציתי להיות ארכיטקט. עד היום הארכיטקט שני מתפקר. אחרייכן רציתי לייצר מכוניות. המון שנים הייתי משוגע על

והקלאות, השתעמם. אחרי שנתיים עבר ל'בשמת". "גמרתי בסדר. מתמטיקה לא הכנתי אף פעם, בפיויקה והיסטוריה הייתי מצויין". ואו כא הצבא. גם זה לא שלב מוכן מאליו בחייו. הוא היה כאושר מהידיעה שהוא כאתר הכחורים, הולך על זה שהם נילחמו ביתר. נוצרו מזה קשרים שהיום ואמכיציה. בגיל ארבע בכר בניתי שולחן ומכרתי אין. וכשאני הלכתי למלחמה, ליום כיפור, התמלאתי באווה. הכל כא חורה למלה נאווה. במלחמה למרתי הרבה על עצמי. ראיתי שתחת לחץ וכתנאי אמת אני מאביו. "סטף ביקש שאבוא לעוור כמחלקה אתת מתפקר מצויין. היינו קבוצה שהרגשנו שאנחנו עושים רברים חשובים. התעסקנו בלהחזיר שנקים לכשירות. אם אני מנסגט היום מהחיים זה כגלל דברים שאנשים אחרים מקכלים כמובנים מאליהם. את הקשה הרי

> השחרור מהצכא לא הכיא אותו להחלטות מר־משמעיות. שלב החיפושים האישיים רק החל. הוא צייר אקווארלים. התעסק בהמצאת רעיונות ופטנטים טכניים, אחריכך הלך לגור בחאן ביערות הכרמל, כשומר של החברה להגנת הטבע. לבסוף באה

מיר ידעתי מה אני רוצה. ידעתי שלאכא מיר יש מספר נעליים מאור מיותר. גם לאמא. זה לא היה הולך בלחקות אותו. החלטתי לנסות בעצמי. ילך – ילך. שמעתי הרבה 🗖 🗸 סיפורים על הפלמ"ת, תמיד חסרה לי האווירה הואת שחיפשתי אותה בטיולים, בצופים. לא ממש מצאתי. סטף רואה את עצמו מכסוט מהעצמאות שלו, הוא עסוק בכן להיות שם, או לא להיות שם. גם אני ככה. אף אחד מאיתנו לא יושב היום על השני. אני לא חושב שאני משופשף ומבריק כמו סטף, אני מנסה כמה שאני יכול. אני תושכ שזה נישאר ברם, החלוציות. חשוכ לי להיות חלוץ בטבע, בצבע. להתעסק עם משהו אחר, ליצור שביל שילכו בו אתרי. תמיד כשאמרו לי שמשהו בלתי אפשרי, אמרתי: יופי, זה בשבילי. הזמנים הקשים לי ביותר הם כשאני גומר משהו. אני לא יורע מה לעשות עם עצמי. אני סובל משיעמום נורא".

בנירג דסי, ואח"כ אצל האחיין של אלכרט איינשטיין

אחרי שנה השתעמם כשלומי זקנה כלירה אחת מפעל פושט דגל בכרמיאל. זה היה מפעל ליצור חלקים למטוסים. ורטהיימר העמיר אותו על הרגליים, "זאחרי כמה שנים מכרתי אותו כהמון כסף. את האנשים הטוכים שמרתי". הוא חזר על מכצע דומה פעמיים נוספות. "את המיליון דולר הראשון שלי דרוותתי מהתחת שלי".

אז החל לחוש בלחץ חיקרת הידע שלו. נסיון ללמור ניהול באוניברסיטה ישראלית, ניכשל מכחינתו. הוא קרא בלילה ספרים. "לא הכנתי כלום כשיווק, כספים, הצררים הטכניים. אני אוטורידקט באופיי". ובכל זאת הלך ללמוד, בוחר קורם קשה במיוחד. הארווארד. ארבעה חודשים אינטנסיכיים, הוא היה התלמיר הצעיר ביותר באותו קורס, כן 28. היו שם אנשים מכל העולם, כולל בנים של, כמו זה של הנרי פורר. "פעם ראשונה שנהניתי מכית־ספר, שפנה לאינטלקט ולתחרותיות ולא לכושר השינון". היום יש

לו חמש ריפלומות מה"ביזנס סקול" של הרווארר. "הצורך הזה להצטיין כא אולי מכל תרפיקות של הוצתחלה. בכית־ספר יסורי לא היה לי קל. כספורט לא הייתי מספיק טוב. היתה לי מיגבלה, למרות שנילחמתי בה. תמיר אני רוצה לראות יותר טונ מכל אחר אתר. לצבא, ואחרייכן למלחמה. "אני מקנא כדור הפלמ"ח ואני חושב שנם מהטבע יצאתי עם המון אנרגיה

אתרי כל אלה יכול היה לקבל כשקט פנייה בדיוק, שלא יתערכו לי בדברים, ושיהיה מוסכם שזה לתקופה מוגכלת".

זמן מה לאחר מכן, כשהתפוקה במחלקה עלתה, ססף נפצע קשה בתאונת דרכים. הוא היה מאושפו זמן רב. "אמא אמרה לי: אתה תשפל בעסק ואנחנו נשפל באכא. מצאתי את עצמי עם עסק נורא גרול ולא יודע כליכך לנהל אותו. למולי היו שם הרכה אנשים טוכים, ויתר איתם למרתי מהר. כשסטף חזר, הייתי שמח לחזור לרברים שלי. עשיתי את שלי. אבל סטף אמר: תישאר. אמרתי: רק אם אוכל להציב לעצמי מטרה

לעבוד במיקרויישקר, זה היה ב־75% אנצרתי לה אני לא משתוממים מהבקינג שסטף נתן לו", ניזכר מוטי רוצה לוויות הבן של. אני לא רוצה לעכור בישקר. הוא קירשנבאום, העובר בצד הפרסומי של ישקר. "כשנתן אמר ליו זה מחלקה קטנה מאוד, זה רק מתחיל. אתה לו את התבל, הוא נתן את בולו, מתוך המחשבה שאם יעשה שטרות, זה חלק מהמשחק".

איתן הדהים בפעילות שלו. הוא מיתשב את (42 המשך כעמוד

Hipepia 26

הצבא. כשהלך למוויאון כלשהו ביבשת התרבות, זה וללכת לקראתה, ובתנאי שאני לא מסריע היה מוזיאון טכני. "כנראה היה כיוון ספוי לכל זה".

> שנה מאותר יותר נסע לארחיב כרי לשווק את רוצה, חנסה". המוצר שפיתה. נכנס לעכור במפעל מתחרה

תיכון האיזורי שהתמחה כלימודי כיולוגיה

התחלתי מוקרם".

"בשחורתי מאירופה, סטף הציע לי להתחיל אנשים מסביב צפו בתהליך. "כולנו עמדנו

מזה שאני מבסום. אני אוהב ונהנה וסובל וכואב בדיוק

לה חלק חשוב במערכת הואת. התחלנו בקטן וצנוע. לא השיתה זה הבית שלו. בנקודה הגבוהה ביותר ככפר הודדים, פונה מעודה אל הים וצפונה אל התרמוז, יש

רבניה כ'.

שבעתיד, הוא יכיל גם את העבר, כולל זה המוקדם פאור. בין ניל שנתיים לשלוש חלה כפוליו ואיבר את עינו השמאלית כשעת משהק בחמך תר. הפוליו הותיר ם וכדונות קשים, ומוגבלות כמעם תיאורטית בגפיים השניות. אובדן העין האתו חיוק את ראיית האתרה. תא צלף מעולה, ואינו ניזקק למשקפי ראייה כשום מצב. מן השתחלה הבניה הואת, הוא בעות, יצא מתוסן אל תחיים. מה כבר יכול לפרות. הוא גול בכית האחרון כנהריה. "כשנולרתי אבא

כית לכן, שכנות. בכניסה צריך לחלוץ נעליים. לריצפה

השיישית יש צבעים כהירים של אדמה, ולפעמים היא

מבוסה בפלומה עדינה של שסיח שגם הוא מתמוג

נצבעי הטבע שבתדן. עץ, שיש חכוכית. 'רציתי להכיא

את הגליל לתוך הבית". בסביון יש בתים יותר

פעארים. זביח של ורטהיימר מקרין אנינות אסתטית,

מחות, חום. והוא מכיל הרכה קומפקט דיסקס כסלון,

ומערים ליר תמיסה. הוא קורא על פימול, מוסיקה,

אם הזמן הזה הוא מקום כווב לצפות ממנו לחייו

שיווק. לא ספרות יפה.

התחיל את המפעל שם". בגלל הפגיעות הנופניות וְבובות האוזירה הספרטנית שבה צמוצ ילרי ון־טחיימר, לא חסך מעצמו שום פעילות. "קפצתי מעצים, פתחחי ראש, הלכתי לצלול, עסקתי בדיג תת־מימי, רהרתי על אופניים, יותר מאותר על גלשני רות, ועוד יותר מאחר, למדתי להטים מטוסים". היום, כשהוא צריך לתניע לירושלים, הוא עושה זאת כמטוס של חברים.

"כבית שלנו הכל היה כרור. תינכנו לעצמאות. כל אתר צדיך לעמוד על רגליו. אני לא זוכר שקיבלתי מספף קומפלימנטים. מניל 14 היתה לי דלת ניפודת ותתושה שאני צריך לאכול את השניאה שלי. ההדרים תמיר עברו קשה. אמא עורה במפעל, נידלה אותנו. יש

"אני לא דב עם עצמי. לא עסוק בכתה אני תבסום תזה שאני עצוב, או כתה אני עצוב בולו כל אחר אחר".

בניו־אינגלנר. "ירעתי כל הומן שאני לא רוצה לעכור בישקר. אתרי שנמיים החלטתי שאני דוצה לעכוד בשכיל עצמי". הוא חזר לארץ, רכש שתי מכונות השחזה מקולקלות, תיקן אותן, "אני אוהב לעשות דברים בידיים', הכנים אותן לחדר בשלומי, והחל לעבור בתיקון חלקי מכונות. "נסעתי עם אוטו קטן כין המפעלים בסביבה ואספתי חלקים לתיקון". כך יצר לעצמו את ההתחלה הררושה לאינריבירואליסטים.

27 Biaeaio

ביבשה אנשים הולכים במסכה על הפנים. בים אדם לא יכול להתחבא

קצועי תכתבי ספן. לא מתפרנס מריג ולא עוכד בצי הסוחר, אכל יכן זה מה שאני הכי אוהכ... אולי המקצוע שלי זה להיות אדם ולהיות שלם עם עצמי. כל השאר מישני. עכשיו אני בשלכים של התארגנות ואני יכול להרשות לעצמי להיות כורן ולמצוא משהו שבאמת אהנה ממנו. הגעתי לגיל 65 ופרשתי מכל העיסוקים שאינני חייב לעשות. עכשיו אני עושה כמעט רק מה שאני רוצה

ומה שאני כאמת אוהכ זה לצאת לים. לשחות, לדוג, להפליג. בכל כוקר – קיץ, חורף – אני יורר לחוף שרתון, שוחה כשעה וחצי, יושב קצת על שפת הים, אם מתחשק לי אני זורק כמת חכות ורק אתריכך מתחיל את היום. אני שמח על כל הזדמנות שיש לי לצאת לים. מדי פעם אני יוצא כלילה לדיג עם חבר שלי, לוססי (אברהם לוססמבורג). לבני יש סירות מפרשים קטנה. 420. מה שנקרא "סירה רטוכה". אנחנו יוצאים איתה לים, להפליג, לשורת ולחשתעשע, חה נחמר מאוד. פעמיים שלוש כשנת אני יוצא עם חברים להפלגות יותר ארוכות ולתחרויות. לברון ארמונד דה רוטשיקר יש ספינת מפרשים מהסוג תגרול, למעלה מ־20 מטרים אורך, ופעם בשנה אנהנו יוצאים להחרות מפרשים בינלאומית.

סקורט השיט לא נחפך לספורט מקצועי אולי בגלל האופי של האנשים העוססים בו. בינשת אנשים הולכים עם מסכה על הפנים. כים, אדם לא יכול להתחבא. מיד רואים את האופי שלו. בים זה עבודת צוות. כל אחר צריך להתחשב, לעשות את העבורה. שלו, לא לחכות שמישהו אחר יעשה במעומו. צרידי להיות כאור מסורה, גם מפני שהמקום קטן ולא נעים להיות האי סדר וגם מטגי שהסמונה מיטלטלת, וחסצים שלא שבועים במקומם עלולים לעוף. לפעול, וקורה שאתה שואל את עצמר – מה אני צריך:

מוקרו (מרדכי) לימון

אלוף (מיל.)

נולד בפולין ב־1924. עלה אדצה

וחצוות ברול, מתחלקים למשמרות. זה מעייף, אבל בגיל 9, למד ב"בית חינוך" באירוסה, אפשר לצאת גם להפלצות לצרות בתל אביב. תדריך בפלי"ם, הפליג ומעניינות של יובדיומיים. בארץ, חזוף שטוח, אין לו בצי הסוחר הבריטי במלחמת מפרצים. כשיהיה שלום, נוכל להפליג לביורות ויווער העולם השניה, פיקד על אניות צפונה. בינתיים, אי אפשר לצאת להפלגות קצרות אל מתוך לגבולות ישראל. גם הפלגה לקפריסין, שלא מעפילים. בראשית שנות ה-50 מונה לדבר על יוון או תורכיה, אורכת כמה ימים. על הים למפקד חיל הים, מילא תפקיףים אי אסשר לתגיע לשעמום מפני שאתה חי בתרך הטבע רבים בשליחות משרה תבטחוו והמצב כל חומן משתנה. מתקרבים לאי, מתרחקים בסיוע למדינות העולם השלישי מיבשה, הים משתנה, חצבעים, הרוח, משתי משתבש, כל חומן צריך לעשות משתו, לקשור חבל לתקו וברכש צבאי. קורותיו, כולל סיפור "ספינות שרבורג", רואים אור בימים ולפעמים מגיעים למקום קטן, לכסר דייגים, אלה בספר "מוקה לימון" (הוצאת מודיעין). נשוי, אב לשניים, סב

יורדים, שותים עם המקומיים, אוכלים את המאכלים שלחם ונעים מתם לשבת על הסיפון ולהמתכל על המים ולהנות מהשקיעה, מחוריתה, להנות מהים לשניים. גר ברחוב שטרוקר, ח"א. ולפנות ערב לוקתים כוסית ווסקי, משוחחים עם הוצרים, קוראים ספר, מקשיבים למוסיקה כשיוצאים כל חפלגת תיא אתגר חדש. הרפתפה זה לים, יש איזו הרגשת הינתקות, זה לא שאתה יוצא המיומגות שלך נגר איתני הטבע, כים, יש לפעמים לכמה שנים למינור בורחיסטי, אבל בחפלגה מקבלים מצבים שאתה צריך לחת את המקסימום מעצמר כדי פרופורביות אחרות אתה לא כתוך הפלחת לא פס שלא יקרה אסון. אבל מי שמכיר את חים יודע שיותר. בבוקר לקרוא עתונים ולהתרנו, אינד מרגיש צודן ַ מסוכן לחצות את רחוב ויונגוף מאשר את חים התיכון. לרוק כל שעה לשמוע חדשות. לפעמים הים מאוד פועד, קר לך ואתה רטוב וצרין

הבית, טיפותו מאירגונו - כל הקרדים לרוול. היא חולכת, מהפשת, מוצאת שם ויבר קשן, שה רבר קשו

את זה, מה אני בכלל עושה פת. צריך לאתוב את זה,

אחרת זה סבל. על ספינה קטנה, זה לא הירארכיה כמו

על אנית מלחמה או סוחר. אין תפקידים קבועים

מוגדרים. כל אחד מאנשי הצוות יודע לעמוד על

ההגה, למתוח, להעלות ולחודיך מפרשים, לנווט את

הספינה, ומתחלפים בעבודה. כשהתפלגה ארוכה

מהו הדבר הכי ישראלי בעיניךו <u>אניה נושאת דגל ישראל כנמל זר.</u> מה אתה שונא בארעו *כשבחורף לא יורד גשם.* אתה אדם חזקז במחז<u> כאפשרות לוותר על דברים שהייתי רוצה לעשותם.</u>

היית רוצה לקום בבוקר ו...: ללכוש מדים, לצאת מתאי ולעלות לגשר האניה.

מה התכונה המציינת אותךו <u>לא משתעמם כשאני לבד.</u>

מה תתולשות שלך: יצר הרפתקנות מה עקב אכילס שלךו *הגיל.*

על מה אתה גאהז <u>שניתנה לי האפשרות להשתתף בהבאתם ארצה של שרידי השואה.</u> מה ההצלחה הגדולה שלך: <u>הרומתי לקידום הימאות בישראל.</u> מה הכשלון הגדול שלך: <u>שלא הצלחתי להוציא מצרפת את 50 מטוסי המיראו' שהיו תחת</u>

> איזו תחלטה נועזת קיבלת בחייךו <u>למלט את ספינות חיל הים משרבורו</u> מה היו ההחלטות החשובות בחייךו <u>כל החלטה הקשורה בסכון חיי אדם</u> באיזה אירוע הסעורי הייה רוצה להיוה נוכחו *בקרב טופלגר*.

כמו מי רצית להיראותו <u>כמו קולומבוס.</u> בתפקיד מי היית רוצה לשחקו <u>את הטיפוס בספר "הזקו והים" של המינגווי</u>

מתי אתה נבהל מעצמך: <u>כשאני מרגיש שהרגש גובר על החגיון.</u> מתי אתה לא יכול לסבול את עצמךו <u>כאשר אני עייף ודוחה עשיית דברים שאני צריך</u>

> לעשותם. מה מעצבן אותךו *כשעובד ציבור מולול באנשים הזקוקים לשרוחיו*. מה לא מוסרי בעיניךו <u>אדם המטיף לעקרונות שהוא עצמו אינו מקיים.</u> איך אפשר להרגיז אותךז <u>לתח לי להכות כאשר אני בא כזמן לפגישה.</u>

ממה אתה נעלבו <u>מחוסר נכונות להקשיב.</u>

מתי אתה צוחק הרבחו<u> כשהוכדים שלי מספרים לי בדיחות.</u> מה משעמם אותך: <u>הערוכת תמונות שאיוני אוהב.</u>

מה אתה מתעבז <u>ריח של אקונומיקה.</u> איך אתה מפנק את עצמךו *קונה ציוד דיג* מה המאכל תחביב עלידו <u>מאכלי ים, סלט יווני ויין.</u>

מה אתה שונא לעשותו *להיכנס לחנוח כל בו.* מתי אתה מתבייש, מתי לא נעים לךו <u>כשאני בחברת אנשים שאימי מכיר ואין לי איתם דבר</u>

בפני מה קשה לך לעמודו <u>לראות סבל כשאני לא יכול לעזור</u>

במה אתה אוהב לגעתו <u>כמים.</u> איך אתה רוצה למותו *בריא ובים.*

באיזה מצב אתה אוחב להימצא<u>ו א*תגר שאוי יכול לו.*</u> על מי צר לך! <u>על אנשים שאינם יכולים להבדיל ביו הטפל והעיקר ואנשים המוכנים</u>

<u>להגמיש את עקרונותיהם בגלל אינטרס אישי.</u> למי אתה בזו *לאנשים שאינם שמדים בדיבורם*. מה מפחיד אותך אצל אנשיםו <u>הגובוה שאיני יכול לפרש את סיבהו.</u>

אילו אנשים הרשימו אותך במיוחדו <u>משה רבנו, ברגוריוו, ולסון, צ'רצ'יל, דודגול.</u> מי חיו גיבורי ילרותך: <u>טרומפלדור ואנשי "השומר".</u> מה רצית לתיות כשהיית ילדו <u>רופא.</u>

מהו זכרון הילדות החזק ביותר שלך: <u>הההפכות בסירה ביציאה משפר הירקוו לים.</u> מה נותן לך הרגשה בטחון: כאשר אני עושה דבר שאני יודע ואוהב לעשותו. מח מערער את בטחוגרו <u>כאשר אני מרניש שיכולתי לעשות משהו יותר טוב מכסי שעשי-</u>

אותה בשבני חיה קסן, ודא בא איחי, ועל חווף חסיר

עם מיטה ואמכשיה, אם יש לו 5 מוכבים או 2, וה לא

משנת ובכלל, אני מערית לשוות אול בני משנתו או

מה מניע אותרו <u>אהבת החיים ואהבת ישראל.</u> יש עוד משתו שאתה רוצה ללמוד: <u>רפואה ווגינה על גיטרה.</u>

> אין לי כעיה גם לגור כמא קטן של ספינה. טוב לי-בבית ושוב לי בים בבית זה המשפחה החברים בחוץ וה המרחבים, התומש. הבית והים לא מתנגשים אלא משלימים אחר את השני, אני אותב להרביש חופשי ויש לי כל יום לפתוח שעה חוצי וצפש כשאני ווצא

אין לי פולחן של יציאה לחפשה שנתית לא לוקו הוסשות מרוכות אלא יוצא לחסלגה לתחיות. וכשאני יוצא לצליחו מסרץ אילת למשל, לפעמים

במוזיאונים, פה ושם מכקר בתערוכה. לא אוהב כשמבקשים שאתפעל מכד מרוח כלכן עם כתם אדום, או כמה חוטי תייל זווג תחתונים. פסל או ציור יפה מהנה אותי, זזה יכול להיות עבורה של צייר ירוע כמו ואן נוך או של צייר שמעולם לא שמעתי את שמו. אני אוהב לכקר במקומות שלא הייתי בהם. אין מקום לא מעניין, יש דס מקומות שאין עניין מיוחר לחזור אליהם. לא מוכרח לנסוע שנית לחור נירח כמו עדן או ניבוטי עם 40 מעלות בצל, אבל היה מעניין להיות שם פעם אזוו.

אני אוהכ להיות כחוץ, משתתף בכל הצעדות, יערות מגשה, הגלכוע, הצערה לירושלים, נהנה לקחת חלק גם במישחים ההמוניים כמו צליחת הכינרת וצליהת מפרץ אילת. אלפי אנשים ששוחים יחד במים, זה נחמד. לא עושה זאת כדי לשמור על כושר. הרפואה עוד לא הוכיחה שמי שהולך ברגל ושוחה – בריא יותר. בשבילי זה לא דת, אני פשוט נהנה מזה. גם בתליאכיב אני מרבה ללכת כרגל. זוהי עיר יסדתיכונית מלאת חיים, ויש לה מעלה עצומה – היא בנוייה על שפת הים. זאני אוהב אותה, קורם כל מפני שפה אני מרגיש ככית, פה גרלתי, ולמרות שנסעתי בכל העולם והסתוככתי וחייתי בערים אחרות, יותר יפות, הכית הוא כית.

BONNESS CALL THE VALUE OF AN INC.

"אני אוהב להיות בחוץ, משתתף בכל הצערות, יערות מנשה, הגלבוע, הצעדה לירושלים, נהנה לקחת חלק גם במישחים המוניים כמו צליחת הכינרת וצליחת מפרץ אילת, אלפי אנשים ששוחים יחד במים, זה נחמר".

סרות מינויים – זה לא בשבילי. מדי פעם אני אווב לשמוע קונצרט, לראות תיאטרון או מופע כמו יוסי בנאי או הנששים. כשמשהו לא מוצא תן בעיני, אין לי. בעיה לעווב בהפסקה. אני לא מכור לטלוויזית בשאני בבית, אני רואה "מבט", לפעמים מרט או משהו כמו תיאטרון הכורסה. אני אוהב לקרוא ספרי דרפתקאות שיש להם איזו אחיזה כמציאות, לא מרע בריוני. קורא עברית, אנגלית וצרשתית. הספר האחרון The Hunt for the Red פקראתי נקרא 'October, על מפקר צוללת רוסית שמחליט לערום, למערכ יותר עם הצוללת שלו. כתוב כצורה יוצאת מהכלל לפני זה, מאוד נהנתי מדומן רוסיה, ספר שכתוב בכשרון רב.

בילויים, בשבילי, זה קודם כל להיוח עם המשפחה ולענוש חברים. הבת והנכדים חיים עכשיו כנין יורק, ואנחנו מתראים כמה מעשים בשנה, הרבה מחנת ממה שחייתי רוצה. כשהנכרים פה אני מטייל. איתם, לוכח אותם ללונה מארק, לים. עם הבכו אני יוצא לרוג, לא מרניש כסכא וש שצריך לנוח בכורסה, יכול עוד להשתתף כתעלולים שלותו את שואלת אם שוש בשנים וממדונות. אענה לך בספור בראי, שבשאום נולון – אין לו שיניים כפון, אורייכו מעופות פוואימוד אני כאור אותב דברים יפים אבל אני נשאר עור במת ימים על התר, עם של שינה מימת שן ראשונה לאם לאם נוספות עור שיניים ואותי שלון זה נמו שאני אחתב כשונבר פה, אני לוקח וכשתגיפים לבלרות - תפה מלא. כשמורקנים. השיניים מתחילות לנשור ולקראת הסוף נשארות כסה לש מישתו ששולה בקבום ניסקי ושני שעושה נויל בק שיניים מדווונ כבה זה עם וצרים. יש לי ועיבה ושפת הלוכי במלון, זה לא בשבילי, גם בווייל אני לא מכרים וירידים מכל התשפות. אבל חפרים מאור "בומשה במלונות 2 בוכמים כשבילי, פלון זה חדר נקי . סיומים - רובם חברן ילרות וחברים מהצבא ומחיל

ראיונה: נורית ברצקי אלו "אחור דמרום שים, בפנסים משופם צולום: שמואל רודמני

29 Hinenin

MIDEOIO 28

מי זוכר שגבעת־אולגה קרייה על שם אולגה חנקין? מי יורע שהאשה מאחורי יהושע חנקין היתה בעצם הכוח המניע, המפעיל, הממריץ את האיש שהיה לאגרה בתולדות הישוב. והיא היתה גם אשה יפה, אמיצה, אישיות יוצאת דופן ומיילדת מעולה. מבוגרת מחנקין ב־12 שנים, היא שיכנעה אותו לגדל זקן כדי לששטש את הפערים – ולהאמין בדרכו. היא הלכה אחריו לגלות – וגוננה עליו בארץ.

אשה אחרת. מאת רות בקי

אולגהו

ה כבר היום השלישי ברציפות שכיתת החיילות צעדה בחגור מלא שמאליימין בריונות החול, וכל אחת רטנה כלכה מתי כל זה יגמר ככר. כאחת ההפסקות (כשהבית נראה חלום רחוק, ומקלות, שלא להוכיר אמכטיה - דמיון פרוע), שאלה אחת הכנות את המ"כית מה זה המתנה אולגה הזה, ואם הוא קרוי על שמה של איזו אשת צבא אדומה. והמדריכה

במקצוע מכוקש זה על מנת שתוכל לפרנס עצמה הראשונה. כאשר עלן ששת הביל־ויים הראשונים בלימודים גבווזים אחר כך. יום אחר גכנס לכית הרואר לאנית באוריטה, כתבה להם אולגה, ב-12 ביולי 1882, נו עברה סצין צבא גבוה, והחל להכחיב לה הודעה מכתב שנתפרסם או ב"המליץ": "...ואתם אחים! לכו דתושה, לפי אחת הגירסאות, שמו היה סריוו'. לפי בכוחכם זה, ועשו בער עמכם, עם כזוו ושפני תחושנה בדוך ואדבד"

staeaig 30 🔏

גירסה אחרת - יכגני פיורורוב. הוא תיה קצר רוח, ידיכם, על ירך לבככם, היו לכני חיל, חלוצי צבא אחינו ושמכם יהיח לברכה לרור אתרון, כי הגולתם לעשות בצערכם הראשון, צאו לכם בעקבות עזרא שיעשה זאת במקומה. העותה מצאה חן בעיניו. היא היתה יפת תואר, קורנת בטחון, נמרצת, ועיניה הסופר, אשר כמתי מעט שב מבכל, ואחר היו אחינו לממלכה גדולה, יכלו לגבורי רומא, ולולא פידוד מה יוכל לעשות למענה, ענתה שחפצה העיקרי הוא דעותיהם לא כא צר ואוייב כשערי ארצנו ולא כאנו למצבנו זה". מעם מאור צעירות ידעו אז עברית כזה,

או מעבירה אותה על ראשך, נרמה היה לך שהן מקרינות

היבה רגשות אשמה כשעובה אותו ועלתה לארץ. היא לא אמרה לו את האמת. סיפרה שבאה רק לביקור ושתחזור לפסרבורג. היא מאוד אהבה אותו. גם הוא אותה. היתה תרבה מספרת לי עליו ותמיד בדמעות. כל מי שבא מפמרבורג היה מוסר לה דרישות שלום ממנו. הוא רצה להתנייד, אכל היא התנגדה. מתרה שאם פעם יפרוץ ריב ביניהם יתפרץ ויקרא לה

את בירסת הד'ידובקה סיפרה אולגה לבת אחיה הקטנה, דור ראשון לעם תופשי בארצנו. האמת היא שפרשת הניוך היתה ממובכת הרכה יותר, כי אז אמר חיה ברוסיה לנוצרים להתנייר, וכמו כן אסורים היו

יתכן שבחיר לבה של אולגה היה מצליח להמיך נישואי תערובה. רונו, ויתכן שלא, אך במשפתת הביל זיים עורר סיפור האהבה הזה ראבה רבת. כולם היו כבר בארץ, לאחר שהעדים עלו בעקבותם בניזבו. ב-1886, נקראה לבוא ליילד את אחת מבנות המשפחה הרחבה (אז הין כבר חלק מבני בלקינד, חנקין ופיינברג קשורים זה בוה), והביקור הפך חיי קבע. לאחר יסורי נפש קשים, וכנראה גם לחצים מצד המשפחת, גרמה והוחה העברית התוקה, להחלכה לשרוך הנשר והקשר ברוכיה

ולעלות לארק. תחבתה ובראשונה היתה בראשוך לציון, שם הבירה את יונשע, בנו של ישראל תנקין, הוא היה כבן 22 או 23, בהיר שיער, נמרץ, רוכב מעולה, חמר שקם. הוא עלה עם כני משפחתו מרוסיה שנים אודות קודם לכן, והיה חרור רעיונות מהפכניים. אולנה התפעלה מאומ? לכו התנהנותו של ידשע חנקין וומן קצר מאוד לאור שהבידו התארסו, לפרות התנגדות הוריו ושתיקת . תוריה, היא היתה מבונרת ממנו ב־12 שנים. "הם קיאו לו משינענער, נוכרה צילה שותם "אמרו שלא יהיו לו ילרים, שהיא וקנה בשבילו, אך שום דבר לא עוד.

אולגה ויהושע חנקין בצעירותם (בתשורו המרכזית): היא שיכנעה אותו לגדל זקן כדי לטשקש אוז פער הגילים ביויהם. למעלה: אולגה ובידה מקורבאץ': למטה: אולגרו הצעירה - אשה יפח וינצאת

תוא אהב אותה מאוד, והיא השפיעה עליו לגרל שיער ראשון־לציון העצמאיים (כיניהם משפחות חנקין, וזקן כדי שייראה יותר מכוגר. זאא מאוד אתכ אותה. פיינברג ובלקינר), מרדו ביהושע אומביצקי, נציגו של מתמיר כשהייתי אצלם ראיתי שהוא מהבק ומנשק הברון רוטשילר במושבה, מוד נועו מאור. אותה. היא חיתה יפה מאוד". לדעתה של קרוכת

אעילה הותה השררה שנתג יהושע אוסוב באין משפתה אחרת, והד וילבוש, חברל־א וכתם של נתום ודרישתו לגרש את מיבאל הלסרין מהמושבה. הם וילבוש ושושנה לכית פיינכרגן, אולגה נישאה ליונשע התנגרו ואו הכיא חיילים תורכיים לרכאם ככות. לאחר שהתפעלה מאומץ לכו ורותו הסוערת, ולאחר משיצא את המושכה לקרוא לחיילים – לא נתכו לו בני מכן בידלה ובנתה אותו. גם זהר מרגישה את יופיה - המשפחות המורדות לחוור. הברון שלה נציג מיוחר של אולנה, שאהבה ללבוש חולצות לבנות והקפירה מברלין וכינו אוהרון, שאם האיכרים המפרים לא יתורו כהם - חופסק לאלחר חמיכחו כמושבה. היה חשש על אבומים מיוחרים בתגורה, סיכות מעניינות שבא עשר לחפסים את השקעותיו בשאר המושכות, אולבה לחותה את יהושע בכל מעשיו ובעיותיו, דבר שפירושו היה הקץ לתתחדשות הישוב בכלל. שהחלו כבר שנה לאחר שעלחה ארצה איכרי

3) Viaeolo

וגער בה שקצב כתיבתה איטי מדי. היא קמה ואמרה לו

השחורות עזות ומלאות חיים. באחר הימים, כששאל

ללמוד מיילדות בפטרכורג.

אולגה וירושע חנקין כערוב ימיהם. תוא לא האריך ימים אחרי מותה.

(המשך מהעמוד תקודם)

משלחות של אנשי פתחיתקוה, זכרון־יעקב, גדרה ועסרון כאן להתחנן אצל איכרי ראשון שלא יכתיבו לברון את מי למנות, ומרוב דאגה תוכננה משלחת לפארים, אך הנה התכרר שהכרון החליט לכוא כעצמו לביקור ראשון בארץ מושכותיו, ולכחון את הרברים

באישון לילה וכסתר, כ־9 במאי 1887, הגיע הכרון לראשון־לציון, וככוקר השכם השמיע כאוזני הממרים נאום חריף, ודרש מהאיכרים המורדים לעזוב את המושכה. פיינכרג ענה לו: "כל המיליונים שלך לא יספיקו לכך". הברון (שעל־פי רוב ידע לשמור על איפוק), השיב לו: "מבחינתי, אתה חשוב כמת". פיינכרג ענה, שכרק אצל שערי שמיים והם עריין לא מסכימים לקבלו. הברון הפסיק את התמיכה בראשון־לציון, וגסע לעקרון, שם הכינו לו קבלת־פנים חגיגית ולכבית, כראוי למושכה צייחנית.

ותו בוקר אירגנה אולגה משלחת נשים לשוחת 👅 עם הכרונית. המטרה היתה לתאר כאוזניה מה גרם להתנהגות האיכרים. היא סיפרה על החלומות, התקוות וההתלהבות של ראשוני 💵 🗖 הכיל'ויים שתפכו למרירות ואכזבת של קשיי הארמת ועויינות השכנים, והסבירה שלמרות ההתפכחות מחלומות אנשים לא איברו את ככורם העצמי ושאיפת הקיום ככבור. היא דיברה על לב הברונית אדלאיד שתשפיע על בעלה להעביר את אוסוביצקי למושבה אתרת. וכך היה. אוסוביצקי הועבר לפתח־תקוה ואחר כך לראש־פינה, ותמיכתו של הברון כראשון-לציון נמשכה. מאידך, ריכרה אולגה על לכם של כני המשפחות המורדות שכדי להרגיע את האווירה, יעזכו את ראשון־לציון ויתיישכו נמקום אחר. תרומתה לסיום המשבר היתה מקורית, אנושית ומכרעת.

אולגה ויהושע עברו ליפו, נחושים כהחלטתם שיש להילחם בשעבור ובתלות. הררך העיקרית לכך --אך עד אז עריין לא מקובלת – היתה לקנות קרקעות ולמכרן ליהודים כודדים. הקניה הראשונה, כמארס 1890, היתה אדמת רוראן היא רחובות, שטח של כעשרת אלפים דונם שהיו עזובים וזנוחים מאות שנים, והיו רכושו של האפגרי הערבי־נוצרי אלפרד רוס.

אולגה היתה מיילרת ככיתו וככתי עשירים ערכים אחרים כיפו. למעשה היתה המיילדת האירופית הראשונה שם ושמה הלך לפניה כ"חאכימה" גדולה המצילה מקרים קשים. בת אתותה, צילה שוהם, היתה לפעמים מלווה אותה לבתי האפנרים. "הם היו שולחים לה מרכבה מיוחרת , לא סתם עגלה, או איזה ריליו'אנס פתוח. זה היה ח'אנטור עם מושכים וגג עור, ועם רכב מיוחר. הייתי יושבת לידה והיא היתה מספרת לי על תייה ברוסיה, על יל"ג, על קונסטנטין שפירא ועל הנשים שילדו מחוץ לנישואין. הייתי ממש בעניינים ותמיר כיקשתי שתספר לי עוד ועור. כל פעם שהייתי באה איתה. השביעה אותי לא לדבר ולא לספר מה ששמענו, וכך עשיתי. היו לה המון מטפחות בבית, כי במטפחות הללו סיכלה מהערבים את שכרה. הם נתנו לת הרבה מטבעות זהב, ואחריכך היתה נותנת את המטסחות לילדים במשפחה, ושמה להם בתוכן כסף לספרים. כל פעם היתה נותנת לי מטפחת וכה כמה מטבעות. היא אהבה את הסופרים הרוסיים, פושקין, טולסטוי, נקראסוב, והשפיעה עלי ללמוד

למכור את הארמה, כדי להיפטר מתשלום המסים . לתורכים, וכך החל להתארגן נושא הקניה. קנית דוראו היתה הרפתקה נועזת, ותיווכה של אולגה - חוליה הכרחית בה. משה סמילנסקי, מוותיקי רחובות, תיאר ש"יתושע יצא בשלום מנסיונו וראשון. לבו רחב אכל גם פחרב. הוא רק בן 25 שנה, בלתי מנוטה, ובכיסו אין אף פרוטה – וגאולת דוראן דורשת יותר ממאת אלף פראנק... אפשר מאור כי אלמלא אולגה ועזרתה המוסרית – לא היה תנקין קופץ הימח".

בביקוריה בכית רוק שמעה אולגה על רצונו

טמילנטקי היה מראשוני המתיישבים כחדרה, האיזור השני שקנה חנקין בעירור וכתמיכה הרכה של

אולגה. השטח היה גדול פי שלושה מזה של רחובות, ילדי אחותה של אולגה, שגרו עמה, היו קוראים לו

הסכום – פי חמישה והצרות פי מאה. איזור הכיצות , הדוד הרופק', והיו מתייראים מפניד". הפיל חללים, רשיונות כניה לא ניתנו. עויינות שבט הרמאיירה היתה אלימה וגרמה לקרכנות כנפש, וחנקין, שהתחייב לנקו תוך שנה אחת את הביצות, לא הערכת גודל הביצות לשטחן הממשי, פי כמה וכמה. כשהחלו תושבים צעירים, מבוגרים וילדים למות חררה, היתה אולגה מצטרפת אליו לשם, מטפלת

בתושכים, מרריכה אותם ומאמצת את רוחם. עיקר גרולתה של אולגה כאה לכיטוי בקניה השלישית – ארמת עמק יורעאל. בראשית 1890 התקשר הנקין עם משפחות סורסוק וטויגי בסוריה, לקניית 600 אלף דוגם כעמק. לאחר מכן נסע לרוסיה ועניין ברכישה את וער הוככי ציון. נוצרה אז ברוסיה תגועה המונית של אלפי משפחות שרצו לקנות קרקעות ושהכניסו לשם כך לקופת חובבי ציון את כל חסכונותיהן. ככספים אלה ניתן היה לשלם מקדמה עבור הקניה העצומה, בסך 2.5 מיליון פראנק, או בכסף רוסי – מיליון רוכל. זמן קצר לאחר ששילמו מקרמות אלה, אסרה הממשלה התורכית לחלוטין קנית ארמות בידי יהודים, ואף תידשה ביתר תוקי את איסור העליה מרוסיה. חברי האגודות השונות דרשו את כספה, רכישת הקרקעות נעצרה, וחנקין נשאר יחידי במערכה: חייב היה להחזיר את לכל המקדמות שכבר הפקיר אצל בעלי הקרקע והללו סירבו להחזירן. הוא הוכרו

> להשאירו לכר ככית. כתב סמילנסקיו "רדפו את חנקין בגלוי ובסתר, ואף אלה שלא רדסוהו דיברו עליו בביטול ותוך בנאי, אמרו עליו כי פחו הוא כמים, אין בו רגש אחריות, אין לו חוש לדעת מתי והיכן להעצר... היה זמן שחשש לעזוב את הטריטוריה שלו, את ביתו, מפני שכאן לא יכלו לאסור אותו בשל נתינותו הרוסית. הוא שם על עצמו מאטר בית ובמאטר עמדה מצוקה תומרית. הוא לא יכול היה לא לשבת, לא לשכב ולא לעמור במנוחה. כל הימים, לרבות חלק מהלילות, היה מתהלך בלי הפסק הלוך ושוב בין כתלי חדרו, וקול מצערי רגליו היה נשמע תמיד בכל חדרי הבית. והילדים,

כפושם רגל, כל רכושו ורכוש המשפחות הקרובות לו

עוקל, הוטל עליו צו עיכוב יציאה מהארץ, והוא היה

כה שקוע כחובות ומסובך במשפטים – שפחדו

"אולגה כל הזמן שמרה על יהושע, אבל היתה חייבת לצאת לעבוד, כדי שיהיה מה לאכול. היא לא פחרה ואם מישהו ניסה להתנכל לה, היתה מכה אותו בשוט מיוחר שתמיר החזיקה, הקורבאץ"

מספרת צילה שוהם: "כשקנה בפעם הראשונה את

עמק יורעאל, לקתו את כל הכספים שהיו במשפחה וגתנו לו. גם כשקנה בפעם השניה. אבי (ישראל יכול היה לעמור ככך מכיוון שהיה פער עצום כין פיינברגו עזב את חדרה והתחיל לעבוד כמנהל עבודה בגידול טבק. אבא עבר יום ולילה ואמא היתה הדבה כוכה. משבה שאני לא רואה ולא יודעת. יהושע היה מקרחת, גברו הטרוניה, הביקורת והמשפטים, ולולא כמו אריה ככלוב. הוא היה הולך הנה ןשוב כבית. נורא תמיכתה של אולגה, לא היה מעיז להיכנס לרכישות - פחרתי שיתפרק. אולגה לא נתנה כמעט לאף זר נוספות. בימים הקשים ההם, בשנה הראשונה לקיום להיכנס הביתה. היתה שומרת עליו כל הזמן ולא לכל אחר נתנה להיכנס. פחרנו לפתוח שם פה. אולגה אמרה לנו להיות בשקט. כל תומן שמרה עליו, אבל היתה חייבת לצאת לעבוד, כדי שיהיה משהו לאכול. ואז היתה לוקחת אותי איתה. היא לא פחדה, ואם מישהו ניסה להתנכל לה, היתה מכה אותו כשום מיוחר שתמיד החזיקה, הקורבאץ'. אבי הביא לה את השום הזה כשחזר מרוסיה, שום עשוי רצועת עור

ר שנים היה חנקין מוחרם כישוב, ועד יומו 📘 האתרון המשיך לשלם את הסכומים שעליהם התחייב, אולם הוא המשיך כדרכו גם כהיותו כודר, כאשר אולגה היתה היחידה המאמינה, המעודרת והמטפלת כו. היא היתה המשען היחיד בחומר וכרוח, וכאשר הטיתו כן בישורת והשמצות, היתה מחוירה מלחמה שערה. במלחמת העולם הראשונה הלכה אולנה מרצונה לגלות בתורכיה כשיהושע גורש לשם. הם היו ארבע שנים כתוסר כל, וגם שם עברה במקצועה ורכשה כבוד רב. בין היתר היתה המיילרת של אנה, בתם של מניה רישראל שוחט, שאף הם גורשו לתורכיה: "בתקופה נוראה זו של מחמור ורעב, ילרתי את בתי ואולנה היתה המיילרת. יריים נפלאות היו לה, לבנות רכות. כשהיתה נוגעת בידה בירך, או מעבירה אותה על ראשך, ברמה היה לך. כאילו הן מקרינות רוך ואהבה".

לאחר תום מלחמת העולם הראשונה, כשבעה בספטמבר 1918, חזרו לארץ. המצב המדיני השתנה לחלוטין, כעלי הקרקעות הנדולים ירדו מנכסידם והיד שקועים כחובות, החקלאות כארץ נחרכה נוצרו אפשרויות חדשות, וב־1921 ערך יהושע חוזה עם משפחת סורסוק, לרכישת 60 אלף דונם בנוש נדים. את דמי הקרימה שילם חנקין מהלוואה שקיבל מאוד האפנרים. היתה זו תכנית נועות מאין כמה היחידה שתמכה בו, כתמיד, היתה אולגה. כששמע ואת ד"ר ארתור רופין בדהם, כי סופת הכשרת הישוב היתה ריקה הנקין חזר לביתו בשברון לב ואמר לאולנה שעשוהו לצחוק, ומוסרות הישוב אינם מבינים את נורל הסניה וחשיכותה היא הרימה ראשה ואמרה לח "עשה אתה אותם לצחוק, תראה שהם עוד יתחרטו".

תמיר היה תנקין אומר שעליו להיות ולעבוד עד גיל שמונים, אך הוא לא האריך ימים אחרי אולגה. היא נמטרה כח 90, כאפריל 1942. יהושע תנקין בנה לה אוזות לבר בצוק סלע הצומה לעמק יורעאל, ושלוש שנים לאחר מכן תובא אף הוא שם למנוחות.

Committee to the second

Bipealo 32

שנת 1989 תיפתח במוזיאון תל־אביב בחגיגה שאמורה לשלב הנאה וותנית מיצירות אמנות – האוסף הפרטי הגדול והחשוב בעולם של יצירות פיסול ממאה השנים האחרונות, עם הנאה גשמית מיצירות הגסטר הממה – אמנות המטבח והשולחן. 30 תורמים ישראליים יסבו במוזיאון בחברת האספן, יהודי מטכסס, ריימונד נאשר, נכדו של מהגוי הודי מרוסיה שהגיע לארה"ב בסוף המאה הקודמת, וסביבם – 80 יצירות מהאוסף המפורסם. כמה ההצות, לפני 🗷 מאת מנחם תלמי

> ין תהיה ארוחה שטרם היתה כמותה האיננו ננומאחורי האוסף שלושים תורמים ישראליים יסבר – במוזיאון תליאכיב אל שלושה שולחגות בחברת האספן היהודי שעשו את דרכם מטכסס לאירופה ומשם הבה נשלח הצצה אל היהודי שמאחורי מטכסס ריימונד נאשר וידידיו, אלינו, מייצגים 100 שנות פיסול הפסלים - איש שעושרו הוא לא רק רד כיבמושפיין יקרות־ערך כספי ואמנותי.

כשסביבם 80 יצירות פיסוליות ונחשבים לאוסף הפרטי הגרול והחשוב אמנותו אלא גם מקור לא אכזב ראש עם צל בחול לאורך כל שולתן תשתרע יריעת במוזיאון תל־אכיב נחשבת, וכצדק, תרבותיות־אמנותיות. בר שיראין בתכול, כחול וסגול, מתקמר לאחר האירועים התרבותיים הבולטים ומתעקל כגלי ים. יודקפו שם גם פמוטי של השנה. לכבודו של הטייקון היהודי באוספי הפיסול המודרני המצויים כיום ענק לבנים שבהם יבערו נרות מטכסס, איש עסקים ואיש אקרמיה, בעולם, הוא איש עסקים כמיטכ שנותיו, עבייקוטר. אנשיו של מייקל שטרו. אספן ומצנט אמנותי, כמו גם לכבודם שמור היטכ, שחקן טנים נלהב, יזם בלתי הגבר אשר על טקס ההאכלה, לכושים של התורמים הגריבים מישראל, תיערך נלאח של פרוייקטים אורבאניים, עומר צבעוניים, יגישו את המנות מעורנות הכלתישיגרתית הנוכרת. המראה והטעם כשמן הרמקולים החבויים תושמע מוסיקת הרקע והליווי. לכל מנה המוסיקה היאה לה, אותה בחר ומשמיע

עמית רוגאל, סטודנט לפילוסופיה ולמוסיקה, שקיבל את התפריט שבועות לפני האירוע והתאים לכל אחת מן המנות המופיעות בו את המוסיקה על פי הכנתר ותקצשתו. לארוחה הגיגית־יוקרתית זו מתייחסים ככל כובד הראש האפשרי. על

כן קרמה לה ארוחתיטעימה והותידעת, שקומץ משתחפיה נתבקשו להעיר הערות ולהציע תיקונים ושיפורים.

אשרו ווציאנים ברונזה, 1956

תצוגתם האחרון לפירנצה ועד שיגישו 80 הפסלים של ריימונד נאשר המלצרים את האוכל לשולחן הטועמים, ביותר בעולם בתחום זה. הצגתם להעשרת אחרים בחוויות קומיקה, 1965

כשתור הדוק ועטופים בסרטים בראשית החורש הכא הארוחה כראש סונצרן ענק לנכסי דלא־ניידי בעירו דאלאס, משמש יו"ר מועצת מנהלים של בנק ומה לא. יחד עם כל אלה ועור הוא מוצא זמן וכוח להיות מעורב בפעילות ציבורית ואקדמאית. במסגרת פעילותו שמחוץ לעסקיו הוא הוצב בזמנו לעמוד בראש פרוייקטים לאומיים שונים של ארה"ב, יצא עם אשתו המנוחה לשליהויות שונות מטעם משרד החוץ האמריקני, לימד תיכנון אורכאני באוניברסיטת הרווארד ועריין פעיל במוסרות אקדמיה למיניהם. יחד עם כל אלה הוא מעורב בפרוייקטים תרכותיים שונים בעירו ראלאס וחכר בהנהלת המרכז לאמנויות הכמה (וזמשך כעמוד הבא)

ריימונד נאשר, בעליו של הגרול

עד שיגיעו בטיסה הפסלים ממקום

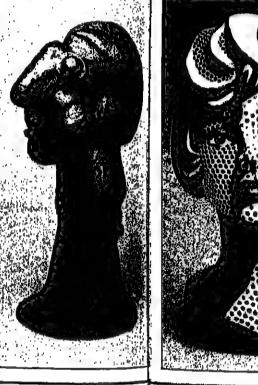
רייםונר דושאמפיזיון

מרה־קומה, 1910

. פלג טף של איש צעיר

פאבלו פיקאסו מדארוו רוסו

ראש אשה

ברוגזה, 32־1931

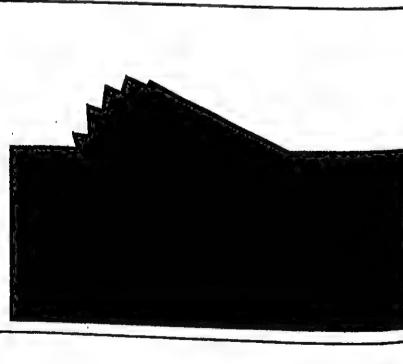

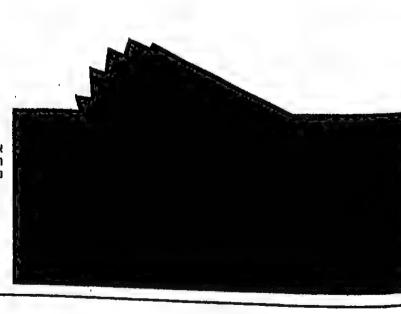

35 មានខ្លួនថៃ

חואן סירו למיפת הציפור ברונוה צבועה, 1967

37 Biaeain

תחביאים את הבושה בתרחך בבולטיתה

מאת עפרה ישועה"ל"ח', אשיגשון

ה התחיל בהודעה טלפונית שהשאירה דוברת רצ 🚱 על המוכירה האלקטרונית שלי. מעשה בישרא־ לית צעירה שהתקשרה כחוזה נישואין עם צעיר 🧸 פלשתיני מעזה, והרתה לו. משפחתה, שגילתה את הפרשה, הרחיקה אותה בכוח מבחיר ליכה. אחרי שמלאו ימים אחרים להעלמותה, צלצל הטלפון כדירתו של הכחור. נערתו אמרה שהיא מתקשרת מארצות הברית, מהעיר כולטימור, לשם הוטסה כניגוד לרצונה על ידי "רכנים".

עתה היא מוחזקת כבית משפחה חרדית

הכית כו היא שוהה, מר מנטשל, ושאל מרוע אין מניחים לצעירה לחזור לביתה, לפי בקשתה. נאמר לו שהדבר אינו מעניינו. מאז הקסידו המנטשלים למנוע מנעמי לקבל את שיתות הטלפון של ראור. תחילת אטרו לו שהיא "כבר לא נמצאת כאן". אחר כך סשוט טרטו כפניו את הטלפוו.

התקשרתי למשפחת מנטשל. הצגתי את עצמי והסברתי שאני מנסה לברר מה באמת מצבה של הגערה הישראלית שבביתם. בעבר השני נשמעה המולה רבה (אחר כך התכרר שמנוהל שם פעוטון). האשה שענתה לטלפון לא היתה מוכנה לענות לשאלות, אך הכתיכה לי מספר טלפון אתר. "תתקשרי לשם", אמרה באיבה גלויה. "שם ידברו איתך".

במספר החרש ענתה אשה בעלת מבטא ישראלי, שמיד עברה לדבר איתי בעכרית צברית צעירה,-וכחביבות מרוכה. היא הציגה עצמה בשם רחל, אך סירכת למסור שם משפחה. "אין מה לדאוג לנעמי" הכטיחה בשמחה. "היא ביריים יוצאות מן חכלל, אצל משפחה נפלאה. עושים עכורה הכל. יצאנו לפנות לה דברים, אפילו הומנו מניו יורק את האוכל שהיא אוהבת. יש לה בעיה רצינית מאוד והיא רוצה לצאת מוה, אנחנו עושים הכל כדי לעזור לה.

"הכעיה היחירה שלה, שהיא מתגעגעת מאור הביתה, רוצה את אמא שלה, וגם וה יסורר. אנחנו נביא הבינלאומי של המקרה הוומנו חוקרי אף.בי.איי., את אמא שלה לכאן". לרחל היה פה מפיק מרגליות, חבולשת הסררלית. רב סרן הארפר, מסקר התחנה ענק ונשימה ארוכה. השיחה נמשכה ונמשכה. אני מצירי המירות, נכנס מפעם לפעם להעיף עין משגיחה הסכמתי שתדברים עושים רושם מצויין, אבל ביקשתי ולהציע הצעות נוספות. מחלקת ההגירה שיגרה

היכן היא. בשום אופן לא, היתה התשוכה. וכי מי אני בכלל, ומה מציעיז רק לפרסם את הסיפור בעתון כדי להזיק לנעמי המסכנה. "אנחנו רוצים להגן עליה

ומה על הטענה שהבחורה מוחוקת כבית משפחת מנטשל נגד רצונה? רחל הזרעמה. "מי אומר את נה? הערבי הזהו השקרן המגעיל הזהו אתרי כל מה שעשה לה? או השמאלנים המגעילים האלה, שאוהבים ערבים ומנסים לסרר להם נערות יהודיות"?

לבסוף הפנתה אותי רחל לעורך דין כשם קרל

בריכוז הגבוה של יהודים וורדים. זו היתה קליעת כול: את נעמי מצאנו במרחק של קילומטר וחצי מאותה תחנה. שוורץ הודיע שהשוטר סטייסיק ממחלקת החקירות בתחנת רייסטרטאון רוד מוכן לנסות לרדת לשורש הבעיה, אך זאת בתנאי שאתייצב בעצמי בתחנה שלו לספר מה ירוע לי ולמסור את כל

רייסטרטאון רוד הוא אחד מאותם אזורים אורכאניים אמריקניים, שכיעורם אינו ניתן לתיאור במילים: קילומטרים של כתי עסק רמויי מחסבים ומגרשי מכוניות. איזור "גרוע כיותר" במה שנוגע לפשיעה אלימה, אמר השוטר סטייסיק, איש צעיר בכגדי ג'וגינג כחולים מסוספסים, צולע מעט כעקבות פציעה מהמרדף האחרון אחרי מותרי ממים.

סטייסיק הזמין אותנו לשיחה כתדר המפות של התחנה. מהר מאוד התברר שהוא אינו מתייחס לסיפור כאל חקירה רגילה. אט אט התמלא החדר הגדול כנציגי הזרועות השונות של שלטון החוק ובעשו הסיגריות שלהם. המכצע שעליו ניצח ספייסיק בסבלגות ובהומור תיה יכול להיות שיעור לדוגמה בפעולה המסובכת של "השיטה האמריקנית".

מהסניף המקומי הצטרף סרג'נט מקולם, כלש ממחלקת החקירות. מהמפקרה הראשית הוועק הקצין פלגריני, איש המחלקה לששעים חמורים. בגלל האופי לשמוע אותם גם מפי הגערה עצמה. או לפחות לדעת - חוקרים בכירים משום שמרובר היה באזרחית זרה

ראוד יגיד לנעמי מה לעשת. מונולוג.

ששמעתי את הדפיקה בדלת וראיתי איך 🖊 בולם ובחלים, ידעתי תיכף שבאו האנשים שדאוד שלח לחוציא אותי. ידעתי כל תזמן שתוא יצליה, תמיד תוא הצליה לסדר ולהגיע אלי.

"אבל האשה, תסיה, אמרה לי לודה מתר למרתף, כי באה משטרת. לא ידעתי מה לעשות, פתדתי שאולי תשוטרים רק ייעצרו בדלת ולא יניעו לראות אותי במטבח, ואז אחרי שתם חיו תולבים מיא היתה צועקה עלי. יררתי לפרתף והיה שם אתכם. גם כשתמשפחה שלי שלחה אותי לחולון,

האלה, וללכת לשולמית אלוניו מכל תוא יודע. החוזה עלה שבע מאנה דולר, או אולי אלפיים שקל. אני לא כל כך רציתי את תחוזה. רציתי שתוא יתגייד. שיחית נישואים כמו שצריך, עם תופח ועם רב. אני אובלה רק כשר, ועד עבשיון אף פעם לא נקעתי בשבת, כבתירות הצבעתי ש"ס, אמרו לו שצריך. -

שהסטאטוס של שהייתה בארה"ב טעון בדיקה. נציג מחלקת ההגירה לא אהב כלל את הרעיון שבתורות בעלות נתינות זרה מניעות לארצו כדי ללדת תינוקות תהופכים מיד לאמריקנים. "זו אינה מטרה לניטימית שעבורה מוציאים אשרת תייר".

כל אתר מהבאים קיבל תרדוך שכלל תיאור מפורט של הפרשה מפי סטייסיק. לאחר מכן התבקשתי גם אני לענות שוב על השאלות שאותן שאל השוטר הראשון, ולהציג את תעודותי. התהליך היה איטי, מתיש, ודי מעצבו. אבל כאשר יצאנו. סוף סוד, אל בית משפחת מנטשי מחפש שם.

מאתר שהיו בידי רק מספרי טלפון, החלו השוטרים כאיתור כתובות. כתובתה של רחל התגלתה בקלות: מספר הטלפח היה של הרב אברהם שלוסברג, מגלו דרייב מספר 3835. לא הרחק מהתחנה לעומת זאת הסתבר כי הטלפון של משפחת מנטשל, שם סביר חיה להניה שנעמי נמצאת, הוא המיי וסודי. שלטונות ההגירה והאף ביאיי. חדרו מבעד למעטה הסודיות ודקות ספורות אחרי שקיעת השמש, בארבע הוצי אחר הצהריים של יום שישי, התברר היכן אפשר למצוא את המנטשלים: קלארקס ליין מספר 3802, בלוקים

אותי לבולטימור, למשפחה. ואלס נסע משם לארץ ינותי כל חומו אצל תחורים, אבל חייתי הולכח אליו, או שהיינו נפגשים אצל חברים. כל תחברים

שלו יהודים. לא ידעתי שאני בהריון. אבל כשגילו

את זה, בסוף, זה כבר היה מאוחר. אמא שלי ודודה

שלי לקחו אותי לקדיה לעשות הפלה, אבל הרופאים

אמרו שזח כבר תינוק גדול ולא השכימו, כי זה כמו

לתיוג אותו. אמדנו מה יש. שיילך לאימוץ, אבל היו

צויבים לחסתיר אותי עד חלידה, שלא יהיח הבושה

לפשפחה. ותבטיחו לי, שאחרי זה דאוד יכול

יכולתי אבל להתנגד, כי אמרו שאין לי ברירה. הדב

שלקוז אותי פראו לו נאלם. וזוא רק נסע איתי עד ניו

יורק, לא ישב איתי במטוס ולא דיבר איתי. בשרונעוו

לרווותי, היו השוטרים ערים מאוד לבעיה

הערינה שבצווך למנוע הילול שבת. הפרעה למשפוה

אורי כניסת היום הקרוש היתה גורמת למבוכה גדולה,

בייתוד אם יתבוד שנעמי אינה נמצאת שם כלל, או

לחילופין, שהיא מרוצה. אל חבורת החוקרים באורחי

צודפו שוטרים כמרים כרי להבחיר את הרושם הדשמי

כבר נמצא אותה", אמר הקצין פלגריני.

למחתי, שהנענו דקה לאחר שנותק החשמל לקראת

המעבר להפעלת "שעון השבת". חדלת נפתחה כפני

לובשי המדים, שנכנסו מיד פנימה ופינו את הדרך

לחבורת לובשי האזרחי. לפני שיכלו בעלי הבית

הנדדבמים לפצות פה, התוקרים כבר הקיפו את שני

התרים והמטבח שבקומה הראשונה. מישתו הסביר

לאליוט מנטשל, איש צנום ונוח למראה, שהאורחים

רוצים לדעת אם אמנם יש כאן נערה מישראל.

יאם יסתירו אוונה תהיתי. "אם היא שם, אנתנו

חבית שאלין הגענו היה חשוך. אחר כך

טשרים מהמעום שבו נמצאנו.

TTITUE "אמרתי מה פתאום בולטימור, ומה עם הפנימיה. דיברתי עם ההורים שלי בטלמון ציבורי בניו זורק זום הם לא הבינו מה ממאום, וכגר אז הבנחי שמשהו לא בסדר. אבל בץ אמר שזהו זה, ואני אמרגל זהם אנשים עובים. וכעבאתי לשם תיכף לא מצא תן בעיני. היה יום ששי ושמו אותי בחדר של הילדים, ואמרו שאין מה לעשות, כי שבת, ועד שתצא שנת לא יוציאו אותי. וכבר במוצאי שבת הייתי בוכה ואומרת שאני רוצה הביתה. הם ותוו לי אחר כך את החדר למעלת, מתחת לגג, שקודם חיה מחקן עם תבילות, וחייתי פוחדת שם גורא, בחושך. בכית חיה

"בץ היח מצלצל כל מעם שעשיהי בעיות. הוא עשה לי שטיפת מוה. הוא גם חיה בקשר עם הרב בבני ברק שחיה קשור למשפחה שלי. חיו אומרים לי, מה שאת דוצה וביא לך, נקנה לך. אבל בשחייתי אומרת שאני דוצה הביהה, היה אומר לי כץ שאין לי ברירה. הוא אמר למי את רוצה שמו וכולם, גם רחל שלוטברג, שחיתה מדברת איתי תיתח אומרת לי שאני צריכת את דאור לשכוח. הצלחתי להתקשר לדאוך כי אמרתי להם שאני מתקשוח לאח שלי. דוד שלי אמר לי שהכל ישלמו, את הטלמונים וחכל, כי יתם בסוף מרוויותים עלי בסף, עם התיווק. רק כשיורי צלצל ודיכר עם מוטשל הם הבינו, ומאו חיו שונרים

בבקשת, תלכי, הדלת בתוחה. אבל בחדתי לצאת לבד, לא ידעתי מה לעשות ואני לא מכינה בכלל אנגלית. ובלו בסף, ולא ידעתי איפה אני. היח קר

האנשים שדאוד שלה, בי ידעהי שתוא ישלה אותכם, כבר לא ידעתי מת לעשות. שמעתי מדברים, במרתף, ואחר כך מנטשל בא וקרא לי לעלוח, ותיכף שמו לי ביד את הטלפון. וכץ היה על חקו. הם אמרו - לשוטרים שוח עורך דין, לוייר, אני חבנתי את זה, אבל זה הית בץ, והוא אמר לי, בקון כוה, שאני לא אתווכח: 'עכשיו תגידי להנו שחכל בקדר. אנחנו לא משחקים יותר משחקים, את שומעת'ו אבל אני וושבחי, אם אני אדבר עם דאוד או חוא יניד לי ללכת איתכם, בשביל זת אמרתי שאני רק רוצה לדבר עם דאוד בטלמן, כי ידעתי שהוא מחכה ותוא למו ינרק בא האיש הזה כץ, שאמר שהוא לוקה יניד לי מה לעשות".

ומשקפיים, דרשה לרעת מי הנוכחים, והאם כולם אמנם שוטרים בחבורה שמנתה כ־11 איש. אני הוצגתי כעתונאית שהתכקשה לשמש כמתורגמנית. מר מנטשל הודיע שלפני שיענה לשאלה כלשהי הוא רוצה להחייעץ עם עורך דינו בטלפון. זו זכותו, אמרו השוטרים. המכשיר הוכא לשקע במטבה. מישהו חייג, מישתו דיבר. המנטשלים התלונגו שתוך דקות ספורות תיכנס השבת, ראין באמשרותם לנהל את כל השיתות הררושות. תינוקות זחלו על השטיח בכית המוונח. ו חיפוש, למיטב ידיעתי, לא היה לאיש מתב. במטכח שררה מהפכה. זוג אורחים שנקלעו במקרה אדם", אמר השוטר בתניגיות. "הגברת עם זאת אינה למקום הנבירו את הצפיפות. האווירה היתה מתוחה מעוניינת לחזור לכאן, ובאתי לקחת את כגורה".

ומאוד בלתי געימה חסיה מנטשל כיוונה כלפי מס

הערות בלתי מתמיאות. ואו יצא הקצין פלגריני בנאום קצר ומשכנע. האודונה היא כוונה אלי. "ראן נא רבותי", אמר הקצין, "אנחנו נמצאים, אחרי הכל, באמריקה. ברפוקרטיה, שנה אין רוצים לפגוע בוכויותיו של איש, ותפקידנו אינו לודוף אלא לעוור. איננו מעלים שום האשמות נגר שום אדם. האם לא יהיה זה אפשרי לפתור את הבעיה בצורה ידירותית, "טלפון מתר שהמסוט שלך התפוצץ"ז להרשות לנו לשותון עם תגברת הצעירה, ואם נשתכנע שהיא נמצאת כאן מרצונה, ומכקשת להישאר, נכקש שני הצרורות הקטנים של נעמי. אני, למולי, לא טסתי חסיה מנמשל, אשה בדולת קומה בשבום סליחה ונניה לכם מור בכל האפשר":

לדלת המרתף המוכילה מן המטכח, ירד לחשיכה ששררה שם ומיד חור.

בעקבותיו היא הגיעה: קטנת קומה, שחומה, מתולתלת, בחולצת פלנל ורודה, וכרסה כין שיניה. היא טיפסה במררגות התלולות תוך יככות ככי. תמונה שכאילו יצאה מרומן של דיקנט. חבורת הגברים הכשוחים לטשה מבטים עם תערובת של כעם, השתתפות כצער, וסיפוק רב.

מר מנטשל, איש שכל חזותו אומרת שלום ושכת שלום, לא היה זקוק לתמריץ נוסף. "בסדר גמור", אמר,

לפני שאשתו יכלה לתת הוראה כלשהי. הוא ניגש

פני שמישת הספיק לרבר עם הכתורה, נתחכת בידיה שפופרת הטלפון והוצמדה לאוזנה. היא האזינה, ואחר כך התרחקה מהטלפון והסתכלה סביבה באובדן עצות מעורר רחמים.

"תשאלי אותה אם היא רוצה להישאר כאן או לבוא איתנו", ביקש ממני סטייסיק. "דאור, אני רוצה לרבר עם דאור', לחשה האשה הקטנה. 'אי אפשר שהעתונאית תתרגם, היא משוחרת ברעתה", כעסה חסיה מנטשל. "הכחורה לא כמצכ לצאת מן הבית. היא בהריון ועומדת ללדת. יש לה כאכים. אפילו הבאנו במיוחד אחות", טענה, והצכיעת על האשה השניה, בשבים וסינר. "כל כמה זמן כאים הכאכים": שאלה האשה בסינר את נעמי (שמעולם לא התלוננה על צירים, כפי שאמרה לי אחר כך).

פלגריני אחו בנערה והוכילה לחדר הסמוך, שם התאפשר לי לדבר איתה ללא נוכחותם של כעלי הבית. היא היתה מכולכלת לחלוטין. "ראור שלח אותכם"ז חזרה ושאלה. קשה היה להבין אם היא סכורה שעליה להישאר בכית הזה, כמו שטענה הגכרת מנטשל, או שהיא רוצה לצאת משם. "רק תתנו לי לרכר בטלפוז עם דאוד, נשמע מה הוא אומר", חזרה ואמרה. חסיה מנטשל אמרה שאי אפשר, השבת. כנד נכנמת. השוטרים אמרו שאפשר לצלצל מתחנת המשטרה. נעמי אמרה שאם כך, היא רוצה ללכת לתחנה. מר מנטשל הכיא את המעיל שלה ואת דרכונה. שבת המלכה שנחתה על בולטימור הטילה בינתיים מעצר בית ורממה טלפונית על המנטשלים ושאר עווריהם בעיר. אילו רצינו, לא יכולנו לתכנן רגע נות יותר להוצאתה משם של הצעירה.

נאמנים להבטחתם לחסיה מנטשל, לא הרשו לי השוטרים להיות נוכחת בחקירה הארוכה של נעמי, באמצעות מתורגמן רשמי. עם סיומה, תחושת ההקלה בחדר המסות היתה גלויה. נעמי הודתה שהוכאה לארה"ב תחת לחץ משפחתי – אך לא בכות. את מארחיה היא הגדירה כ"אנשים טוכים" שהתכוונו למובה. הם גם אמרו לה ש"הרלת פתוחה" והיא יכולה לצאת וללכת בכל עת שתרצה. הם רק לא היו מוכנים לעזור לה להסתלק כדרך שהכיאו אותה לכיתם, או להניה לה לרכר בטלפון עם אנשים שלא היו לרוחם. זה שהיא לא ידעה היכן היא נמצאת, אינה רוכרת אי מילה באנגלית, ולא היתה פרוטה בכיסה, היתה הבעיה

חזרנו לבית בקלארקס ליין על מנת לאטוף את חסציה של נעמי. חסיה ואליוט מנטשל לא נראו מאושרים לגלות את השוטר דוגלאס מתרפק כדלת. ־בעקבות הבריקה לא יועלו כל האשמות נגר שום

אייאיכפתיות. לתסית מנסשל, כרגיל, היתה המילה

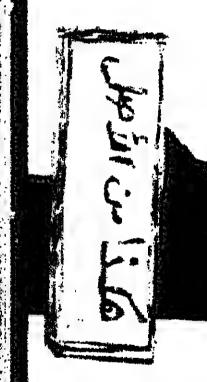
את הסתלקי מכאן, אינני חייכת לסכול אותך בביתי", אמרה כשנאה. הסתובכתי על עקבי ויצאתי מהבית. פללותיה של האשה הגדולה רדפו אותי בעברית אשכנוית ברורה "... ואני אשמת מאוד לקבל

"איזה אנשים", נאנה רוגלאס, שהכיא איתו את

למחרת לשום מקום.

39 8132310

אם אתה לא מסוגל להחליט בין שתי אפשרויות, עשה עץ או או פלי, ואו לא תהיה מבסוט ממה שיצא ותדע בדיוק מה

שיחות עם אש"ף בסיציליה

בכבישים הצרים של שפיץ סיציליה הנידה מה עושה שם עכדכם משתתף ביום השלום.

הם הומינו אותי, ובאתי. למהז לא ברור לי. אולי חשבתי לראות את סיציליה, רעין משונה, כיוון שאך ירדתי מן המטוס בפאלרמו, הוסעתי, בליווי משטרה, כיאה למי שגזר דין מוות על המומים מה זו ישראל, מה גורלה, ומה מקיף על שולחנו, ובו הצד של ישראל כבר חתום.

לרגע שאולי ככל זאת הם לא מנינים מה שאני

אשיף, לכן לא הכנתי את האזהרה של הדצלם מעקש שנחזור על לחיצת היד, או ידר איבוד המטודנטים הפלשתינים. האם תבואן אחרייכן התחילו אירועי זום השלום. זה היה

הפלשתיני אמר מעל הבמה: "וכל מה שאנחנו רוצים זו פולדת וזכויות, כמו לכל עם אחר". והאולם סער כמחיאות כפיים כמו אחדי קאמכק של כוורת. אני ישבתי ואמרתי לעצמי: מה הסיציליאנים האלה מבינים? כלום. הם לא שאש"ף כבר הכיר בישראל, שאש"ף גם יכיר יורעים שום רבר. הם תושבים שהפלשתינים הם עם ללא מולדת, ולכן צדק יעשה אם תינתן להם מולדת, ויבוא שלום. הרגשתי ממש כמו בקרב קהל ישראלי. וחיכיתי לתורי לדבר, ולומר את רברי, שאינם מתואמים עם תא מבקרי -היאטרון

> ביותר, רתוק מן הבית וקרוב למאפיה ולתונים או לוב, לבחירתך, יש שני כפרים ששם האחד פונ'וריאלה ושם השני סאלאפארוטה, ולידם עיירה ששמה קאסטלווטרנו. אם אתם לא מצליחים להנות שמות אלה אין טעם להתאמץ. אפילו תושבי כפר אחד לא זוכרים את שם הכפר השני, וכך אכן אמרה סיציליאנית אחת מהכפר השבן: "זו פעם ראשונה שאני בסאלאפארוטה".

> ראשו, הנוכנסתי לאולם כמרכז אחד הכפרים. זה היה היום הראשון, כו סיפרתי לסיציליאנים אותה, והבשתתי להם שהשלום קרוב לבוא. אין אנו רוזוקים מן השלום אלא מהלך שתי דקות כלכד, שוצא הזמן הדרוש לנשיא סוריה לקחת עט ולחתום על וצזה השלום עם ישראל שמונח

שני הכפרים והוריהם היו שם, מרימים אל על כרוות המבריוות באומץ שהשלום הוא דבר טוב, והסמים הם דבר רע. צריך גם לומר שתחלוכה נחתום עכשיו ומיר על הסכם שלום:", ואושיט הם קיימו ככפר לקראתי ובה נישאו דגלי כל אליו את זרועותי השריריות למחצה. או, אולי, האומות ודגל ישראל בראש, מראה שחימם את אומר לה "די להרוג בנו ואז לא נהרוג בכס, ולא ליבי. הם היו בהחלם מאוד אדיבים, כמיטב ברע עור ראבה ולא יהיו אמהת שכולות, ויתר הקורטויה הסיציליאנית. כשום אופן לא הצלחתי להיכנס כשום דלת אחרי מי מום, אבל בהגיע תוד השאלות שאלה ילדה אחת מן הכתב: "למה אתם לא יכולים לחיות כשלום עם הפלשתינים:" והאולם געש במחיאות כפיים, ער שחשכתי לי

אומר. כמו כארץ, כאמוד. אחר כך שתלחי עץ זית בסקס מצולם כרבעי. הייתי בהחלט אירוע בכפרים הטיציליאנים בעורי לוחץ ידיים ואומר "עונו גרול ל", הופיע היושקים, אבל העיקר עוד צריך היה לבוא, מתר. מישהו שמיר ויהיתי שאחי הוא: הפלשתיני.

הסיציליאנים אשר הומינוני לאמנור יהיה אם גם . פיטפטנו עור קצה לא בטגעיות.

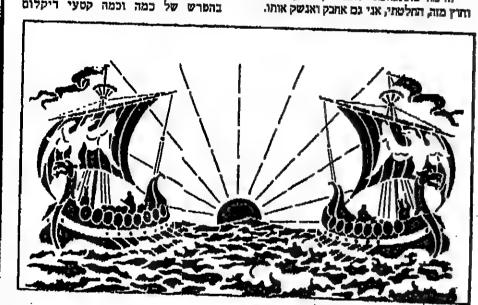
למה לא לדבר אליו, אני לא מבין? למה לא טקס ארוך מאור וכו שוכצו אלפי קטעים שתלמידי התיכון הסיציליאנים הכינו, וגם נאומי לומר לו כי מוטב לחרול ללחום בנו, ולהפסיק להרוג כרימונים קהל כמררתוב בחיפה? למה לא כל המי ומי של האיזור. לומר לו שהגיע הזמן, למען השלום, אחרי למארחי, הוא עלה לבמה, בלי כאפיה, זעל כך בפלשתינים, ויעזור להם להשתקם, ולחיות חיים אני מודה לו. טובים יפים ובריאים. מה רע יכול לצאת מזה

זה מה שהתכוונתי לומר לו, למען השלום,

במלים חמות הוא אמר את רבריו שאין טעם שבדבר איתם? אולי טוב. אולי ישתכנע, אולי לחזור עליהם באוזני קוראי במדור זה כי הם יבוש. ואולי נוכל כך להתקדם לשלב השיחות קוראים אותם בכל שאר המדורים. הבא בינינו לבין הפלשתינים ומדינות ערב, אחרי שהוא ירד, וכשוך מחיאות הכפיים דהיינו משא ומתן על גובה הפיצויים שהם הוולקניות, הוא השחיל מבט שואל אלי. חייכתי צריכים לשלם לנו על ארבעים שנות רדיפות.

תורו לרבר היה ראשון, ועל כך אני מורה

לברכה והוא חייך חורה. בהפרש של כמה וכמה קטעי דיקלום

בא לי. מרוע שהקהל, למרות סיציליאניותו ומסכתות־שלום עליתי אני. לא אחזור על מה הבירתת, לא יראה את האמת, דהיינו שאנחנו אולי הם הבינו אותי, אולי לא. בכל אופן, כל משתוקקים לחיות בשלום עם הפלשתינים: לא גם שאם אחזור על מה שאמרתי, אמצא את עצמי ידעתי עוד איך זה יהיה, אבל מהלכי החיבוק תוכננו במוחי. בקריאה נרגשת אזעק: "הכה

נפריה את המידברו – ואשקהו על שתי לחייו. הוא אשר תיכננתי כה וכה, וכל מי שמקל ראש בתיכנוני מוטב לו שיישמר. אני עושה מה

שאני מתכנו ובאמת עשיתי.

אלא שהוא הקרים וחיבק אותי קורם. וכך זה היה: לפני תחילת אירועי השלום,

בטרם אנמגם הוא כבר הושים לי את ירו. הוא לומר ארכיטקטורה בפאלרמו מזה שבע שנים, זמן מעט ארוך להיות סטורנט, אכל לא באז ומתמיד הייתי ואהיה בעד שיונות עם אם יש לך עיפוקים אחרים. פינופטנו בטבעיות

שאמרתי, כי אין זה נאה שאצטט את עצמי, מה – במקום מגיע להסכמה עם פלשתינים – נכנס לוויכוח עם יהודים. גמרתי את דברי וירדתי.

כשהתיישבתי במקומי לא עמרתי בפיתוי להטחיל מכט אליו. עכשיו הוא חייך לי לעירור. לסוף האירועים שמרו את הנכברה שבמזומנים: שרת התרכות. היא עלתה, דיכרה

את אשר דיכרה ואו הומינה את הפלטתיני. בבקשה, וופנתה אלי) ואת הישראלי וופנתה אליו) לעלות לכמה קיפצנו שמה. היא אימצה אותנו משני ציריה,

ומה היה יותר תיאטרלי עכשיו מאשר אושיט לו יד. כן עשיתי, זהוא - שלא רצה להפסיד בקרם ראצילות הזה – מידר וחיבק אותי.

ניצכנו שם הכוקים, יד איש על כוווי וציוו והקהל האיטלקי מריע. הנה הצליחו ועשו שיום. יותר שוכ מאופרת. חינוכי, אפילו נוצרי.

- הם חזרו הביתה מלאי חוויות, ומכולבלים יותר מאשר היו.

רהיטים מתצוגה 20%–50% הנחה

· VISA®

בע"מ, מושב ניר צבי (מול צריפין) 240540, 229546 (08, 229546

פסיכואנליזה דן פקר

השיחה הזו, אגב, על הצבא, נערכת כמסערה | אפרט, בנסיכות של כשלוו אישי. לעיני אנשים. אני ירושלמית יפהפיה, באינטימיות של חצר מוצלת של כית אכז. אין אנן רוצים להכיך את שפיק. אם תרצו, עוד פן של הקונפליקט. בבית, בכפרו, מנתח ד"ר מסלחה את השפעות האינתיפארה על החברה הערכית. הוא חושב שהעם הפלשתינאי סם זה עתה מתהליר ממושך של אכל שהחל עם אוכרן ארמותיו כשנת 1948. "אפילו ועירת אלג'יר הינה חלק מהתהליר הפסיכולוגי שעובר העם הפלשתינאי", הוא אומר, ומסביר: "בתהליך האכל שעבר העם הזה, ממש כמו אדם שאיבר נפש יקרה, השלכ הראשון, עד סוף שנות ה־60, היה ההכחשה. הוא לא האמין שמה שקרה – אכן קרה. כמו שהפרט שאיבר מישהו מסרב לקלוט, מסרב 🕴 הלב שלו, אותו כלומם, כבעל מקצוע, כאיש חרוץ. אין להאמין, כך הפלשתיבאים – לא קלטו, לא האמינו שוה אכן קרה להם. הם המשיכו לחיות כאילו כלום לא | בעולם. נשף, תרגיל או מבצע. הוא אבא נהדר. איש קרה. פליטים סיפרו שהם עריין שומרים על מפתחות בתירם כיפו. הם סיוו. אפילו האמינו. ששיבתם הכיתה עומרת להתרחש בכל יום, בכל רגע.

> "אחרייכן כא השלב השני – הכעם. כשלב זה המתאבל מסבל את המציאות. אבל כועם על מה שקרה. ואז הוא מתחיל להתארגן ככוח צכאי. הוא רואה בכך ביטוי של כעס. כן, נכון שהם גם מקווים לקבל את אדמותיהם כחזרה, אך הכוח הצבאי, בראש ובראשונה, הוא ביטוי של כעס עצום.

"השלב השלישי החל להתגבש בשנות השכעים המאוחרות. פתאום אנו שומעים קולות של אנשים, משני הצדרים, שמוכנים ככר להידבר. שומעים על נכונות להגיע להסרר. זהו השלב של קבלת המציאות ונסיון לחיות הכי טוב שניתן. כן, נכון, זה קורה גם למתאבל הפרטי".

ר"ר ירושלמי מקשים בעניין לניתות המקורי של עמיתו. "זהו תהליך בריא של אבל", ממשיך ר"ר מסלחה. "התהליך אינו בריא כאשר המתאבל 'נתקע' באחר השלכים. והעם הפלשתינאי עבר את כל שלכי

האם תהליך רומת עבר עליך, על משפחתך? שפיק מהרהר בטרם ישיב. "לא חשבתי על זה", הוא אומר לכסוף כטון מהורהר. "לא. יש הכדל בינינו לבין הפלשתינאים. אבא לא איבר את כל ארמותיו. תהליך ההשלמה שלנו היה הרבה יותר מהיד".

אכל כבר אכורת שזה לא בריאו

"זו שאלה שעלתה לא מזמן בכינוס של פלשתינאים אינטלקטואלים. הם שאלו את עצמם אם יכלו להגיע להחלטות כאלה באלג'יר אילו התהליך היה מהיר יותר. אני עניתי להם שאם ההחלטות התקבלו כפי שהתקבלו ולא גרמו לקרע, הרי זה בגלל שהיום – העם בשל לעשיית פשרות. צריך לחכות הרבה זמן עד שילד מתחיל ללכת".

ר"ר שפיק מסלחה מודאג מאוד, כמו ידידו ד"ר ירושלמי, וככל זאת אופטימיות זהירה גרמות כרבריו. הוא משותח עם הילרים החולמים במחנות, ולא ילרים הוא רואה לנגר עיניו. את מנהיגי העתיך (מה ואיפה עתיר? בעור עשר שניםו) הוא רואה. "אנו נוטים לשכות שאלה יהיו המנהיגים בקרוב", הוא מסכים. "אנו נוטים לומר שאלה משחקי ילדים, שהצבא נלחם בילרים. זה לא נכון. זה פשוט לא גכון. הם לא רואים עצמם כילדים. הם חשים כמי שעומר מול חיילים חמושים ונלחם. אני לא אומר שאפס כל סיכוי. אני רק אומר קשה מאור לבנות נשר של הבנה. אלה לא סתם ילרים | אין דירה. גם לא קרילק, או אפילו כ.מ.וו., וכגיל 52 | שהוא יעבור. בתוך כל זה אני במישן. זו הזורוות שבאה שחוטפים מכות. אלה מנהיגי העתיד המוכים שם".

ווהו חלומה של ילדה כת 11 ממחנה הפליטים דהיישהו "הלמתי שהצכא מגיע לכית, מתחיל לשבור אותו, התיילים לקתו את האבא שלי, קשרו אותו, היכו אותו, ואגי עמרתי שם כצר וצרותי: 'אלוחים, אלוהים, איר נהרמים חיינוני

בדרך, הכיתה, את המשפט האחרון הזה אפילו לבלוב הפרחים שאחרי גשם ראשון, אפילו שלוותו הצלולה של יום שמש תורפי בכפר ערה - לא מצליותים למחום.

Ribeain 4

עמוס לבב

"מחרז הרגע. השניה הואת. אכל אף אחד לא סימה קדמון

ורטהיימר, הבן

ששונאים אותו", אומר לי קצין בכיר מחיל האוויר.

"אני מעריץ אותו", אומר יאלו שבים. "את אומץ

אפשר עוד להגיד עליו שהוא שתלטן, דומיננטי,

"אניז שוכניסטז אני וושב שהקומפלימנט הגרול

כופה עצמו על הסביבה בכל סוגי הכוח הומינים. "אם

הוא רוצה לגרור אותך למעגל של ריקודים ואתה

מסרב, הוא לא יהסס לתת לך זפטה איומה". אפשר גם

ביותר שגבר יכול לתת לאשה, זה להגיד לה שהיא

אשה. אני נפגש עם הרבה נשים בעולם הפרסום. זה

שהיא אשה שנראית טוב והיא עדינה, גותן לה יתרון.

אשה צריכה, כמוכן, להיראות יפה, חכמה, מטופחת,

אומרים שהוא איש קצוות. שהוא בגר בכל מה

שקשור לידע כללי, אבל אשף בלוהות רעיונות טוכים

במהירות שיא ובלבצע אותם יותר טוב אפילו מהוגה

הרעיון עצמו. אומרים גם שיש לו יצר פרסום עצמי

חזק מאור. "הוא אוהב ככוד, כמו כולנו. השאלה היא

ער כמה אנחנו אוהכים להתפשט בשכיל הככור הזה.

רובנו מתפשטים קצת. הוא מוכן להיות עירום. וזה

שהם "בסדר". "כשאומרים כך על מישהו, זה סימן

שהאיש בינוגי. אני אוהב אנשי קצוות. מישהן

שחמישים אחוזים יגירן לי עליו שתוא מצויין,

וחמישים אחוזים יגירו שתוא לא טוב. זה סימן שהוא

רברים טוכים ורוצים בקרבתי. חמישים אחוזים לא היו

"לא יורע. אני מנית שחמישים אחוזים אומרים

ליר התמונה הגרולה של הטייסת ודגמי המטוסים

המאובקים, מספר פקר-על מאות הקצינים הבכירים

שמשתחררים. הרכה מהם עוברים דרכו, כדרך החוצה.

"זהם אומרים ליו כשאנחנו היינו... ואז אני אומר להמ

מי זוכר שאנחנו היינו? יש כאלה שהם גנרלים רק

בוכות הנוצצים שיש להם על הכתף. ויש כאלה שהם

גנרלים גם כפיו'מה. וזה תלוי כך. אם אתה מרגיש

שתרמת, שנתת דוגמה כשרה הקרב, שהשארת תורות

לחימה, או אתה שלם עם עצמך. ואני גאה במה

שעשיתי כחיל האוויר. אבל שמתי פס על העבר. זה

לא, הוא אומר. הוא לא מריר. אכזכות ז "כן. יש

כשהשתחרר, הוא אומר, לבו שתת דם. והוא חשב

שיעברו שבוע, שבועיים, והפצע יגליד. אחר כדי הוא

הבין שהפצע הזה לא יגליד לעולם. אתמול, הוא אומר,

היה אצלו מוטי הוד. היום יו"ר מועצת המנהלים של

מחר להיות מפקד חול האוויר אם היו מציעים לו"ו

התעשיה האווירית. "ואת תושבת שהוא לא היה חוזר"

אני עדיין לא יורע את עתידי הכלכלי".

ואתה, היית חוור מחרז

ומה אתה חושב שאומרים עליךו

פקר עצמו לא אוהב אנשים שאומרים עליהם

פרוייסט שלפת על עצמו ולא עשה אותו הכי טוב

משפתה. ומה עור אפשר להגיד על כךארם"ז

להגיר עליו שהוא שובניסט. גברי, כמובן.

שונאים".

מאופרת. ונקייה".

החלק המצער של העניין".

בסרר, שהוא מנהיג".

רוצים. דעששים ממני".

נגמר. איננו".

יסרא לי".

לא יכול לרבר על זה". "הייתי רוצה שיהיו לי חברים כמוני", אומר רן סטף במטעל. יש לו כבר רקודר משלו". פקר, "אני חושב שבשביל חבר אעשה הכל". וחברים יש לו הרכה. "עשרות פעמים הוא התקשר איתי", אומר תת־אלוף (מיל) צודי שגיא, חברו הטוב, "כיקש שאעזור לחברים שלו בפל מיני תחומים". "אין הרבה

"ואני חושב שקשה למצוא אנשים שנמצאים כליכך הרכה בכותרות ושיש להם, יחסית, כל כך מעט

"אגי יורע שאני לא כל־כך חוס. יש לי טכניסה

אתת מדבר על משימה לאומית? להצלחה".

השמך, וכיריו ניצח על שוכרט מעל להגה

תלמה אדמון

המיפעל ועשה דברים שסטף אולי כבר לא היה עושה. 'עכשיו איתן כבר לא עומד למנחן", אומר קירשנבאום. "ברור לכולם שהוא הבחירה הטובה ביותר להמשיך את

איתן: "היה לי מול שסטף עשה בהעברה עבורה לא רגילה. סשה להעביר אחריות. נורא מהר למדנו לעבוד כיחר. אגי די סוחב אותו היום שיעזור לי בדברים שאני לא בטוח אם אני הולך לעשות כהם את הצער הנכון. יש לו המון ידע, נסיון וחוכמה".

מקום לכליכך הרבה אנשים חזקים ביחר?

איך אתה מותר את זה?

לברידות".

כשהיה צעיר, הוא אומר, הלך פעמיים לחתונה ולא הגיע לשם. אחר־כך הית לו קשר ממושך עם מישהי בחו"ל, ולכן לא התחתן עם אף אחת בארץ. "בזמן האתרון, דרך המשפחה, למדתי לאהוב. מדברים שראיתי אני מבין שלפעמים תנוף הרבה פחות חשוב מהאהבה, שהיא ערך שנשמר. למרתי שזה עולם נחדר. גם הביתר, גם הלארביתר. אני מבסוט מהחיים שזה קרה לי. פגשתי את הבתורות הנכונות. אני לא הייתי מוכן. מה שבא, זה טבעי. אני לא רב עם עצמי. אני לא עסוק בכמה אני מבסוט מזה שאני עצוב, או כמה אני עצוב מוה שאני מבסום. אני אוהב ואני נהנה וסובל וכואב בדיוק כמו כל אחר אחר. עכשיו אני מתחיל קצת לרצות משפחה וילרים". בינתיים הוא סולט בזרועותיו את האחייניות הצוהלות על הרשא שלו.

כשהשמש השוקעת מבריקה על כמה בריכות נעלמות כין ההרים והחושך כולע את המכונית לאורך חוף הים התיכון, חוזר איתן ורטהיימר אל ההיקף הגרולו "המטרה היא שהמדינה תהיה בסדר, שלא נאבר את הגאווה".

מה אתה מרגיש כלמי המדינה? יודע אם יש מדינה. אולי מדינה כדרד, אני אוהב את הארץ שלי. אני אוהב את הגבעות שלה ואת המדובים, ואת האגשים שבה, ולהיות חלק מלגרול בה ולא להיות חלק מהמערכת, הפוליטיקה. יש כאן תופעות שמפחירות אותי, ואני לא יודע מאיפה זה כא. אש"ך אני יודע, זה אויב, צריך לירות. גם השוק כחו"ל זה האויב, ואני יודע מה צריך לעשות כדי להתחרות בו. לי אכזכות. שבגיל 52 אני עריין נאבק כלכלית על אבל זה, המוליטיקה היום, אני לא יורע. זה החלק שהוא שלילרים כאלה, עם מטען כזה, עם התגסות כזו, יהיה | חיי ועל כושר הסיוע שלי למשפחתי. לאף אחר מילרי לא הארץ שלי. זה כמו סרט לא נחמר שאני מחכה

"לא, זה גדול מדי. אני מנסה לתראות שישפר זה הצלחה לטווח ארוך. אני מנסה ליצור תנאי אינקופציה

"רומנטיקן חסר תקנה. ואני כבר לא מתבייש בוה". הוא הגביר את הווליום של צלילי חמישיית דג

אתם משפחה מרשימה בכוח שלה. איך יש

של שמירה על הכוח. אנחנו לא מפלאסטיק. כשהמצוקה קשה, וזה קורה, אני הולך כשקם הצירה, פותר את זה, וחוזר".

"אגי מרבר עם עצמי. אני כותב לעצמי. יש לי גם עם מי לרבר. עם אחותי. או שאני מכין שאני צריך לישון לילה אחד טוב, כדי לראות את הרברים אחרת. או שאני לוקח את הג'ים ונוטע לגבעות. או שאני מחליט להסתכל לרבר עמוק בעיניים. או שאני מחליט שאני לא יורע".

מה אתה יודע על הבדידות? יהיה נכון לצייר אותך לבד בלילה הגלילי, יושב בבית הגדול על ראש הדור ושומוע סגניני?

"לא, זה בכלל לא יהיה נכון. הבית שלי פתוח וחם. יש אנשים שאני חי איתם ביחר. משפתה, הרבה חברים וחברות. יש לי קטעים שאני כורד בהם. זה קורה כשאני בראש של תיפקוד עצמאי, שבהברח זה מוביל

"בעצם אין לי מספר הטלפון של המדינה. אני לא

ראו הציץ מחלון המכונית: "תראי איזה יוח". אתח רומנפיקן גרול, מחד

הייתי שם / בקשר לשארית החלה

חיים ואוהבים

זוכר אותה מהמכולת

גן הקונטרה־כאס גר בכית מולי בקומת הקרקע ե

בפאתי העיר. במכולת האפלולית הייתי פוגשת

בו לפעמים, בשעות הצהרים, עיניים טרוטות, קול באס

של מי שאין לו עם מי להחליף מלה כסומו משנתו.

מכקש חצי לחם ושלוש כיצים שכועיות שהגיעו לו

לפי ה"נקודות" של תקופת הצנע. פעם, בהיעדר כיצים

טריות, הוצעה לו אבקת כיצים וכששאל מה יעשה בוה

מאוד אופנתי באמצע שנות ה־50 כרחוב הירקון

והתזמורת ניגנה סלו או רומבה, פתאום ראיתי אותו,

ליד הסונטרה־באס שלו, ואמרתי לו שלום רחב. מנין

בא לך להכיר אותו, שאל אותי האיש שאיתי. עניתי.

סיפרתי שהוא עולה חדש, מסכן כזה, לבר. את, עם כל

בהפסקה כשחלף ליד שולחננו שאלתי אותו: ומה

הוא נרהם, כלע חיוך ולא השיב. או זה נחשב

במכולת הצפופה והמלוכלכת שלנו המשכתי

כשל־לשון איום ונורא. אפילו לא העונו לצחוק. אכל

כנווגי היה במשך שנים משחור את האירוע. תשמעו

את אשתי החכמה, היה אומר. אתם לא תאמינו... ואני

לראותו אכל אף פעם לא הארכתי את שהותי שם

מעבר למה שהייתי חייבת מפני שהעגלה עם התינוק

שלי ציפתה ליד הפתח, ללא שמירה. הפעוט שנולר דק

לפני מספר תודשים היה זוקף ראשו באלם כאילו דוחק

"השופטים" בשביל כל מכקריו הקכועים. היה לנו שם

שהסתכמה בנענוע־ראש וחצי חיוך. האחיזה שלנו

כמקום, שהיה אתר מיפגש של נוער הוהב התל־אביבי,

"קוקטייל בר", נוחן ערן, היה כשכינו כמו פאכ

כבר ידעתי לדקלם אם הטקסט של ומה־עם־הביצים.

המציאות שלך, סיכם בנזוגי.

עם הגיצים, אתה כבר מסתדרז

כי שאסיים ואצא אליו.

וכך כשבאתי עם בנזוגי אל "קוקטייל בר" שהיה

- התנדבתי להדריך אותו. סתם. בתור שכנה.

ברחוב הצפוני ההוא שהיום נשקל שם כל מטר

רבוע ב־4000 דולר. אז היה זה איזור צגוע למדי

כאילו סיפור

את הלחם שנפל על הרצפה. נו, טוב. זה לא. אבל מקום, מעתיקה אותו ממטבחה של חמותי:

קרוב, אז למה שלא תקפוץ אלינו. הבתור, חרש בארץ

💠 ה מסוג הדברים המעניקים לי את ההרנשה, 🧼 לזה: 4 חלמונים, 4 חלבונים מוקצפים, 1 קופסת 🧍 הלא מדוייקת, שאין אני בובונית. בבית לימדו 🏻 פטריות חתוכות (ללא הנוזלים), פטרוזיליה אותי שלחם זה דבר קדוש, ולא זורקים, אמא שלי קצוצה, ז כוס שמנת, מלח ופלפל לכן. מערבכים היתה גם מספרת לי שברוסיה היו נותנים לנשק היטב. אפשר להיעור במנימיסס. אבל אני מעדיפה את המולג, אופים בחום בינוני. מי שבורה המתכון הזה – שבכל פעם מעורר בי התפעלות – מכולסטרול ויתר מרעין בישין – שיאכל, במקום, מחדש – כן. לא יודעת מי המציא אותו. אני, מכל מתיכת דיקט מיובשת שיש לה כל מיני שמות מסתריים. פתרון של פשרה: לאכול כל השבוע את משרים בחלב 4 פרוסות חלה. סוחטים. מוסיפים הדיקט ופעם אחת את הפשטידה הו"ל.

נתחוקה במפתיע כאשר המתופף של התזמורת, עולה הבנתי שהוא לא שייך לבית הוה. לא על משקל חבר או שכו. אחר שכא רק אלי... מפולניה, התאהכ במברה טובה שלנו ("איך היא הגיעה אליו בכלל" – ספקנו כפיים). ועוד בטרם הספקנו

לעכל את הזיווג המוזר החלו השניים לדבר על חתונה. ואז כבר היתה לנגן הקונטרה־באס סיבה לגיטימית להתעכב ליד שולחננו. בנזוגי אף הזמין אותו לשבת כחבר של חבר של חברה. הוא סירב בנימוס, אך זר הוא ככר לא היה. ניטה להתחיל. וכך אירע שכאחת ההצטלכויות שלנו, במכולת או בבר, אמרתי לו מעשה חברות: אתה הרי גר כל כך

המתופף הפולני נשא את חברתי לאשה, וכצפוי קבוע. אז למה החרגשתי ככלל.

נשואה ופורחת איזה מוסיקאי של להקה, כן כלי בית, אל כיתה כשעות הכוקר, זה לא נגמר כקילוף

קפע המתאים לכל אם יתוריה ככל תג יהורי. אומרת בומכק כי אין שום חג הגורם ליותר

קבוצת נאשמים אחרת היא זו שתבריה מתקשים להחלים אצל מי יעשו את הוג – אצל ההורים שלו או

בפני בנה כל עת שיבוא לבקרה. אך מי שהכי סובלת מרגשות אשמה היא האשה שלא בילתה לפני החג שמונה כמטנה, ככישול

שהוכן בשיטת הכדרגע. וכאשר מסחיימת האדחה, כולם מפוצצים מרוב אובל. מתחילים כמעם כולם להיאנה ולסכול בירגטות

עצותי: המשיכו להרגיש עצמכם אשמים. אך לא יותר מאשר 15 רקות, לאחר מכן התחילו לחיין וליותות מהתג

עיניים. הוא לא היה רגיל ככך ולא ירע שאני מפורת הזמנות הברותיות כאלו על ימין ועל שמאל, מה.

שהפך את ביתנו למועדון. טוב, או מתי לבוא?

תמיר בכוקר אני בכית אחרי עשר. התינוק ישו ואני צריכה להכין צהרים, או תכוא. לאחר הרבה שנים שיחזרתי: הוא ידע שבעלי לא

בבית. אני גם יירעתי אותו כי התינוק ישן. נו, או קרימה. זה, הסיפור הנפלא של מופאסאן על האשה המשרעממת המביטה מחלונה ומחייכת לרחוב, והחיוך מסתיים בתרהמה כאשר הגבר אליו חייכה עולה אל דירתה ולכסוף עוד מותיר לה אתנן. אכל כל זה אינו

אלא אסוציאציה פרועה מאוחרת. נגן הקונטרה־כאס הגיע, מכוייש כזה. היתי עסוקה ליד. הכיור, תחילה בסחיטת מיץ ענבים ומיץ גזר להכנת מנת הפירות המקורשת של התינוק. ואחרייכן כקילוף תפוחי־ארמה הומנתי אותו אל המטבח הועיר – זה מה שבנו או כדירת רווחה של שגי - חררים והול – ואפילו לא הצעחי לו כוס ספה מפני שאו לא הציעו קסה למי שכא ככוקר. הוא עמר ועמר, מקום ישיבה קבוע, והיתה קבלת פנים חמה של יואל, ... הסבים לשכת, ואני המשכתי לקלף ולדבר עימו. כאשר בעל הבית, והיכרות עם פרצופי המכקרים האחרים " נשמע בכין הצפוי של התזנוק נהוא תמיד התעורר בחצות היום בדיוק) מיהרתי אל חררו והלה נותר במטכח ואפילו לא כא להציק בפלא הכריאה. פחאום

כיום איני זוכרת אלא את מבטו כאשר עמר ליד

הדלת ונפרד ממני לשלום. זה היה משהו שביז אכוכה לתדהמה. הנה למד משהו על מנהגי הילידים. אשה מומינה גבר זר אל כיתה כהיערר כעלה ו... שום רבר. סתם. היא אפילו לא חשבה על סיפור אתר. והוא, לאור האווירה המסבחית, האנטרארוטית כל כך, אפילו לא

- הנישואים הללו ארכו כשלושה חורשים ואחרייכן ובעל מיבטא דרום־אמריקני חריף, פקח עלי זוג הוא ירד מן הארץ. נגן הקונטרה־כאס עקר מרחובנו והוא ממשיך לפרוט על מיתריו בכל מיני הרכבים. פה ושם, כצוותא וכפאדק הירקון, אני צופה כו מרחוק. הקשר שניסיתי ליצור עמו – ועד כמה שהרבר נשמע כיום לא אמין זה בהחלט היה על רַקע של קרִיטת עליה – התרופף ונעלם. והרי אני לא יכולה לגשת אליו, כך פתאום, זלומר: תשמע, אתה זוכר אותי מן המכולתו למה לגחך את עצמי. עניין הקליטה שלו ככר חלף מומן. המכט העצוב בעיניו נותר ווה כנראה לא עניין של הלך הרוח של עולה חדש אלא משהו

אני מניחה שכיום, כאשר מומינה אשה צעירה

מתאים לנו

נה קטע של ארמה בומבק, ההומוריסטית החכיבה עלי מעתוני נשים שונים. היא פרסמה אותו לככוד תג ההודייה של ארה"ב – אכל זהו

רגשות: אשמה מאשר תג ההודיה. ראשית, ישנם כאלה שאינם יכולים לחזור הביתה ולהיות עם המשפחה – והם תמיד אשמים כעיני עצמם וכעיני הוריהם.

אצל ההורים שלה, אם הנותרת בחג ללא אחר מכניה – שמעריף, או נאלץ, לעשות את החג בבית הורי אסתו - תעשוף את הכסא הריק כווילון שתור ותציג אותו

וכמאפה, אלא הגישה לשולחן אוכל מוכן או כל רבר

אשמה – על שאכלו כל כך הרכום

43 Minepin

אסטרולוגיה ילידי מזל קשת כבני ובנות זוג

שלושה טיפוסים שונים של קשתים. סמל המול הזה הוא הקנטאור – דמות מיתולוגית, חצייה סוס וחצייה ארם, המחזיקה בירה חץ וקשת. הרמות משקפת כפילות: היא ניצבת על ארבע רגלי סוס מוצקות על קרקע יציכה, סמל לארציות, מעשיות וחיפקוד יום־יומי יעיל; אך הראש ראש אדם, נישא אליעל, חושב, מחפש וקולט משמעויות. הידיים מושכות בקשת ושולחות חץ למרחקים – סמל למעוף, לתופש ולהרפתסנות.

הרמות, אם כן, מכילה בתוכה כפילות: הטיפוס המעשי, האחראי והיציב המקריש עצמו לחובות של פרנסה, משפחה וכרומה; והטיפוס ההרפתקן, החי למען

חירושים, ריגושים ורעיונות מעניינים. כבכל מקרה של כפילות אישיותית, עלול האדם לדכא חלק אחר של אופיו ולחיות רק לפי אמות המירה של האחר. לכן נמצא קשתים המגלמים את רמות ה"סוס" כמלואה: מעשיים, אחראיים וחרוצים. החלק המודחק של אישיותם אמנם מנסה להתקומם ולהסיטם לדכר "עכירה": להתנער ממגכלות, להשתחרר מחובות, לצאת לחפשיו אך הקשת ה"סוס" מתגונן כפני הפיתוי ע"י בניית חומה בצורה של חוקים וכללי התנהגות נוסשים, הגובלים לפרסים בפנאטיות. לגביו, התוקים הנוקשים משמשים כסכר העוצר "נהר" תת־הכרתי אריר המאיים לפרוץ ולסחוף אותו לפריצת עול. בסכר כזה אסור שיבקע אפילו בקע אחר, שכן הוא עלול להתרחב במהירות וכל הסכר יתמוסט. מכאן המערכת הפנאסית של חוקים מלאכותיים, מוסריים או התנהגותיים, אותם יכפה הקשת על עצמו ועל סכיכתו. תהליך זה מלווה לרוכ כתחושת עליונות מוסרית וכצרקנות מרגיוה.

הטיפוס השני של הקשת מרכא בתוכו את החלק ה"סוסי" של אישיותו וקורא דרור לצורך שלו כחופש וליצר ההרפתקנות שלו. הוא פורק מעליו כל עול: הוא הפלייבוי המעופף. הפיטר־פן הנצחי. הוא נהפך להרפתקן חסר תקנה, החי את הרגע ומאמין שהמתר יסתרר מעצמו.

וישנו, כמוכן, הטיפוס השלישי של הכשת. זה

של הקשת ולתפקודו ככן זוג, משום שקיימים מבצע חוכות במירת הצורך - אך יודע גם להתפרק ולהנות מהחיים; יש לו מערכת חוקים משלו – אך היא גמישה ואנושית יותר מהדרישות והאיסורים החברתיים ה"אופנתיים" והקטנוניים. יש כו חוש צדק והגינות טכעי, המנתב אותו לדרך חיים מוסרית וחיובית. הוא נוטל לעצמו מירה סבירה של חופש ולכן הוא מוכן "לפרגן" את החופש גם לזולתו. האינטואיציה וההומור שהם נחלתם הטבעית של רוכ הקשתים, כאים לירי ביטויים החזק ביותר אצל טיפוס זה. הוא טיפוס מצליח, מוצלת וממוזל, שכן הצירוף של מעוף ומעשיות, אינטואיציה ונכונות לנצל הזרמנויות. חוש עיתוי טוכ וחוצפה – הוא מרשם כרוק להצלחה.

מ"קטנות" – הוא מסוגל להתנהג בחוסר טקט מסמר תקחי ללכ. בסה"כ יש לו לב זהב ונאמנות עקרונית למסגרת המשפחתית, וגם זה שווה הרבה.

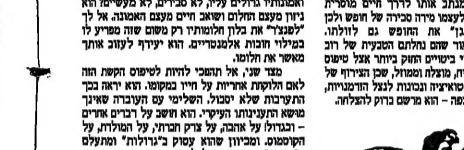
נותר הטיפוס השלישי של הקשת, זה המאזן בקרבו מעשיות ומעוף. ומה כבר אפשר לומר עליוז היא/הוא יכולים להיות בני זוג איריאלים: אחראים, מוכשרים, מעניינים וטוכי לב, בעלי תוש הומור קטלני ואנשי חברה מבוקשים. אך גם איתם יש לדעת להתנהג: אין ללחוץ עליהם, לשעמם אותם, לשקר להם או להגביל אותם. גם הם זקוקים לחופש. צריך לאתוב אותם, להזדהות עם מה שגורם להם להתלהב, לכבר את חלומותיהם... ולהשאיר להם מרחב מחיה גדול. מי שאינו יכול לעשות זאת – מוטב שלא יסתבך

רות אלי

א ניתן לקבוע נוסחה אחירה לאופן התנהגותו המאחד ומאזן בתוכו את שני הלקי אישיותו: הוא יהיה טיפוס חופשי, קשה לביות. הוא מחפש משמעות בחיים – בעיסוקיו, בחברה, כאהבה (או, אם הוא מופנם יותר – בתוך נשמתו). הוא מלא כרימון באידאלים ובפנטזיות רומנטיות. הוא חייב להאמין כמשהו, אחרת הוא קמל. אז מה אם חלומותיו ואמונותיו גרולים עליו, לא סבירים, לא מעשיים? הוא

שיער. מהם רגשותייך לעומת הקוסמוס והנצח? אל

הקשתית השייכת לטיפוס זה של מזלה, אינה שונה מהגבר. גם היא זקוקה לחופש ולחוויות מרתקות. תהיה לה קריירה משלה; ואם לא – היא תהיה אשת חברה, מארחת בקנה מידה גדול. תמיד קיים איזשהו פרוייקט מעניין באופק. היא תשתדל לפגוש אנשים מעניינים: יש לה דיעות מוגדרות על כל נושא והיא זקוקה לקהל שיאזין לה.

מי שבותר כקשת ככן/כת זוג, יכרוק לאיזה משלושת הטיפוסים הוא או היא משתייכים. אם הם - הטיפום ה'סוסי", מאנשי "עבודה היא כל היינו" חשוב שתהיה התאמה מירכית בהשקפות העולם של כני הזוג וכהתייחסותם לחיים. אם אתה אדם חפשי ו"זורם" הלוקה את החיים כקלות – חשוב פעמיים לפני שאתה נכנס לשותפות חיים כזו העלולה להיהפך בשבילך לכלא שסורגיו עשויים מהרכה דרישות וכיקורת ומצופים כהרכה אהכה ונאמנות. החיים, לצר טיפוס זה של הקשת, יהיו מוכנים, צפויים וכטוחים, סדר היום יהיה קבוע ואם תתאים את עצמך למסגרת – השותפות חתנהל על מי מנוחות.

לא כך יהיו פני הדברים אם תבחר בקשת האתר:

תחזית לשכוע שבין 16 ל־22 בדצמבר

(21 במארס עד 19 באפריל) אתם עלולים להיות שקועים זמו מח בע־ משחו מתחום העבודה מטריד אתכם צמכם, ותוך כדי כך להתעלם בחוסר וגיי עליכם על כך, ובצדק. אך בסומו של דבר נות רבה כלפי בן משפחה שעשוי לחיות מעט את המתח, תשקיעו פחוח אנרגיה צפוית התפייסות שרק תחזק את הקשר רגיש במיוחד. צפויים כמה אירועים תברי בעבודה ותקדישו יותר זמן לבילויים ותני

(20 בינואר עד 18 בפברואר) בעבודה תחיל יעילים ומחושבים, אך מדי סעם אחם עשויים לשקוע במחשבות דכ־ אוניות. התנערו מזה, אל תאחזו בעבר. שנם הטביבה מתחילה לחייך אליכם.

(20 בפברואר עד 20 במארט)

אתם מרגישים זנוחים מעט אך בסופו של דבר יקרה משהו שיגרום לכם אושר, לכן מוטב שמראש לא תשקעו בדיכאון שאינו במקומו. השתדלו לא לבובו כטפים מעבר ליכלתכם משום שזה עלול לעודר בעיות

(21 במאי עד 20 ביוני) תראו פירות בעמלכם, למרות שתצטרכן - (23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) לעבור קשה לשם כך. סיכטוכים עלולים יחס קריר ולא־אכפתי מצד מישהו עשוי לפרוץ עם בני הזוג על רקע כטפי. בכלל

ייבות.

(20 באפריל עד 20 במאי)

(23 ביולי עד 22 באונוסט) לא כולם יסכימו איתכם, אך אולי זה מפני אתם מתוחים למדי ועשויים להתפרץ בק־ שאתם מחפשים אישור דווקא אצל תאני לות. מוטב שתקחו לעצמכם פסק זמן עד שים הלאינכונים. בכל מקרת, בן הזוג הוא כמה שניתן. זה חשוב משום שחעייפות בקרוב ואלה עשויות לשנות אח התמונה שיעלו ביוקר. השקיעו בשיפור היחסים וות טובות צפויות

כתולה

עם הקרובים אליכם.

להותיר אתכם נבוכים ומבולבלים, אך הדי במיוחד שלא לכזבז יותר כסף מן חנחוץ.

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר) בעבורה, כילוי בצוותא אחרים.

(22 בנובמבך עד 21 בדצמבר) שימו לב לרגישות חיתר של הטובכים בר לא ימשך לאורך ומן ובינתיים מוטב. בן הזוג בילוי מתוץ לבית יעשה לכם טוב. אתכם בימים אלה והשתדלו לחמנע ממי - שתתרכזו ביחסים לא־בעייתיים. השתרלו - אך השתדלו להצטמצם למשחו לא רא־

תלוש חתימה על מנוי לשנה (כולל שי למנוי)

"צ'ופר" (מעריב כתבי־עת) – מחלקת המנויים 20.000 . 7.7 מל־אביב 61.200

רחוב אני מעוניון/ת בשי (נא לסמן חמבוקש): ם בובת ברכי ם מחשב סולרי

מצ"ב ציק ע"ס 45 שי, דמי מנוי לשנה.

(שם משפחת) ושם פרטי)...

מציב ציקי המחאת־דואר ע"ט 10 שי

לכל השנה:

מנוי על הירחון לילדים

כל חודש: 72 עמודים ● סיפורים ● שירים ● קומיקס

פרס מיוחד לכל מנוי שנתי:

תשבצים ● חידות ● מדורים להפעלה עצמית ● מדבקות

בובת "ברבי" או 3 קופסאות "לגו" או מחשב סולארי מיוחד למנויי "צ'ופר"

מחיר מנוי לשנה (12 גליונות) כולל הפרס המיוחד –.45 ש' ● העיתון יגיע מדי חודש לבית חמנוי בדואר

813**2310**44

21 כיוני עד 22 ביולי)

(23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) בתחום הקריירה או העסקים צפויות השתדלו להתפשר עם תאנשים הקרובים חתמתחויות חיוביות. מצד שני יעיבו על משך זמן מה, אך בסופו של דבר ייפתר על אליכם ולא ללקחת כל דבר ללב. אתם נוי האד הטוב ביותר. השתדלו לנהוג בסכל - טים לחיות רגישים מדי, מוטב שתרפו כך מריבות או מתחים כבית. השתדלו לה־ חיחס לכך בצורח בונה וחיובית והכל יסתדר. במה שנוגע לקניות צפויה לכם עיסקה מצויינת.

משך זמן מת תהיו שקועים בכעיה מטרי דה אך בטומו של דבר תמצאו בעצמכם פיתרון מצויין. השחדלו להמגע מויכוחים לכם אושר ויפצה על התיסכול בחחומים

חמצב חכלכלי יחייב להדק מעט את החי גורה אך אם חעשו כן הצליחו לצאת מן חבוץ. יחד עם זאת, אין זו סיבת לריב עם

אני מבקש/ת לחתום על מנוי-מתנה לתקופה של שנה.

"צ'ופר" (מעריב כתבי־עת) – מחלקת המנויים ת.ד. 20.000 תל־אביב 61.200 אני מבקש/ת לחתום על טנוי־מתנה לתקופה של שלושה

תלוש חתימה על מנוי לשלושה חודשים

23 בדצמבר 1988 מ"ו במבח חשמ"מ נליון 366

הָעוֹמות הַדּוֹרְסִים". בְּמְשְׁךְּ שְׁנָה הְּצֵּג

הַתַּעָרוּכָה בָּקונִיפֵּי הַבְּנִק, לַהְנְאַת צְבּוּר

מְּשְׁרַת הַתַּעֲרוּכָה לְהַרְאוֹת אָת יְבְּיָם

ואַצילותם של עופות אַלו, וּלְהַבִיא

אָתִיתָת חֲנִינֵית נְעָרְכָה בַּחַנָבָּה בִּסְנִיף

לָתַּוֹדְעַת הַאָּבּוּר הָרְחָב אָת חֲשִיבוּת הַהְנְנְר

וְנִּרִיאֲבִיבִים שְׁבְּתַל־אָבִיב. חָתַּעֲרוּבָה תַּהְיָּי

מִּמְעֵט בְּכָל סְנִיפֵי הַבּּוְק, שְבוּעִים בְּכָל

יינגאונו מאתם ששלני בשנות באבת

קניף, ובאותה עת גם יעובו בפניף

בַּירוּ שֶׁלַיִם יַּוֹמְנוּ תַּלְמִידֵי בַּתַּי הַפַּמָר

סְנִימִּים בְּרָבֵות־גַּוֹ וִירוּשְלֵיִם.

הציורים המאיירים את הספר

היעון מסעי עליבר בהוצאה

פריזאית משות 1865 אותו

קיבל יובל נאמן מרורחו

לאָרְץ־יִשְׁרָאַל,

יותר בַּם בְּנִי".

שָנּקּרָאָת אָז פַּלָשְתינָה, אַל סְבִי,

שְנֶּר בְּתַּל־אָבִיב בְּרְחוֹב לִילִינְבְּלוּם

ווֹנְאשוֹן בַּאָּרָץ בַּשָּׁם: "אַבָּא נְאֲכָן

מַשְאָבוֹת", אוֹרתוֹ נְחָל נָם אְבִי, אָנֹכִי וּמְאָחָר

ينازغىش فتشخط فقزهاشان فأشه فاثب

מַיֻתָּדָרו בְּמִינָה. מִפּוֹלְת.סְעִיד נְסַעְנוּ בְּרַבְּבָּר

לָאוֹד הַעָּלָת סוּאָץ עַד לְקוֹטְרָה שְעַל גְּדוֹת

בְּנִינְבּרֶת לָנֶדָה הַשְּׁנִיָּה, לְסִינִי. שָׁם חַבִּינוּ

לְבוּאָה שָּׁל הָרַבֶּבָת מִפַּלְסְטִינָה. יְשַּבְנוּ עַד

שֶּׁעָה 3.00 לִּהָנוֹת פֹקָר, מְצָפִּים בְּקֹצֶר־רוּחַ

לִשְאוֹן חָרַכְּבָת חַמְמִשְמִשְׁת וּבָאָה. וּבֵינְתַיִּם

עונפונו בין אוה בניוקים כועומפים ששירצו

הַיִּיתִר נְרָדָּם מִיֶּד עִם עֲלְיָוְתִי לִקְרוֹן הָרַבְּבָת.

בַּנִּעוֹנֶה בַּהֲבוּוֹנֵיהָם. עָיַף מְשִּׁלְטוּלֵי הַתַּשְּׁע

עִם הַזְּרֵיתֵות הָיִיתִי נַעור בְּתַתְנַת אָל־עַרִיש

וּבְשְעַת הָאָהֶרִיִם הְנִּיעָה לְלוד. שְם הַבְּוּיִנוּ

פַּעִי מָקּקָם מִן הַפִּדְבָּר וּמַעֻצִי הַדְּקָּל

הַתְּמִינִים. הְּדָבֶּבֶּת הַתְּנַהְלָה בִּּשְצֶּלְתִיִם

הַתְּעָלֶה. בָּשְעוֹת הָעָרֶב הְצִינוּ אוֹתַה

ַ הַנְמִין אָת הַלְּבׁי הַשְּׁכּנּנְה.

עריכה בת דורה בר עריכה נראפית חוה עילם

הַשָּבַע בָּא לַבַּוָק

סְקָרִים עַל קַנוּן עוֹפוּת דוֹרְסִים וְסְקְרֵי נְדִידָה, שְּעָרְכוּ אַנְשֵי הָחֶבְּרָה לַהַנְּנִת הַטְבַע, נִלּוּ כִּי מָאוֹת אַלְפֵי דּוֹרְסִים חוֹלְפִים בָּאְבִיב וּבַּטְרָנו בִּשְׁמֵי יִשְּׂרָאֵל. מְקוֹמְת שֶׁל יִשְרְאַל, בּּוְקֻדַּת מִפְנָש שָל נּ יַבָּשות, חַבִּיא לַכָּךְ שָׁנָתָּן לָּרְאוֹת בְּה 45 מִינִים שָׁל דוֹרְסִים. לְצַעֲרֵווּ, הַיּוֹם מְצוּיִים מִינִים רַבִּים שְל עוֹמות בְּסָבָּנַת הַשְמָדָרה בְּגְלֵל שְמוּש | בִּרְעָלִים בַּחָקּלֶאוּת שֶׁלֶנוּ. וְיֻקָרָנוּ סִרְטוֹנֵי וִידַאוֹ. רָאשוֹנִים בַּתּוֹר יַהְיוּ

בַּשְּׁנִים הָאַחְרוֹנוֹת פּוֹבָרָת הַהְתַעַנְיִנוּת פַנּוֹשָׂא בָּאָרֶץ וּבִּבְיֻחָד בְּקֹרֶב אַלְפַּי צַפְּרִים כֹּן הָתַלָּם, הַבְּאִים לִנְפוּת בַּתּוּפְּתָה כִּיפּלָאָה

פַּנָק דִּיסְקוֹנְט בְּשְתּוּף הַּחְבְּנָה לַהֲנָנֵת הַשָּבֵע – בָּוְרְבָּו מַידַע לְעוֹפוֹת דּוֹרְסִים, ַ מַצִּיג בִּסְנִיםִיו תַּעֲרוּכָה נוֹדָ־וָדת בַּפְּעִקְבוּת

גם אני הייתי ילד

יובל נאמן יוֹבַל וְאֲלָּוֹ, יוֹשִברוֹאש סִיעֵת הַתְּוֹחְיָה וְיוֹ"ר הַּפּוֹכְנוּת הַיִּשְּׁרָאֵלִית לְנְצוּל הָחָלְל, נוּלַד

בַּתַל־אָבִיב. ,מְשְׁפַּוֹחָתִּי הָּיְרָוּח בִּין מְנַסְּדֵי הָעִיר", מְסִפַּר יוֹבֶל. "אַדְּ בְּ–1916 גַּרְשוֹ הַרּנוּרְכִּים אַת תַּוֹשָׁבָיהָ הַיְּהוּדִים וְכָּף, כָּל מַשְׁפָּחְתִּי נֵדְּדָה לְדַמָּשֶּׁק. בְּ-1919 הָרְשִינוּ לְשוּב. הַבְּּרִיטִים שָּׁלְטוּ אֶוּ בַּמִּדִינְה.

> בָצָאנוּ אָת תַּל־אָבִיב הַקְּטַנָּה חַרוּסָה, הַּמָּצֶב הַבּּלְבְּלִי הָיָח קַשְיה. הִּמְשַׁבְנוּ וְדוֹד ַנַד מִצְרַיְמָה אָל זּוֹדוֹ שָל אָבִי, שְנָּר בפורט טעיד. אותי שֶּלְחוּ לִלְמד

לְבוֹאִי קָּרוֹבִי, עָמֶּם הַמְשְׂכְתִּי בְּרַכְּבְוֹת בַּבַית הַפַּפָּר הַאָּרְפָּׁתִי, שְהוּפַם בִּמְיַחְד אָרַוְרָת לִיִּמּוֹ. לְיַלְדִי טָנֶל שִבְּדִי חַּחָבְדָה הַאָּרְפָּתִית לִבְוֹוַת בְּתַל אָבַיב הַקְּטֵינָה נְהַנְתִי לְשַּׂתַק עִם תעלת סואץ. התנליתי בחלמיד נבון בָּן דּוֹדַל בְּכִבָּר דְּיִןנְנוֹף שְל הַיּוֹם שְכַנְּה אַז וְנְיִרוּץ מִּמְיִוְדָר וְעָד מְהַוְהוֹ קְבָּצְתִּי בְּחּוּת. 'סָילִיקַע' עַל-שַם בַּית הְחָרשָׁת לִלְבָנִים בַּחַנִּים פָּקַח וְרֹאש הָשְּׁוָה שְׁלְחוּ אוֹתִי הּוֹרַי וֹבְלוֹקִים שְּׁמָעַל קְרוֹב לָתִּכְּר. שָׁם אִלְחַרְנוּ

בעוווץ כשהיה בן 6. כבר שם,בססעו השלישי של נוליבר ללפומה מוזכר לוין חקשורח, כאשר הוא מכחין במעין חחוח חלל קבועה המרחפת בשחקים. אנשים למעלה מעלים אך תו בעמרת תבלים והוא נדי הם לנלוח כי החחנה מאוי שת במרענים חולפניים,

מְגָלֶשָׁה עַל עַרַמַת חוֹל לְבִנְיַן בְּתַּנִי הָעִיר רב הַתַּחָבִיבִים שְׁלֵי הָיוּ מַחְשָּבְרַנִיִים וְהָתְבָּסְסוּ עַל קָרִיאָה. אְחַבְּוִּזִי לַחְקַר 19. הוּא, אַנָּב, הַקּים אָת מִפְעַל הַמְּשִאַבוּת

יובל ואמן

בְּנֵיֶדְעִים בְּיַחַד עִם חָנְצוֹן לְשְׁרֵת אָת

נָבּוֹר יַלְדוּתִני הְיָּיָה פִּיזִיקאי צְּרְפָּתִני בְּשֵׁם לָנוֹ קַרְנוֹ, אֲשָׁר שְמֵש בְּתַבְּקִיד שַּׁר־תִּבְּּטְחוֹן שָׁל הַמַּהְבַּבֶּה הַצְּּרְפָּתִית

מענין מאוד

לטלפון הזה, הגדול ביותר בעולם, נועדו

חיים קצרים ביותר: הוא החל לעבוד רק

טלפון לחג

אַרוּעִים הַיּסְטוֹרָיִים, אַתָרִים בָּעוֹלָם וּבְמָקוֹם מִשְּׁחָק בְּּחַיָּלֵי עוּפָּרָת שִּׁרְעַטְהִני בְּשָּׁח, אוֹרָנה עַדְבּנְהִני בְּקְבִיעוּת מְמָּה שָּקּרָאתִי בְּעָתּוֹנִים עַל מַחֲלַוּ מְלְתַּמוֹת שונות בְּעוֹלָם, בְּמוֹ מְלְחָמֶת הָאָוְרָחִים

בְּסְמָן דֹ, כִּמִּנִשׁ חַבָּשׁ עַל יְדֵי הָאַנְגְלִים וְעוד. לא הָיִיתִני קּפּוּרְעַאי, וְשְעַח זֶה הָיִה רְחוּק לשני הַפַּב נוֹפַבּּט הַפְּנִיי פַּאַת וּכְשָּהָיִיתִי תַּר־מִצְּוֶה הִסְבַּקְתִּי לְהַנִּיעַ לְכִתָּה י. א וֹבֹבּתּבוֹ הֹבְּאֹרו עוֹצּיּטְנִי נְעַּל מִשְּׁל עְנִי

אָדְּ כָּאָשָר הַיְלָדִים הַמִּצְרִיִים חָיוּ זוֹרְקִים לעברי הערה מעליבה פגלל שהייתי יְהֹנְדִי, הֶיִיתִי נְמְלָא תַּמָּה, וְקוֹפֵּץ כַּנְחוּש נַחַש לְחָנֵן עַל כְּבוֹדִי. כְּבוֹ שָּׁקְבַּצְּתִי בַּכְּנְקְת ּיָעָוֹרָתָה שָל חוז"כ נְּאַלָּה פֹהָן לַהֲדֹף אָת ח"כ תּוּהָיק טוּבִּי אַשֶּׁר נְפָה לְחָסִיר מְיַדֵיהָ בְּכוֹן שְלָט בִּנְנוּת אַרוּעַ בְּלְשְהוּ״. יָּתְמִיד הַטְרִידָיה אוֹתִני הַשְּאַלָּה אַם אוּכֶל לְשַׁלֵב אָת הַהָּתְעַנְיָנוּת הַבְּיַרָשָה שְּלִי

הָשְּׁנְיוֹ הְרָבִּים בְּטָּחְקֵר הָחְלֶּל.

דניאל סטוקלין

בדצמבר – יום חג המולד (ב "בריסטמַס", אותו חונגים הנוצרים לכבוד יום הולדתו של ישון. מה תמקידו של הטלפון הגוליברי הווה לאפשר לילדי העיר יר והסביבה (בחוף התכלת שבצרפת) ליצור קשר ישיר עם

טנטה קלאוע – אותו סבא טובילב, עם הזקן הלבן והבגרים האדומים, שדואג לחביא לילדים נוצרים טובים מתנות לכבוד חג המולד. אז באמצעות הטלפון הזה יוכלו לבקש ממנו כל מה שהם מקווים לקבל בחג.

אראלה אשד

הָרָצָאוֹת, כָּל סְנִיף שְׁתִּתְקּיָם בּוֹ תַּעֲרוּכָה רְחֵל שַיּ ּוּבָאותוֹ הַזְּמֶן עַסֶק נְּמֵיָדְעֵי הַבִּיסִיקָה.

סַבָּר יְשָׁן, שְעָסַק בָּאַסְטְרוֹנוֹמְיָה, הָיְה אָתוּב עָלֵי בְּיוֹתַר. לְמַדְתִּי אוֹתוּ בְּעֵל־טָה וְעַד עָצֶם הַּיּוֹם הַזָּח אֲנִי שוֹבֵור עָלֶיו. סְפְּרֵי מָדֶע וּמָדֶע בִּדְיוֹנִי אֲנִי אוֹחֵב לִקְרֹא עַר הַיּוֹם, דְּגְמַת אָסִימוֹב (שְמָּזְבִּיר אוֹתִי רַפּוֹת בִּקְבָּרִוֹ). מָאָחָר יוֹתַר הִמְשַׁכְתִּי אָת דַּרְבִּי בַפַּוּדָע בְּרוּחַ אוֹרָם סְמֶּרִים אֲהוּבִים שְל ו'זי

בַּאֲשָר שַבְתִּי לְגוּר נְּתַל־אָבִיב הִתְקַבַּלְתִּי לְגִּיֹםְנַסְיָּח הָּדְצָּלִיָּה לְכָהָה י' בְּעוֹדִי כֵּן 13. בְּשַּׁעורַי הַחָשְׁבּוֹן שָל ד"ר בָּרוּדְּ שָׁרְיָה בַּבְּהָת מְחוּמָה הְעִמִידִית. אַוּ אֲנִי יָשַבְתִּי

בַּשַפָּטָל הָרָאשוֹן, מַאֲיוִין בְּקָשָבדְב לְּדְבְּנִי הַמּונָרה, שָהָתְקַשְּׁח לְהַשְּלִיט שַזֶּיר בְּכִּנְּה. בְּאַתַד הַשְּׁעוּרִים הָסְבִּיר עֵל בִּסְבְּּרִים מָדְמָּים. בְּהָרְנָּלִי חָקַרְתִּי בַּדְּבָר וְהַנַּעְתִּי בַּבַּיָת לְמַסְקּוָה מְסָיָמֶת. לְשְּחָרָת סִבּּרְתִּי ואת לַפוֹרָח וְהַהוּא עָנָח לְתַדְהַבְּוּתִי כִּי בַּתַּמְלִיקָאי יָדוּעַ בְּשָׁם בוּאַבֶּר בַּפֵּוּאָה ת־17. תַּבָּבָר הָחֲמִיא לִי מְאַד וְנָבֶּוּלָאִתִי בְּשָׁתוֹן רַב יוֹתַר כִּי כְּשְאָנְדֶּל אָהְיָרו

וְקָדּ אָמָנִם חָיָח – לְיוּבֵל נָאֲמָן יַש חַלֶּק רָב בְּתַּבְנוּן וְשִׁצּוּר תַּלַּוְיָן "אֹנֶּק וֹ", בְּנוֹטֶף עֵל

הַרצויה לַמְּחָזִיק בַּמַכּשִיר. הָתִרָנוּם הַמַּפְּלָא הַוָה יִתְאַפְשַּׁר בְּעָוְרַת מַעַרָכָת מְתַּחְכָּמָת שָל קְלִיטַת דְּבּוּר וְזָהוּיוּ רַמְקוֹל זְעִיר וְדָקִיק וֹמָחְשַב מָרְבָּוִי מָהַיר מָאד ובַעָל זִפְרון אַדִּיר. כָּל אַלָּח יִמְּצְאוּ בְּקָרְבִיו שֶל הָמַכְשִיר שְנִּקְרא לו לצרוּ הענין בשם "מתרגמן אוטומטי". הַ־פְּּתְרָגְמֶן הָאוֹטוֹמָטִי־ הַיָּה יִקְלֹט אָת דבחו של הָאָדָם שָאָת דִּבָרָיו יַש לְתַרְנָּם לְשָּׁמָה אַחָרָת וִיזִהָה כָּל מִלָּה וּמְלָּה. כָּל זאת

בְאָמָצֶעוּת הַמַעַרְכָת שָל קְלִיטָת הַדְּבּוּר וְזָהוּיוֹ. הַמֵּידְע הַפְּלוּלִי שְנְּקַלֵט יִעְבֵּר אָל הַמַּתְשָׁב הַמְּרְבָּוִי. זָה יְתַּרְנֵּם אֶת הַדְּבָרִים שְּנִקְלְטוּ לַשְּׁפָּה הָרְצוּיָה וְכֶל זֹאת בְּמְהִירוּח נְדוֹלָה מַזוֹ שָל מְחָרְוְמָן אַנושי. יָרֶעָּה מָזּז – הַפֶּּתְיִיק בָּפְּתְרְגָּמָן הָאוֹטוּמָטִי יוּכָל לְדִרשׁ וּלִקְבָּל אָת הַרְנֵּים הַדְּבָרִים בַשְּהַי צוּרוֹת שוֹנוֹת, לְנִי בַּחִירְתוֹ – בְּקוֹל,

שִיבְקַע כִּן הַמָּכְשִיר, אוֹ בְּטָקְסְט מְדְבָּס שְּׁיוֹבְיעַ עַל פְּנִי צָנ מְיָחָד בּוֹ יִחְיָה מְצִיָּד הַפְּתַּרְגְּמָן הָאוֹטוֹמָטִי. נָיֶּען יִהְיָה גַּם לְאַכְּסַן אָת הַדְּבֶרִים הַמָּתְרְנָמִים בְּוִבְרוֹנוֹ שֶּל הַמַּחְשַׁב כְּדֵי, לְמְשָׁל, לְהִשְּׁתַּמְּשׁ בְּהָם נוּבָל לְהַעַנִיק לַמְּתַּוְנְבָּן הָאוֹטוֹמָטִי "וַדַע" בְּבַבֶּה וְבַקָּה שְּׁפּת, וְזֹאת ע"י טְעִינְתוֹ בְּתָכנוֹת כִּוּתְאִימוֹת שָּׁתַעַנַקְנָה לוֹ אָת

הַ־יָּדֶע" הַזֶּח. אִם נַצָא, לְמֶשֶׁל, לְסִיּוּר בָּאַרְבָּע מְּדִינוֹת שְבָּהָן מְדַבְּרִים אַנְבַּע שַּׁפוֹת שוֹנות, זְרוֹת לָנוּ, יִהְיָה בְּאָמְשָׁרוֹתַנוּ לְּטְעוֹ אָת חַבְּּכְשִיר בְּאוֹנְגוֹ אַנְבַּע שְׁפּוֹת, שְיָהָנוּ שְתַּנִשְיוּת עֲבוּרְנוּ בְּאוֹתוֹ סִיוּר. אָז סְעוּ לְשָׁלוֹם בְּוְחֲבֵי הָעוֹלָם וּבְלוּ בַּנְעִיִּמִים בִּתָּבָוֹת הַפְּּתְרְנִּמֶן הָאוֹטוֹמָטִ

יורם אורעד

קוראים

"אַלּוּף הַקְּנִיצוֹת וְסוֹפַר הַמְּכוֹנִיּוֹת".

בַּתַב: עַמוֹס בַּר. צִּירָה: שְׁרוֹן שָׁקָד סִבְּרִיּת "מַעָרִיב". 80 עַמּוּדִים.

תָּאֲרוּ לֶבֶם שְנֵי חֲבָרִים טוֹבִים שְנֵּרִים תַּמִּדְבֶּר. הָאָחָד יוּצָא אָת בִּיתוֹ רַק בַּלִילֶּת וְהַשָּׁנִי רָק בַּיּוֹם, אֲבָל בִּשְעוֹת הַוְּמְדּוּמִים בֵּין עַרְבַּיִם הַם נִמָּנֶשִים יַתַד לְטַפַּר זָה לְזָה אָת עַוֹנִּאַנְתִיהָם מַתַּאָם הָאָרוּ שְּׂחָלֵּוּ. אָנ תַּדְעוּ לְכָם, שְיַש שְנֵי חֻבַרִים בָּאַלוּ וּלְכְל

אַחַרִים", מַבְּטִיחַ עָמוֹס בְּּמִשְׁפָּט תַּחוֹתַם אָרג הַפַּפָּר. וְלְנוּ נִשְׂאָר רָק לְחַכּוֹח לָפְּפָּרִים تَلْفُكُنت تَفْغَلُلٍهِ •

אָחֶד מֵהַם תַּחְבִּיב שוֹנָה לְגַמְרַי. הָאַחַד,

מְלוּחָ, אוֹהָב לְסְפּר מְכוֹנִיוֹת הַחוֹלְפּוֹת

בַּנְבָיש וּלְמַיּוֹן לְתִּי דְּנָמִים, וְאִלּוּ הַשְּׁנִי.

הָּמִּתְשּׁרֵר בִּּכְּתִלֶּה מִהַּתַת לְאָדְמָה, אוֹהָב

עַמוּס בָּר, שָהְיָה מוֹרָח לְטָבָע וְחַי שְנִים

יהַפַּטִמון, שְתַּי תַיּוֹת מְדְבָּר קְטָנְטִינּוֹת,

חַבְּנָלוֹת לְנוּ בְּּסִמְרוֹ חָתְדָשׁ בְּעָט מְפּוֹדוֹת

הַפִּוּדְבָּר. הַיְדַעְהָם, לְטָשֶׁל, שְבִּמִּדְבְּר יש

בְּ־דּוֹקָטוֹר דּוּלִיטְל", אַבְל עַל בָּאֵמְת, או

שֶהַלְּטָאָה מִשְׁנָּה אָת מַצִּבִי רוּחָה וְאָת

הָרְתַנֶּחָגוּתָה לְמָּי מְצֵּב הַשְּּמְשוּ אָם לא, אָז

בַּשְּׁמָה קַלִּילָה וְסִפּוּרִית עָל הַּחַיִים

הַּסְּמָּר הַמְּנֻקָּד, הַמְשִׁלָּב מִידִע מַדְּעִי

ומַעָשִיות מִדְבָּר. שְלִקַט עְמוֹס בְּמִשְּׁךְ

הַפּוֹנִים, מִתְאִים בִּּבְיֻׁתָּד לַנִּיל הָרָך. צִיּּוּרְיהָ

שְל שָׁחון שְקַד הַמְסְתַּפְּבִים עַל הַפְּצִיאות

עפָר בָּטְרְקִבּוּרָג

פָּדָאי שְּׁתִּקְרָאוּ אֶת הַפַּפָּר, שְיַנֻעִשִיר אָתִכָּם

רַבּות בָּפִּדְבָּר, מַמְנִיש אָת הַיִּןבּנע

תמור עם שני ראשים, ממש במו

לִקְפַּץ לַנֹבָה וְלַשְׁבֹּר שִׁיאִים.

פָתְגוּרֶר קָרוֹב לִשְּׁנָת חַבְּבִישׁ, מְתַּחָת שִׁיחַ

מָה הַבְּשִׁהָּףיּ

הַמְתִרְגְּמָן

הָאוֹטוֹמָטִי

אָי שְׁם בְּשָׁתִּיד אַנְּתָה עוֹדְךּ בִּקוּר בְּפָּארִים.

מו הַעָּפָה אָם תַּהְיָה מְעָנְיָן לְפַתֹּחַ בִּשִּׁיתָה

מַש אֶתֶר מָתּלְשְׁבִי הַמְּקְוֹםוּ בִּין אָם תִּהְיֶה זוֹ

בָּלֶשְׁתִּי וּבֵין אָם יִהְיָה בִּרְצוֹנְךְּ לְנַהַל שִּׁיתָה

אֲשָׁתִית. הִּתְּקַל בְּבְעָיָה קַשְּׁת. יִהְיָה עָלְיהְ

לְּמָצֹא מִישְׁתוּ שֶׁיוֹדַעַ וְנָם מִסְפִּים לְּדָבַּר

בְּשָּׁבָה שוֹנָה בִּשְּׁרְבָּתִית. בַּבְעָיָה דּוֹמָה

מַצְרָיִם בִּּדְיוֹרָגָּ בְּבָּנְצְרַיִם, אָם אִינְךָּ יוֹדַעַ

אָרְכִית. לְמַעֲשָׁת, תִּתָּקֵל בִּבְעָיָה זוֹ בְּכְל

מָקּוֹם בוֹ אַינְדְּ יוֹדָעַ אָת שְׁמַת חָפִּיקוֹם.

תַּפָּאות יָבוֹא הַפַּּתְרוֹן לַבְּעַיָה בְּצוּוַרת

קל מְחַשְּבון דַּקּיק בָּן יָבֵינוּ, בַאוֹרָנם

לָאַב מַּכְשִיר תַּמְתִרְנֵם דְּבּוּר מַשֶּׁפָּה

לְשְׁמֶּת הָשִּׁבְשִּיר יְהְיֶה מְסְנֶּל לִשְׁבֹעַ דִּבּוּר הַשָּׁמָת הְלְשָׁרָה וּלְנִרְנֵם אוֹתוּ אֶל שְׁמָת

אָו מָח עוֹשָים אָם לא רוֹצִים לְלְמוֹד עַשְּׁרוֹת

מפתו – ונוכן מאר שותף עשורים השנים

סָבְשִיר וְעַיר שְׁבָּל נָדְלוֹ לֹא יַעֻלָּח עַל נְּדְלוֹ

הַבָּחַשְּבונִים חַנְכְנָסִים בַּקַלִּי קַלוּת לְכִיס

חַקְלְצָה בְּלִי שְיָבְבְּידוּ. מַכְשִיר זֶה לֹא יִהְיָה

תִּקְלֵל אָם תִּוֹרְצָה לְשׁוֹתַתַ עָם תּוֹשְׁב

שַּׁתָּה בְּשוּטָה שְּנוּשְּאָה בַּרוּר בְּתֹבֶת

מְקְבָּבָת יוֹתָר, הַנֵיי שָאָם אַינִּוּ יוֹדַעַ

לְּנְיָכָם הַגַּדְּרוֹת לְמִלִּים. לְאָׁחֶרְ שְׁהַּלְּמְצָאוּן נַפּוּ לְקוּצִא מְה הַמִשְׁתָּוְ לְהָן. רָסָוֹּ מַשָּׁהוּ בַּתּכָן.

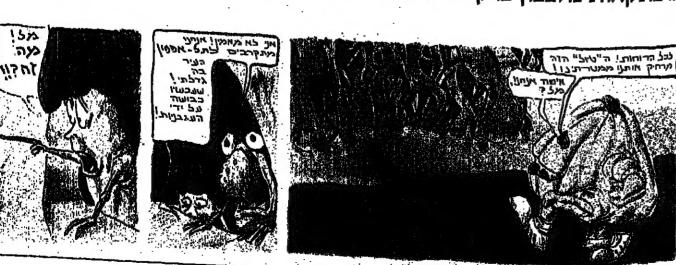
ו. ַּבְּוֹי טְרוֹפִּי. ג. לְבוּשׁ לְרְנְלָיִם. ג. נַּת סְלָדְ. 4. בַּיות חַנְּבְחָרִים שָל הַמְּיִדְינָה. 5. בְּנוּי לְּבָיָדְי הַיּוְנִים. 4. מַעָבָר בִּמְכוֹנִית מְמָקוֹם לְמְקוֹם. .ו. מַבְשִיר מַפִּיץ אור. 8. מַרְזְבָּא.

בין הפוחרים יונרל ספר מספריית "מעריב"

פתרונוח וא לשלוח ל"סעריב לילרים" ח.ר 2004 ת"א

הרפתקאות מלפפון פרק 20 כתב וצייר אורי פינק

גצא

Biatale 46

113.41

47 Staealo

רגע של טיים אזהרה – משרד הבריאות קובע כי העישון מויק לבריא